

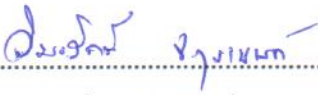
การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

SUN LIYUN

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
กรกฎาคม 2559
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ SUN LIYUN ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

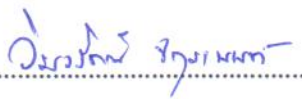
คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์)

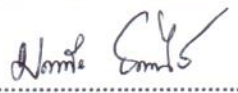

.....อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร.ฉลอง ทับศรี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์ นลินี บำเรอราช)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ฉลอง ทับศรี)

.....กรรมการ
(ดร.มณฑิยา ชมดอกไม้)

คณะศึกษาศาสตร์อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยบูรพา

.....คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต สุรัตน์เรืองชัย)

วันที่ ๒๘ เดือน กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๙

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีเนื่องจากได้รับความเมตตากรุณา และความช่วยเหลือในการให้คำปรึกษา คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์ ซึ่งเป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.ฉลอง ทับศรี กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งทำให้ผู้วิจัยได้รับคำปรึกษา ตลอดระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่งและขอกราบขอบพระคุณ เป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่กรุณาตรวจสอบ ความสมบูรณ์ของ ชุมกิจกรรม และความเที่ยงตรงของเครื่องมือ รวมทั้งข้อเสนอแนะในการวิจัย และให้คำแนะนำ แก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการ โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา และคณะทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการทดลองเครื่องมือเพื่อการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อคุณแม่ และสามีที่เป็นกำลังใจให้ด้วยดีเสมอมา รวมทั้ง ให้การสนับสนุนด้านทุนทรัพย์ ขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ ทุกคนที่ให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือ เป็นกำลังใจอย่างยิ่ง จนสำเร็จการศึกษาในครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ครูอาจารย์ ผู้มีพระคุณทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนให้ความรู้แก่ผู้วิจัยตลอด

SUN LIYUN

53921455: สาขาวิชา: หลักสูตรและการสอน; กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน)

คำสำคัญ: ชุดกิจกรรมภาษาจีนขั้นพื้นฐาน/ รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ/ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

SUN LIYUN: การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา (DEVELOPMENT OF BASIC CHINESE INSTRUCTIONAL ACTIVITIES PACKAGE USING COOPERATIVE LEARNING APPROACH FOR MATHAYOM SUKSA 2 STUDENTS AT SATIT PHIBOONBUMPEN SCHOOL, BURAPHA UNIVERSITY)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: วิมลรัตน์ จตุรานนท์, ก.ศ., ฉลอง ทับศรี, Ed.D. 216 หน้า.
ปี พ.ศ. 2559.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ E_1/E_2 , 2) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน 3) ศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีนกลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้องเรียน 30 คน เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ 1) ชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 2) แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 3) แบบวัดความพึงพอใจของผู้เรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ 1) ค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 , 2) ค่าเฉลี่ย 3) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4) การทดสอบค่าที (t -test) แบบ Dependent sample

ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ที่สร้างขึ้น มีเกณฑ์ประสิทธิภาพเฉลี่ยทุกชุดกิจกรรม $E_1/E_2 = 80.54/ 92.04$

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา มีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น อยู่ในระดับมาก

53921455: MAJOR: CURRICULUM AND INSTRUCTION;
M.Ed. (CURRICULUM AND INSTRUCTION)

KEYWORDS: INSTRUCTIONAL ACTIVITIES PACKAGE/ BASIC CHINESE/
COOPERATIVE LEARNING APPROACH/ MATHAYOM SUKSA II
SUN LIYUN: DEVELOPMENT OF BASIC CHINESE INSTRUCTIONAL
ACTIVITIES PACKAGE USING COOPERATIVE LEARNING APPROACH FOR
MATHAYOM SUKSA 2 STUDENTS AT PHIBOONBUMPEN DEMONSTRATION SCHOOL,
BURAPHA UNIVERSITY. ADVISORY COMMITTEE: WIMONRAT CHATURANON, Ph.D.,
CHALONG TUBSREE, Ed.D. 216 P. 2016.

This research aimed to 1) develop basic Chinese instructional activities package using cooperative learning approach for Mathayom Suksa II students at Piboonbumpen demonstration school, Burapha University to meet the efficiency of E_1/E_2 criteria, 2) compare the students' academic achievement before and after the implementation of the package, and 3) study the students' satisfaction toward the developed Chinese instructional activities package. The sample of the study consisted of 30 students of Mathayom Suksa II students of Piboonbumpen demonstration school, Burapha University in the first semester, 2015 academic year. The instrument used for this study were 1) the basic Chinese instructional activities package using cooperative learning approach, 2) Learning achievement test, and 3) students' satisfaction questionnaire. The statistics used in the research were 1) percentage, 2) mean, 3) standard deviation, and 4) *t*-test for dependent sample.

The results of this research were as follows:

1. The efficiency of the Chinese instructional activities package using of cooperative learning approach was 80.54/92.04.
2. The learning achievement of Mathayom Suksa II students after studying with basic Chinese instructional activities package was significantly higher than that one before studying at the .01 level of statistical significant.
3. The satisfaction of students after using the basic Chinese instructional activities package was at the high level.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ซ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
สมมติฐานของการวิจัย	5
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	5
ขอบเขตการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (หลักสูตรภาษาต่างประเทศ)	8
การออกแบบการเรียนการสอน	16
การเรียนแบบร่วมมือ	18
การสอนภาษาต่างประเทศ	26
การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย	37
ชุดกิจกรรมการเรียนรู้	41
ลักษณะและจิตวิทยาของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ช่วงวัย 12-18 ปี)	48
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	53
3 วิธีดำเนินการวิจัย	56
การสร้างชุดกิจกรรม	56
การหาประสิทธิภาพชุดกิจกรรมเบื้องต้น	61
การทดลองใช้ชุดกิจกรรม	63

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย.....	64
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอข้อมูล	64
ผลการพัฒนา	69
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	76
สรุปผลการวิจัย.....	76
อภิปรายผล	77
ข้อเสนอแนะทั่วไป	81
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย	81
บรรณานุกรม	82
ภาคผนวก	88
ภาคผนวก ก	89
ภาคผนวก ข	95
ภาคผนวก ค	126
ประวัติย่อของผู้วิจัย	216

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	11
2	57
3	69
4	71
5	71
6	72
7	73
8	74
9	96
10	96
11	101
12	105
13	110
14	113
15	118

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
16	ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 30 คน	120
17	คะแนนกิจกรรมระหว่างเรียน.....	123
18	คะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรม	124

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โลกแห่งโลกาภิวัตน์ (Globalization) ทำให้การเรียนรู้ภาษาที่สอง/ ภาษาต่างประเทศ นอกเหนือจากภาษาแม่กลายเป็นสิ่งจำเป็นที่ทุกคนไม่อาจละเลยได้เพราะการมีความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาได้มากกว่าหนึ่งภาษาเป็นกุญแจสู่ความสำเร็จของชีวิต ไม่ว่าจะเป็นด้าน การศึกษาเล่าเรียนหรือการงานอาชีพ (พัชนี ตั้งยีนยง และสุรีย์ ชุณหเรืองเดช, 2552) การเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ เป็นพื้นฐานสำคัญที่ผู้เรียนทุกคนต้องเรียนรู้โดยได้รับการจัดลำดับความสำคัญ อยู่ในกลุ่มที่สอง ซึ่งเป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์และสร้างศักยภาพ ในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544, หน้า 1) กระทรวงศึกษาธิการ ได้ระบุความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไว้ว่า หลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐานพุทธศักราช 2551 การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวันเนื่องจากเป็น เครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้าง ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลาย ทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคมเศรษฐกิจการเมือง การปกครองมีเจตคติที่ดีต่อ การใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, หน้า 211)

ภาษาจีน เป็นภาษาต่างประเทศ ที่มีผู้สนใจและให้ความสำคัญ เนื่องจากเป็นภาษาที่มี ผู้ใช้กันมาก ประเทศจีนได้การมีพัฒนาด้านเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว และมีความต้องการที่จะติดต่อกับ ประเทศต่าง ๆ ประเทศไทยเป็นอีกประเทศหนึ่งที่ติดต่อทำธุรกรรมทางด้านสินค้าการเกษตรและ ผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ รวมทั้งการศึกษากับประเทศจีน (การสัมมนาเศรษฐกิจการเกษตรและการค้าสินค้า เกษตรและผลิตภัณฑ์ ไทย-จีน ครั้งที่ 2, 2544, หน้า 2) ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนเป็น ตลาดใหญ่ที่นักธุรกิจนานาชาติประเทศต้องการเข้าร่วมค้า ร่วมลงทุน เนื่องจากจำนวนผู้ผลิตที่สูง เป็นอันดับหนึ่งของโลก ส่งผลให้ภาษาจีนกลางกลายเป็นภาษาที่มีผู้ใช้มากจึ้นอย่างแพร่หลาย ดังนั้นสิ่งสำคัญในการที่จะเข้าไปมีบทบาททั้งด้านการค้า การลงทุนกับจีนสิ่งที่ต้องควรรู้ นั้น คือ “ภาษาจีน” ซึ่งในขณะนี้ประเทศมหาอำนาจไม่ว่าจะเป็นสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น เกาหลี ให้ความสำคัญ

และจัดส่งนักเรียน นักศึกษาเข้าไปเรียนภาษาจีนจำนวนมาก แม้ว่าประเทศไทยได้ลงนามความตกลงระหว่างรัฐบาลภายใต้ความร่วมมือทางวัฒนธรรมและภาษา เพื่อสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย (กรมวิชาการ, 2546, หน้า 69)

การเรียนการสอนภาษาจีนในปัจจุบันของไทยพบว่า มีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนกลางในประเทศไทยอย่างกว้างขวางทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค โดยจะเห็นได้ว่าการสอนภาษาจีนกลางอยู่ในทุกระดับ ตั้งแต่ชั้นอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และในระดับมหาวิทยาลัย ตลอดจนสถาบันสอนภาษาเอกชนที่เปิดสอนภาษาจีนกลางให้กับผู้ที่สนใจทั่วไปนั้น เป็นผลมาจากรัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมอย่างแข็งขัน และแรงผลักดันจากการเติบโตทางเศรษฐกิจของจีน รวมทั้งปัจจัยการกำหนดให้ภาษาจีนเป็นวิชาที่ใช้ในการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย จากผลการสำรวจของรัฐบาลจีนพบว่า “ขณะนี้โรงเรียนที่ประเทศไทยที่เปิดการเรียนการสอนภาษาจีนมีจำนวน 1,105 แห่ง มีจำนวนนักเรียนถึง 400,000 คน ทั่วประเทศ” สำนักงานส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติ (Hanban Confucius Institute Headquarters) ในประเทศจีน จึงจัดโครงการส่งครูชาวจีนมาสอนที่ประเทศไทยในระดับชั้นประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น ปีละ 870 คน (Pan Xinghua, 2010, pp. 7-11 อ้างถึงใน Shi Lei, 2554)

สภาพการณ์การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยโดยทั่วไปพบว่ายังใช้ระบบเก่า ซึ่งเน้นการท่อง จำ อ่าน คัดเขียน โดยไม่เกิดแรงจูงใจในการที่จะนำไปใช้ในชีวิตจริง อีกทั้งตำราที่ใช้ต่าง ๆ ยังมีความความล้าหลัง และจากการอภิปรายของผู้บริหารและครูกว่า 150 คน จาก 124 โรงเรียนทั่วประเทศ พบว่า ปัญหาหลักอยู่ที่เรื่องครูผู้สอน ขาดหลักสูตรและแบบเรียน รวมไปถึงการขาดการสนับสนุนจากรัฐ (สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551, หน้า 23) การเรียนภาษาจีนไม่ใช่เรื่องง่ายมีคนจำนวนมากปรารถนาจะเรียนภาษาจีน แต่พอเรียนไปแล้วรู้สึกท้อแท้ เลิกเรียนเสียกลางคัน เรียนไม่สำเร็จ (สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543, หน้า 28) การเรียนภาษาจีนนั้นผู้เรียนจะต้องจำคำศัพท์ให้ได้เสียก่อน ตัวอักษรจีนนั้นเป็นตัวโดด ๆ ไม่เหมือนภาษาอื่น ๆ ที่จำแค่พยัญชนะ สระ ก็พอจะสะกดอ่านออกเสียงได้ ในการเรียนภาษาจีนนั้นผู้เรียนต้องจำตัวอักษรจีนเป็นตัว หนึ่งตัวอักษรมีหนึ่งความหมาย หากผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของการจำตัวอักษรจีน หรือจำตัวอักษรจีนได้น้อย เวลา อ่าน เขียน ฟัง พูด ก็จะรู้สึกยาก (จิตติรัตน์ คุ่มทอง, 2547, หน้า 2) ปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนมี สอดคล้องกับประสบการณ์ของผู้วิจัยในการสอนภาษาจีนกับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา อำเภอมือเมือง จังหวัดชลบุรี พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนบางส่วนยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ปัญหามากที่สุด คือ นักเรียนส่วนใหญ่ไม่มีความรู้พื้นฐานทางด้านทักษะการอ่านและการเขียนทั้งตัวอักษร คำศัพท์ และบทความของภาษาจีน

รวมไปถึงขาดหนังสือที่มีเนื้อหาทางด้านหลักการสอนตัวอักษรจีน ที่มีคุณภาพเพื่อใช้ในประกอบการเรียนการสอน อีกทั้งครูผู้สอนก็ยังขาดกลยุทธ์วิธีการสอน ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายและไม่สนุกกับการเรียนภาษาจีนกลาง ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนต่ำกว่าเกณฑ์

ไซนิส เซ็นเตอร์ (Chinese Center, 2548) ได้สรุปถึงการเรียนภาษาจีนว่า มีคนจำนวนมากกล่าวว่า การเรียนภาษาจีนนั้นยากกว่าการเรียนภาษาอังกฤษ ในทางกลับกันมีคนจำนวนมากที่สามารถเรียนภาษาจีนกลางได้และนำภาษาจีนกลางมาใช้ในชีวิตประจำวัน การศึกษาต่อระดับสูงจนถึงการทำงาน เราสามารถมองเห็นว่าการที่แต่ละคนสามารถเรียนภาษาจีนกลางได้ หรือไม่นั้น น่าจะมาจากหลายปัจจัย แต่ก็มีหนึ่งปัจจัยที่สำคัญ และสามารถพัฒนาปรับปรุงได้ คือ รูปแบบและวิธีการเรียนการสอน ซึ่งการเรียนการสอนภาษาจีนกลางในรูปแบบเดิมที่ยังคงใช้กันอยู่ คือ การเรียนแบบเน้นการท่องจำ เมื่อนักเรียนท่องได้ ก็จะสามารถใช้ภาษาได้ เมื่อไรที่ผู้เรียนเลิกท่องจำก็จะลืมโดยอัตโนมัติ แม้ว่าการเรียนแบบท่องจำถือเป็นวิธีหนึ่งที่ต้องใช้ แต่เพื่อจะให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนมากยิ่งขึ้นจึงจำเป็นต้องเพิ่มวิธีการเรียนการสอนที่ทันสมัยและใกล้เคียงกับภาษาที่ใช้ ข้อสรุปดังกล่าวสอดคล้องกับอำนาจ จันทรเป็น (2532, หน้า 10) กล่าวว่า ภาษาจีนเป็นภาษาที่ยากเนื่องจากต้องใช้ความจำมาก ดังนั้นการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในการจัดระบบการเรียนรู้เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ จึงขึ้นอยู่กับครูผู้สอนว่าจะสอนอย่างไร สอนทำไม สอนอย่างไร มีแหล่งวิทยากรใดบ้างและประเมินผลอย่างไร

แนวทางการจัดการเรียนการสอนที่สามารถพัฒนาผู้เรียนให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนกลาง ที่น่าสนใจวิธีหนึ่งก็คือ การใช้ชุดกิจกรรม ภายใต้แนวคิดวิธีการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative learning) ซึ่งชุดกิจกรรมสามารถทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนสูงขึ้นได้ สอดคล้องกับสุนีย์ เหมะประสิทธิ์ (2543, หน้า 26-27) กล่าวว่า การสอนโดยใช้ชุดกิจกรรม ซึ่งเป็นสื่อที่มีกระบวนการเรียนการสอนเป็นอย่างดี โดยจัดกระบวนการเรียนรู้อันประกอบไปด้วย วัตถุประสงค์ เนื้อหา และวัสดุอุปกรณ์ทั้งหลายไว้เป็นชุด ๆ หรือกล่อง สิ่งที่บรรจุอยู่ในซองหรือกิจกรรม ได้แก่ คู่มือครู แผนการสอน สื่อการเรียนการสอน แบบฝึกเสริมทักษะและแบบทดสอบที่ใช้ในการทดสอบประเมินผล สิ่งที่จัดไว้ในชุดกิจกรรมสร้างขึ้นอย่างมีระบบ ต้องมีการตรวจสอบทุกขั้นตอนและทุกอย่างต้องมีความสัมพันธ์สอดคล้องกันอย่างดี มีการทดลองปรับปรุงจนมีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่เชื่อถือได้ ซึ่งทำให้ครูนำไปใช้สอนได้ทันทีโดยมีข้อยุ่งยากอย่างไร กิจกรรมในชุดยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนศึกษาด้วยตนเอง และมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างแท้จริง เนื่องจากชุดการเรียนมีสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ที่บูรณาการเป็นอย่างดี จึงทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

แนวคิดวิธีการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative learning) เป็นวิธีการจัดกิจกรรมการเรียน ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ โดยจัดนักเรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ มีกระบวนการทำงานกลุ่ม ร่วมมือกัน นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกัน มีบทบาทที่ชัดเจนการเรียนหรือ ทำกิจกรรมอย่างเท่าเทียมกัน และได้เรียนรู้ไปพร้อม ๆ กัน ที่มีการหมุนเวียนเปลี่ยนบทบาทหน้าที่กัน ภายในกลุ่ม มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างแท้จริง ได้พัฒนาทักษะและพฤติกรรมความร่วมมือ ในการทำงานกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น การตรวจสอบผลงาน ขณะเดียวกันก็ต้องช่วยกันรับผิดชอบการเรียนรู้ในสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มเป้าหมายเช่นเดียวกัน ดังนั้นนักเรียนจึงต้องช่วยเหลือพึ่งพาและสนับสนุนเพื่อนทุก ๆ คนในกลุ่มให้บรรลุเป้าหมาย ร่วมกัน (Johnson et al., n.d. อ้างถึงใน สุภาพร รัตนน้อย, 2546, หน้า 4) การเรียนการสอน แบบร่วมมือ (Cooperative learning) เป็นรูปแบบที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญโดยให้นักเรียนลงมือ ปฏิบัติงานเป็นกลุ่มย่อย ๆ เพื่อสร้างเสริมสมรรถภาพการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคน และสนับสนุน ให้มีการช่วยเหลือกันจนบรรลุผลตามเป้าหมาย (กรมวิชาการ, 2544, หน้า 1) สอดคล้องกับ ปิยาภรณ์ รัตนกรกุล (2535, หน้า 2) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนาน ผ่อนคลาย เป็นอิสระในการเรียนรวมทั้งได้ฝึกประสบการณ์และฝึกทักษะตามธรรมชาติโดยใช้ ความร่วมมือระหว่างกลุ่มเพื่อจะทำให้ผลที่ได้รับตามมา คือ เป็นการฝึกพัฒนาการด้านปฏิสัมพันธ์ ความเข้าใจ การบริหารเวลา มีการพิจารณาเลือกรูปแบบการเรียนในรูปแบบที่ต้องการ รวมทั้ง สร้างความเข้าใจในเนื้อหาได้ง่ายขึ้น

จากปัญหาและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียน ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนที่มี คุณภาพ มีความเหมาะสมกับพื้นฐาน ความสนใจและธรรมชาติของนักเรียน พร้อมทั้งส่งเสริม ให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย มีความกระตือรือร้นในการเรียน มีความสนุกสนานไปกับการเรียนรู้ และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ รวมถึงมีทัศนคติที่ดี ต่อการเรียนภาษาจีนกลางด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ E_1/E_2

2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีน ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

สมมติฐานของวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีน สำหรับผู้บริหาร ครูผู้สอน และผู้เกี่ยวข้อง
2. ได้สื่อการเรียนภาษาจีนที่มีคุณภาพ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 5 ห้องเรียน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้องเรียน การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการเจาะจง
3. การทดลองใช้ชุดการเรียนในครั้งนี้ ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ใช้ในการทดลองมีจำนวน 4 ชุดกิจกรรม ชุดกิจกรรมละ 3 แผนการเรียนรู้ รวม 12 แผนการเรียนรู้ โดยใช้เวลาจัดการเรียนการสอนแผนละ 1 ชั่วโมง รวมเวลาที่ใช้ในการใช้ชุดกิจกรรม 12 ชั่วโมง
4. ตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย
 - 4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การใช้ชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

4.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน

4.2.2 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีน
ขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน หมายถึง หมายถึง คำศัพท์และประโยคของภาษาจีนที่สื่อสารในชีวิตประจำวัน ประกอบด้วย การทักทาย การทำความรู้จัก การสอบถาม และการบอกความต้องการ

2. ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน หมายถึง สื่อการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน จำนวน 4 ชุด ได้แก่ ชุดกิจกรรมที่ 1 การทักทาย ชุดกิจกรรมที่ 2 การทำความรู้จัก ชุดกิจกรรมที่ 3 การสอบถาม ชุดกิจกรรมที่ 4 การบอกความต้องการ โดยแต่ละชุดมีองค์ประกอบดังนี้

2.1 คู่มือครู 1 ฉบับ

2.2 แผนการจัดการเรียนรู้ 3 ฉบับ

2.3 แบบทดสอบกิจกรรมงานกลุ่ม

2.4 แบบฝึกหัด

3. การเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative learning) หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่กำหนดให้ผู้เรียนทำงานร่วมกัน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายเป็นกลุ่ม แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน สมาชิกกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนที่มีความสามารถต่างกัน คือ สูง ปานกลาง อ่อน มีอัตราส่วนในการจัดกลุ่ม คือ 1: 2: 1 โดยพิจารณาจากคะแนนสอบของนักเรียนในกลุ่ม ในการเรียนทุกคนต้องให้ความร่วมมือในการทำงานกลุ่ม ช่วยกันอธิบายให้สมาชิกทุกคนมีความรู้ ความเข้าใจ เหมือนกับคนที่เข้าใจ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันและกันและรับผิดชอบการทำงาน โดยมุ่งพัฒนาตนเอง และกลุ่มตนเองในทุกครั้งที่ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ การเรียนแบบร่วมมือมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นเตรียม ขั้นสอน ขั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงาน

4. ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม หมายถึง ค่าตัวเลขที่ใช้เพื่อเป็นตัวบ่งชี้ถึงค่าของประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมที่เกิดการเรียนรู้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐาน E_1/E_2 โดยมีความหมาย ดังนี้

E_1 หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำกิจกรรมระหว่างเรียน โดยกำหนดค่ามาตรฐานที่ยอมรับได้ไว้ที่ร้อยละ 80

E_2 หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบหลังการเรียน โดยกำหนดค่ามาตรฐานที่ยอมรับได้ไว้ที่ร้อยละ 80

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความสามารถในการเรียนเนื้อหาคำศัพท์ ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่วัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

6. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง เครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์หลังจากเรียนด้วยชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ซึ่งเป็นข้อสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

7. แบบวัดความพึงพอใจ หมายถึง เครื่องมือที่วัดความรู้สึกนึกคิดของนักเรียนที่มีต่อการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แบบวัดแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) จำนวน 20 ข้อคำถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

8. การสอนโดยใช้ชุดกิจกรรม หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน จำนวน 4 ชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

8.1 ขั้นเตรียม เป็นขั้นตอนการนำเข้าสู่บทเรียน การทักทายด้วยภาษาจีน รวมทั้งการชี้แจงกิจกรรมการเรียนการสอน

8.2 ขั้นสอน เป็นขั้นตอนการแนะนำภาษาจีน การฝึกการอ่านออกเสียงภาษาจีน เป็นรายบุคคล

8.3 ขั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ เป็นขั้นตอนการจัดกิจกรรมกลุ่มตามที่ได้รับมอบหมายภายในระยะเวลาที่กำหนด และส่งผลงาน

8.4 ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันตรวจสอบผลการทำกิจกรรมกลุ่ม

8.5 ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงาน เป็นขั้นตอนการประเมินผลจากการทำงานกลุ่มว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์หรือไม่ รวมทั้งสะท้อนคิดจากกิจกรรมที่ได้ทำ และเขียนสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาริต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ผู้วิจัยได้ศึกษาเนื้อหาสาระจากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งรวบรวมได้ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (หลักสูตรภาษาต่างประเทศ)
2. การออกแบบการเรียนการสอน
3. การเรียนแบบร่วมมือ
4. การสอนภาษาต่างประเทศ
5. การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย
6. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้
7. ลักษณะและจิตวิทยาของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ช่วงวัย 12-18 ปี)
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 7.1 งานวิจัยภายในประเทศ
 - 7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (หลักสูตรภาษาต่างประเทศ)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลเมืองโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่มีต่อการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

หลักการของหลักสูตร

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีหลักการสำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติมีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล

2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ และตามอัธยาศัยครอบคลุมกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมายของหลักสูตร

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อให้จบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
2. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย
4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลเมืองโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิต และการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมการในสังคมอย่างมีความสุข

มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์

3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ จำนวน 62 มาตรฐาน ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วยมาตรฐานการเรียนรู้ต่าง ๆ ได้แก่

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและมีความรู้เรื่องสิ่งที่ฟังและอ่านจากสื่อประเทศต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตารางที่ 1 คำชี้วัดสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ชั้น	คำชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.2	1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายง่าย ๆ ที่ฟัง และอ่าน	<ul style="list-style-type: none"> ♦ คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบาย เช่น การเล่นเกม การทำอาหารและเครื่องดื่ม การประดิษฐ์ การบอกทิศทาง ป้าย และสัญลักษณ์ต่าง ๆ หรือการใช้อุปกรณ์ ตัวอย่าง 请翻开书到第……页。 请大家跟着我做菜。 学生要多喝牛奶。 少放油。、不要太辣。 多放点儿辣椒。、不放味精。
	2. อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ และบทร้อยกรองสั้น ๆ ตามหลักการอ่าน	<ul style="list-style-type: none"> ♦ หลักการอ่านออกเสียง ♦ ข้อความ ข่าว ประกาศ และบทร้อยกรองสั้น ๆ ♦ การใช้พจนานุกรม
	3. ระบุประโยคและข้อความ หรือตอบคำถามให้สัมพันธ์กับ สื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ที่อ่าน	<ul style="list-style-type: none"> ♦ ประโยค หรือข้อความที่มีความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพ สวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษา อาชีพ การเดินทาง ท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี คำศัพท์สะสม 750-900 คำ ♦ สื่อที่ไม่ใช่ความเรียง เช่น สัญลักษณ์ เครื่องหมาย กราฟ แผนภูมิ ตาราง ภาพสัตว์ สิ่งของ บุคคล สถานที่ต่าง ๆ

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
	4. ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน พร้อมให้เหตุผล และยกตัวอย่างง่าย ๆ ประกอบ	<ul style="list-style-type: none"> ♦ บทอ่าน บทสนทนา นิทาน เรื่องสั้น เรื่องเล่า ♦ การจับใจความสำคัญ เช่น หัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน ♦ คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม ใช่หรือไม่ ♦ ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผล และการยกตัวอย่าง <p>ตัวอย่าง</p> <p>从…… 到……</p> <p>A: 谁打球? B: ……</p> <p>A: 他做什么? B: ……</p> <p>A: 他去哪儿? B: ……</p> <p>A: 他什么时候回来? B: ……</p> <p>A: 他怎么去? B: ……</p> <p>A: 他为什么不来? B: ……</p> <p>A: 你觉得汉语难不难? B: 不难/很难。</p>

ระดับการศึกษาของหลักสูตร

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จัดระดับการศึกษา 3 ระดับ ดังนี้

1. ระดับประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6)
2. ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3)
3. ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6)

ความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นมากขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ

การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของ สถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

ความมุ่งหวังในการเรียนภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลาย ของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้ อย่างสร้างสรรค์ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยน ข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและ ความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม
2. ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม
3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศ ในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน
4. ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคม โลก

คุณภาพผู้เรียน

คุณภาพของผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ควรเป็นดังนี้

1. ปฏิบัติตามคำของร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียง ข้อความข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญรายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจาก สื่อประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่าง ๆ ใกล้เคียง สถานการณ์ ข่าวเรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบายให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับ และปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลบรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยาย ความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์และข่าว/ เหตุการณ์พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

3. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/ เหตุการณ์/ เรื่อง/ ประเด็น ต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/ แก่นสาระ หัวข้อเรื่อง ที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ ข่าว/ เหตุการณ์/ สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจพูดและเขียน แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมให้เหตุผลประกอบ

4. เลือกใช้ภาษาน้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและ โอกาส ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณี ของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/ จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

5. เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยค ชนิดต่าง ๆ และการลำดับตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษาไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

6. ค้นคว้ารวบรวมและสรุปข้อมูล/ ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งการเรียนรู้และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียนใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/ สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาชุมชน และสังคม

7. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ ประชาสัมพันธ์ ข้อมูลข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ

8. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่อง เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพ และสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100-2,150 คำ (คำศัพท์ ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

9. ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

การจัดการศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้แบ่งการศึกษาเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1. ระดับประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6) เป็นระดับการศึกษาที่มุ่งเน้นทักษะพื้นฐานด้านการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ การคิดพื้นฐาน การติดต่อสื่อสาร กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม และพื้นฐานความเป็นมนุษย์ การพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างสมบูรณ์และสมดุลทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และวัฒนธรรม โดยเน้นจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ

2. ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3) เป็นระดับการศึกษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้สำรวจความถนัด และความสนใจของตนเอง ส่งเสริมการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนบุคคล มีทักษะในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ คิดสร้างสรรค์ และคิดแก้ปัญหา มีทักษะในการเรียนภาษา, เรียนภาษาจีน, เรียนภาษาจีนออนไลน์, เรียนภาษาจีนด้วยตัวเอง, เรียนภาษาจีนเบื้องต้น, เรียนภาษาจีนพื้นฐาน, เรียนภาษาจีนที่ไหนดิ, เรียนภาษาจีนกลาง, สถาบันสอนภาษา, สอนภาษาจีน, โปรแกรมสอนภาษาจีน, เรียนภาษาจีนกวางตุ้ง, เรียนภาษาจีนแต้จิ๋ว

มีทักษะการใช้เทคโนโลยีเพื่อเป็นเครื่องมือในการเรียนภาษา, เรียนภาษาจีน, เรียนภาษาจีนออนไลน์, เรียนภาษาจีนด้วยตัวเอง, เรียนภาษาจีนเบื้องต้น, เรียนภาษาจีนพื้นฐาน, เรียนภาษาจีนที่ไหนดิ, เรียนภาษาจีนกลาง, สถาบันสอนภาษา, สอนภาษาจีน, โปรแกรมสอนภาษาจีน, เรียนภาษาจีนกวางตุ้ง, เรียนภาษาจีนแต้จิ๋ว มีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด ความดีงาม และมีความภูมิใจในความเป็นไทย ตลอดจนใช้เป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ หรือการศึกษาต่อ

3. ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6) เป็นระดับการศึกษาที่มุ่งเน้นการเพิ่มพูนความรู้และทักษะเฉพาะด้าน สนองตอบความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนแต่ละคน ทั้งด้านวิชาการ และวิชาชีพ มีทักษะ มีทักษะในการใช้วิทยาการและเทคโนโลยี ทักษะกระบวนการคิดขั้นสูง สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการศึกษาต่อ และการประกอบอาชีพ เรียนภาษา, เรียนภาษาจีน, เรียนภาษาจีนออนไลน์, เรียนภาษาจีนด้วยตัวเอง, เรียนภาษาจีนเบื้องต้น, เรียนภาษาจีนพื้นฐาน, เรียนภาษาจีนที่ไหนดิ, เรียนภาษาจีนกลาง, สถาบันสอนภาษา, สอนภาษาจีน, โปรแกรมสอนภาษาจีน, เรียนภาษาจีนกวางตุ้ง, เรียนภาษาจีนแต้จิ๋ว มุ่งพัฒนาตนและประเทศตามบทบาทของตน สามารถเป็นผู้นำ และผู้ให้บริการชุมชนในด้านต่าง ๆ

การออกแบบการเรียนรู้การสอน

องค์ประกอบของการออกแบบการเรียนรู้การสอน ออกแบบการเรียนรู้การสอน ใช้หลักการแนวทางของระบบ ดังนั้น ในการออกแบบการเรียนรู้การสอน จึงประกอบด้วย องค์ประกอบต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กันอย่างแยกไม่ได้ และในกระบวนการออกแบบการเรียนรู้การสอน จะมีกลไกในการปรับปรุงแก้ไขตัวเอง อันได้แก่ กระบวนการใช้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) จากการประเมินผลที่เรียกว่าการประเมินผลเพื่อการปรับปรุง (Formative evaluation) เนื่องจาก มีรูปแบบ (Model) สำหรับนำไปใช้ในการออกแบบการเรียนรู้การสอนอยู่มากมายจึงมีความหลากหลาย ในองค์ประกอบภายในรูปแบบนั้น ๆ แต่อย่างไรก็ตาม รูปแบบการเรียนรู้การสอนใด ๆ จะยึดแนวทาง ของรูปแบบดั้งเดิม (Generic model) ทั้งสิ้น (ฉลอง ทับศรี, 2552; ไชยยศ เรื่องสุวรรณ, 2533)

รูปแบบต้นแบบดั้งเดิมของการออกแบบการเรียนรู้การสอนจะประกอบด้วย องค์ประกอบหลัก ๆ 5 ขั้นตอน (ฉลอง ทับศรี, 2552, หน้า 9) ดังนี้

1. การวิเคราะห์ (Analysis)
2. การออกแบบ (Design)
3. การพัฒนา (Development)
4. การนำไปใช้ (Implementation)
5. การประเมินผล (Evaluation)

รูปแบบของการออกแบบและพัฒนาระบบการสอน (Instructional design: ISD) ทั้งหมดนั้น จะมีขั้นตอนหลัก 5 ขั้นตอน เพียงแต่บางรูปแบบบางขั้นตอนอาจจะนำไปแทรกไว้ ขั้นตอนอื่นหรือเปลี่ยนชื่อไป เช่นในบางรูปแบบได้เปลี่ยนชื่อขั้นตอนหลักที่เรียกว่า ขั้นตอน ประเมินผล (Evaluation) เป็นขั้นตอนการควบคุม (Control) เป็นต้น

ฉลอง ทับศรี (2557) ได้กล่าวถึง การดำเนินงานใน 5 ขั้นตอน ดังนี้

การวิเคราะห์(Analysis)

เป็นการศึกษาสภาพที่คาดหวังโดยศึกษาจากมาตรฐานข้อกำหนดต่าง ๆ จากหลักสูตร สถาบัน เปรียบเทียบกับสภาพที่เป็นอยู่จริง ณ ปัจจุบัน จากนั้นวิเคราะห์หาสาเหตุของปัญหาให้ได้

การออกแบบ (Design)

นำผลจากการวิเคราะห์ปัญหาทำให้ทราบว่าปัญหาอะไรบ้าง และปัญหาเหล่านั้น เกิดจากสาเหตุอะไร ดังนั้น การออกแบบจึงเป็นการคิดหากระบวนการ วิธีการที่จะแก้ปัญหานั้น ๆ ผลการออกแบบทำให้ได้แผนดำเนินการ

การพัฒนา (Development)

เป็นขั้นของการนำแผนดำเนินการมาลงรายละเอียดให้สามารถนำไปดำเนินการได้ ในส่วนนี้จะมีรายละเอียดที่เกี่ยวกับสื่อ, วัสดุต่าง ๆ, เนื้อหาข้อสอบ ในขั้นการพัฒนานี้จะรวมถึง การทดลองใช้และปรับปรุงด้วย

ผลจากการพัฒนา ทำให้ได้ต้นแบบ (Prototype) จากต้นแบบนี้ จะมีการทดลองใช้แล้ว เก็บข้อมูลจากการทดลองใช้ เพื่อการปรับปรุง ทำการทดลองใช้กับกลุ่มต่าง ๆ แล้วปรับปรุง จนไม่มีข้อบกพร่องแล้วจึงนำไปทดลองใช้จริง การหาประสิทธิภาพระหว่างการทดลองนั้น อาจจะไม่จำเป็นหรือทำเพียงแค่ครั้งเดียวก็เพียงพอ หากทำไม่ได้ อาจใช้ผู้เชี่ยวชาญประเมินแทน แต่การทดลองใช้เป็นวิธีที่ดีที่สุด

การนำไปใช้ (Implementation)

เป็นการนำต้นแบบที่พัฒนาและปรับปรุงจนสมบูรณ์แล้ว ไปใช้จริง กับกลุ่มเป้าหมาย ที่ต้องการ ระหว่างการนำไปใช้จะเก็บข้อมูลต่าง ๆ เพื่อการประเมิน อาจจะเป็น

1. ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพ
2. ข้อมูลเพื่อการประเมินผล

ประสิทธิภาพตัวแรก ควรเป็นคะแนนเฉลี่ยของการนำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน ไม่ใช่คะแนนแบบทดสอบ

ประสิทธิภาพตัวที่สอง เป็นคะแนนเฉลี่ยของการทำแบบทดสอบหลังเรียน

การประเมินผล (Evaluation)

การประเมินผลเป็นการใช้ข้อมูลที่ได้จากการทดลองใช้จริง (Implementation)

การประเมินทำ เพื่อ 2 จุดมุ่งหมาย ได้แก่ 1) เพื่อการปรับปรุง และ 2) เพื่อการตัดสินใจ ควรหาประสิทธิภาพครั้งเดียวเท่านั้น การประเมินเพื่อการปรับปรุงใช้ข้อมูลระหว่างเรียนอาจจะเป็นคะแนนจากแบบฝึกหัดหรือคะแนน จากข้อสอบที่สร้างขึ้นตามจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ควรมีการเขียนข้อเสนอแนะการวิจัยหรือการพัฒนาต่อขอครูรูปแบบ บอกข้อจำกัดและเสนอแนวทางแก้ไขไว้ด้วย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวทางรูปแบบดั้งเดิม และยึดแนวทางรูปแบบดั้งเดิม เป็นหลักในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งตามหลัก 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นการวิเคราะห์ (Analysis) 2) ขั้นการออกแบบ (Design) 3) ขั้นการพัฒนา (Development) 4) ขั้นการนำไปใช้ (Implementation) 5) ขั้นการประเมินผล (Evaluation)

การเรียนรู้แบบร่วมมือ

ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ได้มีผู้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2551) ได้ให้ความหมายว่า เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ยึดหลักให้ผู้เรียนช่วยกันเรียนรู้โดยพึ่งพากัน มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดใช้ทักษะทางสังคมในการทำงานร่วมกัน มีการวิเคราะห์กระบวนการทำงานกลุ่มและมีการตรวจสอบผลการเรียนรู้เป็นรายบุคคล

ทิตินา แคมมณี (2545, หน้า 98) ได้ให้ความหมายการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า คือ การเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อยโดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันประมาณ 3-6 คน ช่วยกันเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม

กรมวิชาการ (2544, หน้า 4) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกัน โดยในกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตัวและส่วนรวม เพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด ซึ่งการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวมีความหมายตรงกันข้ามกับการเรียนที่เน้นการแข่งขัน (Competitive learning) และการเรียนตามลำพัง (Individualized learning)

สมเดช บุญประจักษ์ (2540, หน้า 6) ให้ความหมายการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า หมายถึง รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบหนึ่งที่กำหนดให้นักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนแตกต่างกันทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มละประมาณ 4 คน แบบคลงความสามารถ เป็นนักเรียนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และเรียนอ่อน 1 คน โดยที่สมาชิกทุกคนมีเป้าหมายในการเรียนร่วมกัน คือ เกิดการเรียนรู้หรือประสบความสำเร็จร่วมกัน เมื่อกลุ่มได้รับปัญหา ทุกคนในกลุ่มจะอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น แสดงเหตุผลโต้ตอบกันหรือสนับสนุนความคิดเห็นกันและกัน และให้เป็นหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่มที่จะช่วยสมาชิกให้เข้าใจในงานให้ทุกคนสามารถอธิบายสิ่งที่ทำและให้เหตุผลได้อย่างชัดเจน มีการมอบหมายหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่ม เช่น ประธานกลุ่ม ผู้จัดบันทึก ผู้คอยดูแลให้สมาชิกในกลุ่มมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นผู้ตรวจสอบผลงาน ขณะเดียวกันก็ต้องช่วยกันรับผิดชอบการเรียนรู้ในงานทุกขั้นตอนของสมาชิกกลุ่ม โดยการนำผลงานของแต่ละคนมาอธิบาย อภิปราย และลงสรุปร่วมกัน เพื่อให้มั่นใจว่าสมาชิกกลุ่มทุกคนเกิดการเรียนรู้ สามารถที่จะตอบคำถาม หรืออธิบายงานของกลุ่มได้ทุกขั้นตอน โดยเฉพาะในส่วนที่ตนเองรับผิดชอบเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อให้ทุกคนอยู่ในสภาพพร้อมที่จะนำเสนอผลงานเมื่อถูกสุ่มให้นำเสนอ ความสำเร็จของกลุ่มส่วนหนึ่งจะประเมินจากค่าเฉลี่ยของ

คะแนน หรือผลงานของทุกคนในกลุ่ม ฉะนั้น สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มจะต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายอย่างดีที่สุด และเป็นหน้าที่ที่จะต้องให้ความช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่มให้เกิดการเรียนรู้เช่นเดียวกัน เพราะคะแนนของแต่ละคนส่งผลต่อค่าเฉลี่ยของกลุ่ม

สมร วัฒนยมนาพร (2544, หน้า 10) ได้ให้ความหมายว่า การเรียนแบบร่วมมือ หมายถึง วิธีการเรียนรู้ที่นักเรียนต่างความสามารถทางการเรียนรู้ร่วมกันศึกษาเรียนรู้และปฏิบัติงานร่วมกัน เป็นกลุ่มเล็ก ๆ แบบละความสามารถ กลุ่มละ 4-5 คน เป็นคนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2-3 คน และอ่อน 1 คน สมาชิกทุกคนศึกษาเรียนรู้จากเอกสารความรู้ ทำแบบฝึกหัดและทดสอบเพื่อวัดความรู้ความสามารถของตนเองและกลุ่ม โดยมุ่งพัฒนาตนเอง และกลุ่มตนเองในทุกครั้งที่ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้

พรรณรศมี เเงาธรรมสาร (2533) กล่าวว่าเป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ผู้เรียนเรียนเป็นกลุ่มเล็ก สมาชิกในกลุ่มจะมีความสามารถที่แตกต่างกัน ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และรับผิดชอบการทำงานของตัวเองเท่า ๆ กับรับผิดชอบการทำงาน of สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มด้วย

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2546) กล่าวว่า เป็นกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งต่างคนต่างช่วยกันเรียนรู้ด้านเนื้อหา ผู้เรียนมีความสามารถละกัน โดยแต่ละกลุ่มมีสมาชิกประมาณ 4 คน ประกอบด้วย นักเรียนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน การแบ่งกลุ่มแบบนี้ทำให้คนเก่งเอื้ออาทรช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อนกว่า และคนเรียนอ่อนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น มีความเป็นผู้นำมากขึ้น ส่วนคนที่เรียนปานกลางก็จะเรียนรู้วิธีเรียนจากคนเก่ง และเอื้ออาทรต่อคนเรียนอ่อน และคนเรียนอ่อนก็จะได้รับความช่วยเหลือและส่งเสริมจากคนที่เรียนเก่งและคนที่เรียนปานกลาง ซึ่งจะช่วยลดปัญหาในการสอนซ่อมเสริม และกลุ่มแบบนี้มักจะจบลงด้วยการเล่นเกมและการแข่งขัน ส่วนคะแนนจะใช้คะแนนรวมเป็นหลัก ฉะนั้นสมาชิกทุกคนต้องช่วยเหลือกันเรียนรู้เพื่อทำคะแนนให้สูงและชนะเกม

สุคนธ์ ลินทพานนท์ และคณะ (2545) กล่าวถึงการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ว่าเป็นวิธีการสอนที่ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกันในกลุ่มย่อย ๆ เน้นการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ในแต่ละกลุ่มจะมีสมาชิกที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน ผู้เรียนแต่ละคนจะต้องร่วมมือในการเรียนรู้ร่วมกัน มีการช่วยเหลือกันและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นให้กำลังใจซึ่งกันและกัน คนที่เก่งกว่าจะช่วยคนที่อ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มจะต้องร่วมกันรับผิดชอบ

ต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม เพราะยึดถือแนวคิดที่ว่า ความสำเร็จของสมาชิกทุกคนจะรวมเป็นความสำเร็จของกลุ่ม

อารี สันทรวี (2539) ได้ให้ความหมายว่าเป็นวิธีการเรียนที่ให้นักเรียนทำงานด้วยกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อให้เกิดผลการเรียนรู้ทั้งทางด้านความรู้และทางด้านจิตใจ ช่วยให้นักเรียนเห็นคุณค่าในความแตกต่างระหว่างบุคคลของเพื่อน ๆ เคารพความคิดเห็นและความสามารถของผู้อื่นที่แตกต่างจากตนตลอดจนรู้จักช่วยเหลือและสนับสนุนเพื่อน ๆ

Artzt and Newman (1990) ได้กล่าวถึงการเรียนแบบนี้เป็นแนวทางซึ่งผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาาร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบผลสำเร็จหรือบรรลุเป้าหมายร่วมกัน และต้องระลึกเสมอว่าตนเป็นส่วนสำคัญของกลุ่ม ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของกลุ่มขึ้นอยู่กับสมาชิกทุกคนในกลุ่ม การที่จะให้กลุ่มบรรลุถึงเป้าหมาย สมาชิกทุกคนต้องอธิบายแนวคิดให้แก่กันและกัน และช่วยเหลือกันให้เกิดการเรียนรู้ในการแก้ปัญหา ครูไม่ใช่เป็นผู้ที่ป้อนความรู้แก่ผู้เรียน แต่จะมีบทบาทเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือ จัดหาและชี้แนะแหล่งข้อมูลในการเรียนรู้ ส่วนตัวผู้เรียนเองจะเป็นแหล่งความรู้ซึ่งกันและกันในกระบวนการเรียนรู้

Brown (1994) กล่าวถึงการเรียนนี้ว่า ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้เนื้อหาที่เรียนด้วยการทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยสมาชิกในกลุ่มต้องทำงานร่วมกันเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายที่วางไว้

Johnson and Johnson (2005) กล่าวว่า เป็นการสอนที่ผู้เรียนซึ่งมีระดับความสามารถทางการเรียนที่แตกต่างกัน ทำงานที่ได้รับมอบหมายร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย โดยมีการใช้กิจกรรมหลากหลายเพื่อที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนและสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มมีส่วนร่วมรับผิดชอบช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่มให้เข้าใจในสิ่งที่เรียนด้วย

Kessler (1992) ได้กล่าวถึงการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้โดยเน้นในบริบทของการเรียนภาษาว่า ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถในการใช้ภาษาที่สองแตกต่างกัน ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้วยการทำงานเป็นกลุ่มย่อย โดยที่สมาชิกภายในกลุ่มต่างก็เกิดการเรียนรู้จากการที่ได้มีปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่ม

Slavin (1995) ได้ให้ความหมายของการเรียนแบบนี้เป็นรูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อที่จะได้มีส่วนช่วยเหลือเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยกัน สรุปได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ หมายถึง รูปแบบการจัดการเรียนการสอน ซึ่งจัดผู้เรียนให้เรียนเป็นกลุ่มย่อย สมาชิกทุกคนภายในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกัน มีโอกาสอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน เพื่อให้กลุ่มบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ โดยสมาชิกในกลุ่มตระหนักว่าแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของกลุ่มด้วย

จากที่กล่าวมาอาจสรุปได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือ เป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอน ที่ให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกัน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยซึ่งนักเรียนกลุ่มย่อยนั้น ประกอบด้วยนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนทั้งระดับสูง ปานกลาง และต่ำ นักเรียน จะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อให้ทุกคนบรรลุจุดประสงค์ในการเรียนทุกครั้ง

องค์ประกอบของการเรียนแบบร่วมมือ

Johnson and Jonson (1994, pp. 31-37 อ้างถึงใน ทิศนา แจมมณี, 2545, หน้า 99-101) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือต้องมีองค์ประกอบ 5 ประการ ดังนี้

1. การพึ่งพาและการเกื้อกูลกัน (Positive interdependence)

กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือ จะต้องมีความตระหนักว่า สมาชิกกลุ่มทุกคนมีความสำคัญ และความสำคัญของกลุ่มขึ้นกับสมาชิกของทุกคนในกลุ่ม ในขณะที่เดียวกันสมาชิกแต่ละคน จะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อ กลุ่มประสบความสำเร็จ ความสำเร็จของบุคคลของแต่ละกลุ่ม ซึ่งกันและกัน ดังนั้นแต่ละคนต้องรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ของตนและในขณะที่เดียวกัน ก็ช่วยเหลือสมาชิกคนอื่น ๆ ด้วย เพื่อประโยชน์ร่วมกัน การจัดกลุ่มเพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีการพึ่งพาช่วยเหลือเกื้อกูลกันนี้ทำได้หลายทาง เช่น การให้ผู้เรียนมีเป้าหมายเดียวกัน หรือให้ผู้เรียนกำหนดเป้าหมายในการทำงาน/ การเรียนรู้ร่วมกัน (Positive goal interdependence) การให้รางวัลตามผลงานของกลุ่ม (Positive reward interdependence) การให้งานหรือวัสดุอุปกรณ์ที่ทุกคนต้องทำ หรือใช้ร่วมกัน (Positive resource interdependence) การมอบหมายบทบาทหน้าที่ในการทำงาน ร่วมกันให้แต่ละคน (positive role interdependence)

2. การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด (Face-to-face promotive interaction)

การที่สมาชิกในกลุ่มมีการพึ่งพาอาศัยเกื้อกูลกัน เป็นปัจจัยที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียน มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกันในทางที่จะช่วยให้กลุ่มบรรลุเป้าหมาย สมาชิกกลุ่มจะห่วงใย ใ่วางใจ ส่งเสริม และช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการทำงานต่าง ๆ ร่วมกัน ส่งผลให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

3. ความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ของสมาชิกแต่ละคน (Individual accountability)

สมาชิกในกลุ่มการเรียนรู้ทุกคนจะต้องมีหน้าที่รับผิดชอบ และพยายามทำงานที่ได้รับ มอบหมายอย่างเต็มความสามารถ ไม่มีใครที่จะได้รับประโยชน์โดยไม่ทำหน้าที่ของตน ดังนั้น กลุ่มจึงจำเป็นต้องมีระบบการตรวจสอบผลงาน ทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม วิธีการที่สามารถ ส่งเสริมให้ทุกคนได้ทำหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่หลายวิธี เช่น การจัดกลุ่มให้เล็ก เพื่อจะได้มีการเอาใจใส่กันและกันอย่างทั่วถึง การทดสอบเป็นรายบุคคล การสุ่มเรียกชื่อให้รายงาน ครูสังเกต พฤติกรรมของผู้เรียนในกลุ่ม การจัดให้กลุ่มมีผู้สังเกตการณ์ การให้ผู้เรียนสอนกันและกัน

4. การใช้ทักษะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย

(Interpersonal and small-group skills)

การเรียนรู้แบบร่วมมือจะประสบความสำเร็จได้ ต้องอาศัยทักษะที่สำคัญ ๆ หลายประการ เช่น ทักษะทางสังคม ทักษะการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะการสื่อสาร และทักษะการแก้ปัญหาขัดแย้ง รวมทั้งการเคารพ ยอมรับ และไว้วางใจซึ่งกันและกัน ซึ่งครูควรสอน และฝึกให้แก่ผู้เรียนเพื่อช่วยให้ดำเนินงานไปได้

5. การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม (Group processing) กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือ จะต้องมีการวิเคราะห์กระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้และปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่มครอบคลุมการวิเคราะห์เกี่ยวกับวิธีการทำงานของกลุ่ม พฤติกรรมของสมาชิกกลุ่มและผลงานของกลุ่ม การวิเคราะห์การเรียนรู้นี้อาจทำได้โดยครูหรือผู้เรียน หรือทั้งสองฝ่าย การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่มนี้เป็นยุทธวิธีหนึ่งที่จะส่งเสริมให้กลุ่มตั้งใจทำงาน เพราะรู้ว่าจะได้ข้อมูลป้อนกลับ และช่วยฝึกทักษะการรู้คิด (Metacognition) คือ สามารถที่จะประเมินการคิดและพฤติกรรมของตนที่ได้ทำไป

ลักษณะสำคัญของการเรียนแบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือมีลักษณะสำคัญอยู่ 6 ประการ คือ (Slavin, 1995)

1. เป้าหมายของกลุ่ม (Group goals) กลุ่มอาจจะได้รับเกียรติบัตรหรือรางวัลอื่น ๆ ถ้ากลุ่มทำคะแนนได้ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้
2. ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน (Individual accountability) ความสำเร็จของกลุ่ม สามารถวัดจากการนำคะแนนการทดสอบรายบุคคลในกลุ่มไปเฉลี่ยเป็นคะแนนของกลุ่ม หรือการมอบหมายงานแต่ละส่วนให้กับสมาชิกแต่ละคนไปศึกษาแล้วจึงกลับมาทำงานกลุ่มร่วมกัน
3. โอกาสที่เท่าเทียมกันในการทำให้กลุ่มประสบความสำเร็จ (Equal opportunities for success) สมาชิกทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกันที่จะทำให้กลุ่มของตนประสบความสำเร็จได้
4. การแข่งขันระหว่างกลุ่ม (Team competition) การแข่งขันระหว่างกลุ่มเป็นวิธีการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกัน
5. การมีความเชี่ยวชาญหรือมีความชำนาญเกี่ยวกับงานนั้น ๆ (Task specialization) องค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญในการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ในบางเทคนิควิธีจำเป็นต้องมีการให้งานย่อย ๆ ที่แตกต่างกันให้กับสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มไปศึกษา
6. การดัดแปลงให้เหมาะสมกับความต้องการของแต่ละคน (Adaptation to individual needs) วิธีการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ส่วนใหญ่ใช้ลักษณะการทำงานเป็นกลุ่มยกเว้นวิธี TAI และ CIRC ที่มีการดัดแปลงให้เข้ากับความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน

รูปแบบการจัดการเรียนแบบร่วมมือ

กรมวิชาการ (2544, หน้า 8-23) ได้กล่าวถึงรูปแบบการจัดการเรียนแบบร่วมมือที่นักการศึกษาได้พัฒนาไว้หลากหลาย ดังนี้

1. คิดและคุยกัน (Think-pairs-share) เพื่อนเรียน (Partners) และผลัดกันพูด (Say and Switch) ทั้งสามรูปแบบเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่คล้ายคลึงกันคือให้นักเรียนจับคู่กันในการตอบคำถาม อภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นสถานการณ์ หรือทำความเข้าใจเนื้อหาที่เป็นความคิดรวบยอดที่กำหนดให้

2. กิจกรรมโต๊ะกลม (Roundtable หรือ Roundrobin) เป็นรูปแบบการสอนที่จัดกลุ่มนักเรียนที่มีจำนวนมากกว่า 2 คนขึ้นไป และเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มเขียนความคิดเห็นของตน เล่าประสบการณ์ ความรู้ สิ่งที่กำลังศึกษาด้วยดินสอสีหรือปากกาลดงบนกระดาษ แล้วเขียนให้เพื่อนคนถัดไปโดยเวียนไปทางด้านใดทางหนึ่ง สมาชิกทุกคนใช้เวลาเท่า ๆ กัน หรือใกล้เคียงซึ่งรูปแบบดังกล่าวเรียกว่า Roundtable หรืออาจดัดแปลงรูปแบบการสอนดังกล่าวจากการเขียนเป็นการพูดแทน โดยให้นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มเล่าเรื่อง ประสบการณ์ความรู้ สิ่งที่กำลังศึกษา แสดงความคิดเห็น หรือเรื่องอื่น ๆ ที่กำหนด โดยเวียนไปทางด้านใดด้านหนึ่งจนครบทุกคน ซึ่งรูปแบบดังกล่าวเรียกว่า Roundrobin

3. คู่ตรวจสอบ (Pairs check) มุมสนทนา (Corners) ร่วมกันคิด (Numbered head together) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย ๆ กลุ่มละ 2-6 คน คณะและความสามารถ ให้ช่วยกันตอบคำถาม แก้โจทย์ปัญหา หรือ ทำแบบฝึกหัด เมื่อสมาชิกทุกคนในกลุ่มย่อยสามารถตอบปัญหาหรือแก้โจทย์ปัญหาได้แล้ว ก็เปิดโอกาสให้แลกเปลี่ยนหรือตรวจสอบคำตอบกับนักเรียนในกลุ่มอื่น หรือครูผู้สอนอาจสุ่มเรียกนักเรียนให้ตอบ รูปแบบทั้ง 3 มีข้อแตกต่างกัน คือ คู่ตรวจสอบ ส่วนใหญ่เน้นให้สมาชิกจับคู่กันทำงาน แก้ปัญหาหรือโจทย์ทางคณิตศาสตร์ โดยที่นักเรียนคนหนึ่งจะเป็นผู้แก้ปัญหาและอีกคนหนึ่งมีหน้าที่เสนอแนะวิธีแก้ปัญหา และเมื่อเสร็จสิ้นปัญหา 1 ข้อ จะต้องมีการสลับหน้าที่กัน รูปแบบมุมสนทนาเน้นวิธีการจัดกลุ่มนักเรียนโดยให้นักเรียนไปนั่งในมุมต่าง ๆ ของห้องเรียน ส่วนรูปแบบร่วมกันคิด จะใช้การทบทวนหรือการตรวจสอบความเข้าใจ

4. การสัมภาษณ์แบบสามขั้นตอน (Three-step-interview) รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบนี้มีสามขั้นตอน และเหมาะสำหรับกลุ่มย่อยที่มีสมาชิกจำนวน 3-4 คน โดยครูกำหนดคำถามหรือประเด็น โจทย์ปัญหาให้นักเรียนตอบ มีหลักการ ดังนี้

4.1 นักเรียนจับคู่กัน คนที่ 1 เป็นผู้สัมภาษณ์โดยถามคำถามที่ครูตั้งนักเรียนคนที่ 2 เป็นผู้ตอบ

4.2 นักเรียนสลับบทบาทกันจากผู้ถามเป็นผู้ตอบและจากผู้ตอบเป็นผู้ถาม

4.3 นักเรียนแต่ละกลุ่มย่อยผลัดกันเล่าสิ่งที่ตนรู้จากคู่ของตนให้กลุ่มทราบ

5. การแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม (Team games tournament หรือ TGT) และการแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ (Student team achievement division หรือ STAD) เป็นรูปแบบการสอนที่มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนคล้ายคลึงกัน แต่ทั้ง 2 รูปแบบจะมีความแตกต่างกันเล็กน้อยในขั้นตอนที่ 3 ดังนี้

5.1 การนำเสนอบทเรียน (Class presentation) นำเสนอความคิดรวบยอดใหม่หรือบทเรียนใหม่โดยการบรรยายจากครูผู้สอนหรืออภิปรายและใช้สื่อวิทัศน์หรือสื่ออื่น ๆ

5.2 การจัดทีม (Team) จัดนักเรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4-5 คน คณะเพศและความสามารถ เพื่อร่วมกันศึกษาเนื้อหาและปฏิบัติกิจกรรมตามกติกาของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ สมาชิกทุกคนในกลุ่มต้องช่วยเหลือกันเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และจะต้องพยายามทำให้ดีที่สุดเพื่อความสำเร็จร่วมกันของทีม เพื่อความสัมพันธ์อันดีต่อกัน เพื่อความภาคภูมิใจและเพื่อให้ได้การยอมรับ

5.3 การแข่งขัน/ การทดสอบ รูปแบบ TGT ใช้การแข่งขัน รูปแบบ STAD จะใช้การทดสอบย่อยเพื่อวัดความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว

5.4 การยอมรับความสำเร็จของทีม (Team recognition) เมื่อเสร็จการแข่งขันหรือทดสอบทั้งรูปแบบ TGT และ STAD จะนำคะแนนของแต่ละคนในกลุ่มมารวมกันเป็นคะแนนของทีมและหาค่าเฉลี่ย ทีมที่มีคะแนนสูงที่สุดได้เป็นทีมชนะเลิศ มีการประกาศผลการแข่งขันหรือคะแนนทดสอบในที่สาธารณะ เช่น ดิคบอร์ดในชั้นเรียน บอร์ดของโรงเรียนในหนังสือพิมพ์หรือวารสารของโรงเรียน

6. ปริศนาความรู้ (Jigsaw) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม ครูผู้สอนแบ่งเนื้อหาของเรื่องที่จะสอนออกเป็นหัวข้อย่อยเท่าจำนวนสมาชิกแต่ละกลุ่มและมอบหมายให้ แต่ละกลุ่มค้นคว้ากลุ่มละหัวข้อ โดยนักเรียนแต่ละคนจะเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะเรื่อง ที่ตนได้รับมอบหมายจากกลุ่ม สมาชิกต่างกลุ่มที่ได้รับมอบหมายในหัวข้อเดียวกันจะร่วมกันศึกษา จากนั้นแต่ละคนจะกลับเข้ากลุ่มเดิมของตนเพื่ออธิบายหัวข้อที่ตนศึกษาให้เพื่อนร่วมกลุ่มฟัง เพื่อให้เพื่อนทั้งกลุ่มได้รับเนื้อหาครบทุกหัวข้อ

7. การสืบสอบเป็นกลุ่ม (Group investigation) เป็นการเรียนการสอนที่เน้นบรรยากาศการทำงานร่วมกัน ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และการเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างเหมาะสม ครูผู้สอนจะแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มละ 5 คน หรือน้อยกว่านี้ แต่ละกลุ่มจะวางแผนกันเองว่าจะศึกษาหัวเรื่องอะไรและอย่างไร สมาชิกแต่ละคน หรือสมาชิก

แต่ละคู่ในกลุ่มจะเลือกหัวข้อย่อยและเลือกวิธีแสวงหาคำตอบในเรื่องนั้น ๆ ด้วยตนเอง หลังจากนั้น สมาชิกแต่ละคนหรือแต่ละคู่จะรายงานความก้าวหน้าและผลการทำงานให้ กลุ่มของตนเองทราบ กลุ่มจะอภิปรายเกี่ยวกับรายงานของสมาชิกและจัดทำรายงานของกลุ่มให้เพื่อนทั้งชั้นฟัง

8. การเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team assisted individualization หรือ TAI) เป็นการเรียนการสอนที่ผสมผสานระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือและการสอนรายบุคคลเข้าด้วยกัน เน้นการสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ผลของการดำเนินงานเป็นความสำเร็จของกลุ่ม ในวันสุดท้ายของแต่ละสัปดาห์ ครูผู้สอนจะรวมคะแนนจากการสอบย่อยของสมาชิกทุกคนในกลุ่มย่อยโดยกำหนดไว้ล่วงหน้าว่าทีมที่ได้คะแนนเฉลี่ยรวมกันตั้งแต่เท่าใดขึ้นไป จึงเรียกว่าเป็น “Superteam” “Greatteam” และ “Goodteam” ตามลำดับ

9. การเรียนรู้แบบร่วมมือผสมผสานการอ่านและการเขียน (Cooperative integrated reading and composition หรือ CIRCS) เป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับนักเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 3 ขึ้นไป เพราะการจัดการเรียนรู้รูปแบบดังกล่าวนี้ นักเรียน ต้องมีความสามารถในการอ่านพอสมควร และสามารถตัดสินใจเลือกหนังสืออ่านตามที่สนใจ การปฏิบัติกิจกรรมแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มเก่งกับกลุ่มอ่อนให้จับคู่กัน ครูผู้สอนสอนแยกทีละกลุ่ม ขณะที่ครูสอนกลุ่มหนึ่ง ที่เหลือจับคู่กันทำกิจกรรมที่ครูกำหนดให้ เช่น ฝึกอ่านออกเสียง เขียนสะกดคำ สรุปรื่อง ตอบคำถามสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พิจารณาถึงรูปแบบการสอนแบบร่วมมือที่สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ และลักษณะการจัดชุดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้โดยครูผู้สอนไม่ต้องบรรยาย แต่เป็นการศึกษาเอกสารและรับคำอธิบายเพิ่มเติมจากนักเรียนในกลุ่มเดียวกันที่มีความสามารถสูงกว่า เข้าใจได้เร็วกว่า แต่หากเกินความสามารถของสมาชิกในกลุ่มจะช่วยเหลือกันได้ นักเรียนสามารถขอคำปรึกษาจากครูผู้สอนได้ และเพื่อให้เกิดการเรียนรู้จากเอกสารและการทำแบบฝึกหัด เป็นการปลูกฝังนิสัยของนักเรียนในการใฝ่รู้ใฝ่เรียน มีการพัฒนา และแข่งขันกับตนเอง มากกว่าที่จะแข่งขันกับผู้อื่น มีการเสริมแรงให้เกิดการช่วยเหลือกันและกัน มุ่งพัฒนาตนเอง และกลุ่มตนเองในทุกครั้งที่ปฏิบัติกิจกรรมดังกล่าว และได้รับการเสริมแรงจากการกระทำดังกล่าวโดยจัดให้มีการมอบรางวัลแห่งความสำเร็จเป็นสิ่งตอบแทน

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้แบบร่วมมือ

Andria and Betty (1995, pp. 77-78) กล่าวถึง การประเมินผลของการเรียนแบบร่วมมือไว้ว่า สิ่งที่ควรพิจารณา คือ การประเมินการแสดงผลของนักเรียนในด้านความก้าวหน้าของแต่ละคน และความก้าวหน้าของกลุ่ม สมาชิกแต่ละคนถูกประเมินในรูปแบบการทำงานกลุ่มบรรลุ

ตามจุดประสงค์ โครงสร้างและการเสริมแรงต่าง ๆ ที่ใช้ในการประเมินผลจะต้องกำหนดให้ชัดเจน เพื่อให้นักเรียนรู้จักรับผิดชอบต่อตนเองและงานกลุ่ม

นอกจากนี้ เปรมจิตต์ ขจรภักย์ ตาร์เซ็น (2536, หน้า 4) ได้เสนอวิธีการประเมินผลการเรียนแบบร่วมมือ ซึ่งเป็นแบบอิงเกณฑ์ ดังนี้

1. ให้คะแนนรายบุคคลบวกกับคะแนนพิเศษ ถ้าทุกคนในกลุ่มทำงานได้ตามเกณฑ์ที่ครูตั้งไว้
2. ให้คะแนนรายบุคคลบวกกับคะแนนพิเศษ โดยคิดเกณฑ์ต่ำสุด
3. ให้คะแนนรายบุคคลบวกกับคะแนนพิเศษซึ่งเป็นคะแนนความก้าวหน้า
4. ให้คะแนนเดียวสำหรับคนในกลุ่มทั้งหมด
5. เลือกงานคนใดคนหนึ่งในกลุ่มตรวจแล้ว ให้คะแนน
6. ตรวจผลงานในกลุ่มแล้วหาคะแนนเฉลี่ยบวกกับคะแนนการทำงานร่วมกัน

การสอนภาษาต่างประเทศ

จิตวิทยาการเรียนการสอน

สำหรับจิตวิทยาที่นำมาใช้ในการเรียนการสอน มีทฤษฎีของนักจิตวิทยาดังต่อไปนี้
ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ (Piaget, 1977 อ้างถึงใน สุรางค์ ไคว้ตระกูล, 2545, หน้า 50-59) ซึ่งเพียเจต์สรุปการเรียนรู้ของเด็กว่า พัฒนาการทางสติปัญญา และความคิด จะพัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่อง เมื่อคนเรามีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ซึ่งเพียเจต์ ได้แบ่งพัฒนาการทางสติปัญญาเป็น 4 ขั้นตอน ตามลำดับ ดังนี้

1. ขั้นประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหว (Sensory-motor stage) เป็นการพัฒนาของเด็ก ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงอายุ 2 ปี เป็นขั้นการเรียนรู้ด้วยประสาทสัมผัสและการแสดงออกในรูปของการกระทำ เด็กจะใช้ประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหวส่วนใดส่วนหนึ่งไปปะทะกับสิ่งแวดล้อม เช่น การหยิบสิ่งของต่าง ๆ เริ่มเข้าใจในการใช้ภาษาสื่อสารบ้าง การได้ยินและการมองเห็น
2. ขั้นควบคุมอวัยวะต่าง ๆ (Proportional stage) ขั้นนี้เริ่มตั้งแต่อายุ 2-7 ปี เด็กวัยนี้จะเริ่มมีพัฒนาการอย่างมีระบบมากขึ้น โดยมีกระบวนการคิดก่อนการกระทำ รู้จักสร้างภาพของการกระทำในจิตใจได้ เริ่มมีความสามารถที่จะเข้าใจเกี่ยวกับการคงตัวของสสาร เริ่มมองเห็นสิ่งของมากกว่า 1 สิ่งในเวลาเดียวกัน กระบวนการพัฒนาการของเด็กวัยนี้แบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ
ขั้นการคิดรับรู้มโนคติเบื้องต้น (Preconceptual thought) เริ่มตั้งแต่อายุ 2-4 ปี เด็กวัยนี้เริ่มมีมโนคติแล้ว แต่ยังไม่สมบูรณ์ และยังไม่มียุติผล มีพัฒนาการทางภาษาที่เกี่ยวกับตนเองเป็นส่วนใหญ่ รู้จักควบคุมพัฒนาลักษณะนิสัยและการทำงานของอวัยวะบ้าง

ขั้นการคิดในใจ (Intuitive thought) เริ่มตั้งแต่อายุ 4-7 ปี เด็กวัยนี้จะคิดมีเหตุผลมากขึ้น แต่เป็นการคิดที่เป็นลักษณะการรับรู้มากกว่าความเข้าใจ เด็กจะมีปฏิกิริยาต่อสิ่งแวดล้อมมากกว่า ใช้ภาษา รู้จักการพัฒนาลักษณะนิสัยและการทำงานของอวัยวะส่วนต่าง ๆ มากขึ้น

3. ขั้นคิดอย่างเป็นรูปธรรม (Concrete operational stage) ขั้นนี้เริ่มตั้งแต่อายุ 7-11 ปี เด็กวัยนี้จะมีประสบการณ์ในเรื่องการคิด การมีเหตุผลมากขึ้น จึงทำให้เด็กคิดและสามารถจำแนกสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นรูปธรรมได้ ซึ่งเป็นความคิดเชิงเหตุผลที่ต้องอาศัยสิ่งแวดล้อมของที่มีตัวตนจับต้องได้ สามารถที่จะเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องของการคงตัวของสิ่งต่าง ๆ โดยเด็กสามารถเข้าใจได้ว่าของแข็งหรือของเหลวจำนวนหนึ่งแม้จะมีการเปลี่ยนรูปร่างไปก็จะมีน้ำหนักหรือปริมาณเท่าเดิม สามารถเข้าใจความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ส่วนรวม มีความสามารถในการคิดย้อนกลับ ตลอดจนการจำแนกประเภทจัดหมวดหมู่ได้

4. ขั้นคิดอย่างเป็นนามธรรม (Formal operational stage) ขั้นนี้เริ่มตั้งแต่อายุ 11-15 ปี เด็กวัยนี้จะมีพัฒนาการทางด้านความคิดในเชิงที่ซับซ้อนอย่างเป็นนามธรรมมากขึ้น โดยไม่ต้องอาศัยของจริง เด็กวัยนี้สามารถเข้าใจการฝึกปฏิบัติการได้ดี ได้แก่ การตั้งสมมติฐาน การออกแบบการทดลอง ทดลอง พิสูจน์ แปลผลข้อมูล ลงข้อสรุป วิเคราะห์ผลไปใช้

พัฒนาการทางปัญญาของเด็กในแต่ละขั้นจะเป็นช่วงระยะของการสร้างความรู้ความคิด และจัดระเบียบความรู้ความคิดขึ้นในลักษณะที่แตกต่างไปจากขั้นอื่น ๆ เมื่อบรรลุถึงขั้นพัฒนาการทางปัญญาขั้นหนึ่ง ก็จะเริ่มพัฒนาการทางปัญญาในขั้นที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่องกัน แต่ละขั้นจะพัฒนาไปตามลำดับต่ำกว่าไปสู่ระดับที่สูงกว่าโดยไม่มีการกระโดดข้ามขั้นหรือเริ่มขั้นสูงก่อนขั้นต่ำ แต่ในบางช่วงของพัฒนาการอาจเกิดขึ้นเร็วหรือช้าก็ได้ อย่างไรก็ตาม อายุของเด็กแต่ละคนในแต่ละขั้นอาจจะแตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่มีอิทธิพลในการพัฒนาของเด็กแต่ละคน การพัฒนาเหล่านี้จะเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมและประเพณีต่าง ๆ รวมทั้งการดำรงชีวิตอาจมีส่วนช่วยให้พัฒนาได้แตกต่างกัน (ประสาธ อิศรปริดา, 2523, หน้า 47)

จากขั้นพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจท์ นักเรียนประถมศึกษาในระดับชั้น ป.4 พัฒนาการคิดอยู่ในระดับขั้นการคิดอย่างเป็นรูปธรรม นักเรียนสามารถคิดหาเหตุผลได้มากขึ้น และเข้าใจความสำคัญส่วนย่อย ส่วนรวม สามารถจำแนกแยกประเภทและจัดหมวดหมู่ได้ เด็กวัยนี้จึงเหมาะสมที่จะเรียนข่าวและเหตุการณ์ เพื่อที่จะฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์ข่าว แยกแยะข้อเท็จจริงหาเหตุผลความน่าเชื่อถือของข่าว ซึ่งการเรียนรู้อาจเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เรียนได้กระทำหรือปฏิบัติจริง บรูเนอร์ ได้แบ่งพัฒนาการทางสติปัญญา เป็น 3 ขั้น คือ

1. การเรียนรู้โดยการกระทำ (Enactive representation) เริ่มตั้งแต่แรกเกิดจนอายุ 2 ปี เป็นช่วงที่เด็กแสดงให้เห็นถึงความมีสติปัญญาด้วยการกระทำ เป็นลักษณะของการถ่ายทอดประสบการณ์ด้วยการกระทำ ซึ่งเป็นกระบวนการที่ดำเนินต่อไปตลอดชีวิต

2. การเรียนรู้โดยการรับรู้เป็นภาพในใจ (Iconic representation) ชั้นนี้อายุประมาณ 2-7 ปี เด็กสามารถใช้จินตนาการและสร้างภาพในใจโดยไม่มีอาการกระทำ เด็กสามารถนำสิ่งที่เห็นในโลกภายนอกและสิ่งที่อยู่ในใจของเขามาผสมผสานและจัดลำดับให้เป็นระเบียบ

3. การเรียนรู้โดยสื่อความหมายทางสัญลักษณ์ (Symbolic representation) ชั้นนี้เปรียบได้กับปฏิบัติการขั้นรูปธรรมของเพียเจต์ เด็กสามารถถ่ายทอดประสบการณ์หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยใช้สัญลักษณ์หรือภาษา ซึ่งภาษาเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความคิด บรูเนอร์ถือว่าชั้นนี้เป็นขั้นสูงสุดของพัฒนาการทางความรู้ ความเข้าใจ เด็กสามารถคิดหาเหตุผลและจะพัฒนาไปเรื่อย ๆ จนสามารถเข้าใจสิ่งที่เป็นามธรรมได้

บรูเนอร์ได้เสนอหลักสำคัญในการจัดการศึกษาในการนำเนื้อหาใดมาสอนนั้น ควรพิจารณาว่า เด็กมีพัฒนาการอยู่ระดับใด มีความสามารถเพียงใด ปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับความสามารถของเด็กที่จะเรียนหรือที่จะรับรู้ได้ โดยใช้วิธีการที่เหมาะสมกับเด็กในวัยนั้น โดยเริ่มเรียนจากทักษะง่ายได้ก่อน ซึ่งจะเป็พื้นฐานของทักษะที่ยากต่อไป เนื้อหาวิชาควรจะต่อเนื่องกันไปเรื่อย ๆ จะทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ (พรรณี ช.เจนจิต, 2538, หน้า 195-123)

นอกจากนี้ในการเรียนการสอนภาษาจีน การนำจิตวิทยาบางประการเพื่อจะช่วยให้การจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนี้ (กรรณิการ์ พวงเกษม, 2534, หน้า 35-43)

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual difference) นักเรียนแต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถและความสนใจแตกต่างกัน เพื่อจะได้หาวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เด็กเรียนรู้มากที่สุดมากที่สุดที่จะทำได้ และสร้างสถานการณ์ให้เด็กทุกคนมีความรู้สึว่าตนเองสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนได้

2. กฎแห่งความพร้อม (Law of readiness) ความพร้อมเป็นเรื่องสำคัญอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งครูควรคำนึงถึง ทั้งความพร้อมในเรื่องร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา และความรู้พื้นฐาน การเรียนของแต่ละเรื่อง ดังนั้น ครูจึงควรตรวจสอบความพร้อมของนักเรียนก่อนที่จะทำการสอน ถ้าพบว่านักเรียนขาดความพร้อมในด้านใดด้านหนึ่ง ครูก็ต้องเติมสิ่งที่ขาดนั้นให้เต็มเสียก่อนที่จะทำการสอน

3. การเรียนรู้โดยการฝึกฝน (Law of exercise) กฎการเรียนรู้โดยการฝึกก็เป็นกฎการเรียนรู้อีกข้อหนึ่ง ซึ่งธอร์นไดค์ (Thorndike) ได้กล่าวไว้ว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีก็ต่อเมื่อได้มีการฝึกฝนหรือการกระทำซ้ำ

4. กฎแห่งผล (Law of effect) เมื่อนักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรม หรือขณะปฏิบัตินักเรียนย่อมต้องการทราบผลการเรียนของตนว่าเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้น เมื่อมีงานให้นักเรียนทำไม่ว่าจะเป็นแบบฝึกหรือแบบฝึกหัดก็ตาม ครูควรรับตรวจและส่งคืนให้นักเรียนโดยเร็ว พร้อมทั้งเขียนติชมไว้เพื่อให้นักเรียนได้ทราบจุดเด่น และข้อบกพร่องของตนเองว่ามีส่วนใดที่ควรแก้ไขบ้าง เพื่อจะได้ปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นในโอกาสต่อไป

5. แรงจูงใจ (Motivation) แรงจูงใจเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ครูผู้สอนจึงควรพยายามสร้างสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นสิ่งเร้าเพื่อเป็นการจูงใจให้นักเรียนสนใจเรียน ตั้งใจฝึกฝนทักษะและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน

6. การเสริมสร้างกำลังใจ (Reinforcement) ในขณะจัดการเรียนการสอน ครูควรเสริมกำลังใจเด็กเป็นระยะ ๆ ด้วยการเสริมกำลังใจในทางบวก เพื่อจะสื่อให้นักเรียนทราบว่าสิ่งที่ตนแสดงออกไปนั้นถูกต้องหรือไม่ ผู้เรียนจะได้เกิดความภาคภูมิใจและพยายามทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้ดียิ่งขึ้น การเสริมกำลังใจนั้นนอกจากครูจะเป็นผู้เสริมกำลังใจแล้ว นักเรียนก็ควรจะได้มีบทบาทเป็นผู้เสริมกำลังใจเพื่อนด้วย การเสริมกำลังใจควรทำทั้งการเสริมกำลังใจด้วยวาจา ทำทาง และการให้รางวัล

ทฤษฎีการเรียนรู้ของแกมมีจุดหมายของกาเย่ ในการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอน Gagne (1973 อ้างถึงใน ภพ เลาห์ไพบูลย์, 2539, หน้า 82-83) ได้เน้นบทบาทครูเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ และได้เสนอแนวทางในการจัดลำดับการสอนไว้ 9 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้ คือ

1. สร้างความสนใจ คือ การทำให้ผู้เรียนมีใจจดจ่อต่อบทเรียน โดยครูใช้วิธีการสนทนาซักถาม หรือใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ
2. แจ้งจุดประสงค์ คือการบอกให้นักเรียนทราบถึงจุดมุ่งหมายของบทเรียน เพื่อให้ นักเรียนได้ทราบถึงจุดหมายปลายทางของการเรียนการสอน อาจบอกโดยตรงหรือให้คำถามก็ได้
3. ทบทวนความรู้เดิมเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ โดยทบทวนความรู้เก่าที่ใช้ในบทเรียนใหม่ให้กับนักเรียน และเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้เดิมมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อบทเรียน
4. ใช้สื่อกระตุ้นการเรียนรู้ โดยการเสนอสิ่งเร้าที่ใช้ประกอบการสอน ได้แก่ วัสดุ อุปกรณ์ และสื่อการสอนอื่น ๆ เป็นการเริ่มกิจกรรมใหม่ของบทเรียน
5. ให้แนวทางการเรียนรู้ โดยแนะแนวทางหรือทำท่างให้นักเรียนสามารถทำกิจกรรมได้ด้วยตนเอง เช่น แนะนำแหล่งศึกษาค้นคว้า แนะนำวิธีทำกิจกรรม และใช้คำถามเป็นการนำทางให้ผู้เรียน
6. ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ ให้นักเรียนศึกษาบทเรียนและทำแบบฝึกหัดด้วยตนเอง

7. การแจ้งผลการปฏิบัติ คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนด้วยการตรวจสอบแก้ไข สิ่งที่ผู้เรียนทำผิด ให้คำชมเชยและแสดงความยินดีในผลงานของผู้เรียน

8. การประเมินผลการปฏิบัติ เป็นการวัดและประเมินว่าผู้เรียนสามารถปฏิบัติตาม จุดประสงค์นั้นได้หรือไม่ เพียงใด โดยวัดและประเมินจากการทำแบบฝึกหัด การทำแบบทดสอบ และการแสดงออก เช่น การพูด การตอบคำถาม

9. ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอน โดยการสรุปย้ำทบทวนเรียนที่ผ่านมา เพื่อให้ ผู้เรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่คงทน โดยให้ทำแบบฝึกหัดเสริมหรือมอบหมายงานเพิ่มเติม เช่น การให้การบ้าน

ซึ่งสรุปได้ว่า Gagne ได้เสนอทฤษฎีการเรียนรู้ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนทราบว่า ตนจะเรียนเรื่องนั้นไปเพื่อประโยชน์อะไร นำเอาไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร ผู้เรียน ก็จะมีสนใจเรียน ซึ่งทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายและได้ผลดี

ทฤษฎีการเสริมแรงของสกินเนอร์ สกินเนอร์ผู้คิดค้นเกี่ยวกับทฤษฎีเสริมแรงกล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาเป็นรูปแบบหนึ่งของพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีวางเงื่อนไขแบบการกระทำที่เน้น ถึงความสัมพันธ์ของการเสริมแรง เมื่อมีการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้า การตอบสนอง และการเสริมแรง จะทำให้พฤติกรรมของเด็กมีแนวโน้มสูงขึ้น คือ หลังจากเด็กได้สนองตอบต่อ สิ่งเร้า และผลการกระทำได้รับการเสริมแรง เด็กจะทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก แต่ถ้าพฤติกรรม ที่ทำไปนั้นไม่ได้รับการเสริมแรงหรือถูกลงโทษ เด็กจะแสดงพฤติกรรมนั้นน้อยลง หรือไม่แสดง พฤติกรรมอีกเลย นอกจากนี้สกินเนอร์ยังได้กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมมีบทบาทต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็กมากกว่าความสามารถของเด็กเอง และถ้าเสริมแรงไม่เหมาะสมหรือน้อยเกินไป จะทำให้ การเรียนรู้ภาษาของเด็กไม่ดีเท่าที่ควร (สุรางค์ โค้วตระกูล, 2545)

จากทฤษฎีและจิตวิทยาที่กล่าวมานั้นสามารถสรุปได้ว่า

1. การที่ผู้สอนเริ่มการสอน โดยให้ผู้เรียนเล่นกับวัตถุสิ่งของมโนภาพวัตถุสิ่งของและ สูดท้ายคือ ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ จะสร้างความรู้ความเข้าใจและเป็นการพัฒนาด้านความคิด

2. เมื่อผู้เรียนได้รู้ว่าตนจะเรียนเรื่องอะไร และมีประโยชน์อย่างไร โดยเลือกเนื้อหา ที่นักเรียนพบในชีวิตประจำวันก็ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจเรียนซึ่งจะทำให้เรียนได้ดี

3. ผู้สอนควรกระตุ้นความสนใจในการเรียนแก่ผู้เรียน โดยการสนทนาซักถาม การใช้สื่อการสอนและอุปกรณ์ในการเรียนการสอน

4. เมื่อผู้เรียนมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ การเรียนรู้จะเกิดขึ้น ผู้เรียนจึงควรจัด กิจกรรม สื่อการสอน และสถานที่ให้มีบรรยากาศเหมาะสม สอดคล้องกับการเรียนของเด็ก

5. การเรียนรู้ของเด็กจากการลงมือกระทำปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเองจะทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ที่คงทน และหากได้มีการฝึกฝนก็จะเกิดความชำนาญยิ่งขึ้น

6. การทบทวนความรู้เดิมเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ โดยผู้เรียนสามารถนำความรู้เดิมมาใช้เป็นประโยชน์ต่อบทเรียนใหม่ และส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอน โดยการสรุปย่อ บทเรียน และการมอบหมายงานให้ทำ

7. การแจ้งผลการปฏิบัติให้ผู้เรียนทราบเพื่อให้นักเรียนทราบพัฒนาการของตนเอง และตรวจสอบ แก้ไข ให้คำชมเชยและแสดงความยินดีในผลงานของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความพอใจและพร้อมที่จะปรับปรุงพัฒนาตนเอง

8. ให้แนวทางการเรียนรู้โดยแนะนำแหล่งศึกษาค้นคว้า แนะนำวิธีทำกิจกรรม และให้คำถามเป็นการนำทางแก่ผู้เรียน

สรุปได้ว่า ในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน ครูควรมีความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยาในการสอนและนำความรู้เหล่านี้มาประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับผู้เรียน อันจะเป็นผลให้ภาษาจีนของผู้เรียนดีขึ้น

ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ปัจจุบันทฤษฎีการรับรู้ (Acquisition) ภาษาที่สองอยู่บนพื้นฐานการวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์ จิตวิทยา สังคมวิทยา มานุษยวิทยา ซึ่งทฤษฎีหนึ่งกล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนาทางภาษา โดยเริ่มจากการไม่รู้ภาษาเลยจนกระทั่งสามารถใช้ภาษาได้อย่างเชี่ยวชาญ ทฤษฎีนี้แบ่งพัฒนาการทางภาษา 5 ระดับ ดังนี้ (Freeman & Freeman, 1994 อ้างถึงใน นพเก้า ฌ พัทลุง, 2548, หน้า 8-9)

1. เงียบ/ การรับรู้ภาษา (The silent/ Receptive or preproduction stage) ระดับนี้ผู้เรียนรับรู้คำศัพท์มากกว่า 500 คำ ซึ่งเป็นคำที่ฟังเข้าใจแต่ไม่สามารถใช้การได้ ระดับนี้เป็นช่วงที่เงียบ (Silent period) เพราะผู้เรียนไม่สามารถพูดได้แต่สามารถตอบสนองโดยใช้กลวิธีต่าง ๆ เช่น ใช้วัสดุ อุปกรณ์ รูปภาพ หรือการกระทำ เช่น ยื่นขึ้น ปิดประตู ใช้ท่าทาง หรืออาจตอบ Yes/ No ผู้สอนไม่ควรเร่งรัดผู้เรียนให้พูดจนกว่าเขาจะพร้อม

2. การสร้างภาษาในระดับต้น (The early production stage) เป็นระดับที่ผู้เรียนรับรู้คำศัพท์ได้ประมาณ 1,000 คำ ซึ่งเป็นคำที่สามารถเข้าใจและใช้การได้ ในขั้นนี้ผู้เรียนสามารถพูดเป็นวลีได้ และสามารถแสดงความเข้าใจโดยตอบคำถามโดยใช้ Yes/ No, Either/ or, or คำถามประเภท Who/ What/ Where

3. การพูด (The speech emergence stage) ระดับนี้ผู้เรียนพัฒนาคำศัพท์ได้ประมาณ 3,000 คำ และสามารถใช้วลีสั้น ๆ และประโยคง่าย ๆ ในการสื่อสาร ผู้เรียนเริ่มใช้บทสนทนา และสามารถใช้คำถามง่าย ๆ ได้ และสามารถตอบคำถามง่าย ๆ ได้ โดยสร้างประโยคที่ยาวขึ้น แต่มักจะมีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์

4. ความคล่องแคล่วระดับกลางในการใช้ภาษา (The intermediate language proficiency stage) ระดับนี้ผู้เรียนพัฒนาคำศัพท์ได้ประมาณ 6,000 คำ และเริ่มใช้ข้อความที่ซับซ้อน แสดงความคิดเห็น และพูดในประโยคที่ยาว ๆ

5. ความคล่องแคล่วระดับสูงการใช้ภาษา (The advanced language proficiency stage) ระดับนี้ผู้เรียนสามารถใช้ศัพท์เฉพาะวงการต่าง ๆ ได้ และสามารถมีส่วนร่วมในกิจกรรมของ ชั้นเรียนได้เต็มที่ และสามารถใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้ดีเท่ากับเจ้าของภาษาในวัยเดียวกัน

Stephen, Krashen and Krashen (1978 อ้างถึงใน นพเก้า ฌ พัทลุง, 2548, หน้า 9-10) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการรับรู้ภาษาที่สอง (Theory of second language acquisition) ได้ดังนี้

1. สมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างการรับรู้และการเรียนรู้ (Acquisition learning distinction) กล่าวถึงระบบของการปฏิบัติภาษาที่สองจำแนกเป็น

1.1 ระบบการรับรู้ (Acquired system or acquisition) เป็นกระบวนการที่คล้ายกับการรับรู้ภาษาแม่ เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว ซึ่งผู้พูดไม่เน้นรูปแบบทางภาษา (Form) แต่เน้นการสื่อสารมากกว่า

1.2 ระบบการเรียนรู้ (Learned system or learning) เป็นผลจากการสอนและกระบวนการที่รู้ตัว ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้ของภาษา เช่น ความรู้ไวยากรณ์ แต่ Krashen ให้ความสำคัญของการเรียนรู้น้อยกว่าการรับรู้

2. สมมติฐานเกี่ยวกับการตรวจสอบทางภาษา (Monitor hypothesis) อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้และการเรียนรู้ กล่าวคือ การรับรู้ทางภาษาจะช่วยให้ผู้เรียนนำภาษาไปติดต่อสื่อสารได้ ส่วนการเรียนรู้ภาษาไปติดต่อสื่อสารได้ ส่วนการเรียนรู้ภาษาผู้เรียนนำกฎเกณฑ์ทางภาษามาตรวจสอบความถูกต้องในการใช้ภาษา

3. สมมติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ตามธรรมชาติ (Natural order hypothesis) เสนอแนะว่าการรับรู้โครงสร้างทางไวยากรณ์เป็นไปตามธรรมชาติ (Natural order) ซึ่งสามารถทำนายได้

4. สมมติฐานการป้อนข้อมูลทางภาษา (Input hypothesis) สมมติฐานนี้กล่าวถึงวิธีการรับรู้ภาษาที่สองหรือการเรียนรู้ภาษาที่สองเกิดขึ้นได้อย่างไร ซึ่งเกี่ยวข้องกับการรับรู้ (Acquisition) แต่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ (Learning) ซึ่งกล่าวว่าผู้เรียนพัฒนาภาษาตามธรรมชาติเมื่อเขาได้รับการป้อนข้อมูลทางภาษาสูงกว่าระดับความสามารถของภาษาในขณะนั้น ตัวอย่างเช่น ระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนอยู่ในระดับ 'i' การรับรู้เกิดขึ้นเมื่อเขาได้ข้อมูลทางภาษา 'i + 1' ซึ่งแนวคิดนี้นำไปใช้ในการวางแผนการสอนได้

5. สมมติฐานเกี่ยวกับอุปสรรคในการรับรู้ทางภาษา (Affective filter hypothesis) Krashen กล่าวว่า ตัวแปรด้านจิตใจ (Affective variables) เช่น ความมั่นใจในตนเอง ความกังวล

มีผลต่อการรับรู้ภาษาที่สอง ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจ มีความมั่นใจ จินตนาการที่ดี และมีความกังวลในระดับต่ำจะประสบผลสำเร็จในการรับรู้ภาษาที่สอง ในทางกลับกันหากผู้เรียนไม่มีแรงจูงใจ ความมั่นใจในตนเองต่ำ มีความกังวลจะเป็นอุปสรรคในการรับรู้ภาษา

จากทฤษฎีดังกล่าว ผู้สอนสามารถนำหลักการหรือแนวคิดมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบวิธีการสอน โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเหมาะสมกับผู้เรียน

วิธีการสอนภาษาต่างประเทศ

Bull's (1965 อ้างถึงใน วิชัย วงศ์ภินันท์วัฒนา, 2549, หน้า 51-53) ได้เสนอวิธีสอนภาษาต่างประเทศตามลำดับช่วงเวลาดังนี้

1. วิธีสอนแบบไวยากรณ์-การแปล (Grammar-translation method) เป็นวิธีสอนที่เกิดขึ้นในช่วงปลายศตวรรษที่ 18 (ค.ศ. 1890-1930) ผู้เรียนต้องแปลภาษากรีกโบราณหรือภาษาลาตินเป็นภาษาอังกฤษ วิธีนี้อาจทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่ายต่อการหาความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรมหรือเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ เน้นการทำแบบฝึกหัดและดูตัวอย่างประโยคเพื่อฝึกสร้างโครงสร้างใหม่ วิธีสอนแบบนี้ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสในการเรียนรู้ภาษาที่สองอย่างแท้จริงค่อนข้างน้อย

2. วิธีสอนแบบตามทฤษฎีการเรียนรู้ (Cognitive approach) เกิดขึ้นในช่วงปี ค.ศ. 1940-1950 เป็นการเรียนทักษะทางภาษาทั้งสี่ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเน้นความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนจะเน้นความเข้าใจในการฟังเพื่อให้ผู้เรียนพูดตาม วิธีนี้ถือเป็นการเรียนเกี่ยวกับภาษามากเกินไป (Learning about the language was overemphasized)

3. วิธีสอนโดยใช้การฟัง (Audio-lingual method) เป็นวิธีที่ได้รับความนิยมในช่วงปี ค.ศ. 1950-1960 วิธีสอนเน้นการฝึกฟังจากแถบบันทึกเสียง โดยให้ผู้เรียนฟังเสียงจากเจ้าของภาษาแล้วพูดเลียนแบบจากเสียงที่ฟัง การเรียนมักฝึกฟังในห้องปฏิบัติการทางภาษา บทเรียนจะเริ่มต้นจากบทสนทนาที่เป็นตัวอย่างแล้วให้ผู้เรียนท่องจำจากบทสนทนานั้น ๆ โดยฝึกปฏิบัติจากการใช้คำแทนที่ในบทสนทนาหรือโครงสร้างในประโยค เพื่อฝึกฝนโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว เน้นความรวดเร็วในการพูดตาม การพูดซ้ำ การแทนที่คำ การเชื่อมโยง และการแปล อย่างไรก็ตามวิธีนี้ผู้เรียนมักไม่สามารถใช้บทสนทนาในชีวิตจริงได้

4. วิธีสอนแบบทางตรง (The direct method) เป็นแนวคิดในช่วงปี ค.ศ. 1970 วิธีนี้เป็น การสอนโดยใช้ภาษาของผู้เรียน เป็นการเรียนรู้ไวยากรณ์แบบอุปนัย (Inductive) จากการสนทนาทั่วไปโดยมิได้มีการอธิบายให้แก่ผู้เรียน ผู้สอนและผู้เรียนจะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันจากการเดาบริบทหรือเนื้อหา การเติมส่วนที่ขาดหายไป หรือการทำแบบฝึกหัดที่เติมคำลงในช่องว่าง เน้นการฝึกฝนจากตัวอย่างเพื่อความถูกต้องในการออกเสียงและการพูด

5. วิธีสอนแบบธรรมชาติ หรือเพื่อการสื่อสาร (The natural/ communicative approach) เกิดขึ้นในช่วงปี ค.ศ. 1960-2000 ผู้คิดวิธีสอนแบบนี้ คือ Tracy Terrell และ Stephen Krashen) การเรียนรู้โดยวิธีนี้เน้นความก้าวหน้าในการสื่อสาร ตามลำดับขั้น ดังนี้ 1) ขั้นฟังเพื่อความเข้าใจ 2) ขั้นเริ่มฝึกพูด และ 3) ขั้นฝึกกิจกรรมการพูด การสอนเน้นการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติเหมือนเด็กเรียนรู้ภาษาแม่ ในขั้นเริ่มต้นที่เรียกว่า “ขั้นเงียบ (Silent period)” นั้นจะต้องให้ผู้เรียนฝึกฟังเพื่อความเข้าใจก่อนการพูด การเรียนตามลำดับขั้นเป็นสิ่งสำคัญเพราะเรียนในห้องเรียนโดยผู้สอนจะบอกแนวคิดของสิ่งที่เรียนทุกครั้ง (Total immersion) ด้วยการพูดให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญ การแก้ไขการออกเสียงผิดจะค่อยเป็นค่อยไป แล้วจึงใช้หนังสือเรียน เรื่องที่เขียนบรรยายลักษณะนิสัยทางวัฒนธรรม อภิธานศัพท์ รายการคำศัพท์ และการใช้รูปภาพประกอบ วิธีนี้จะให้ผู้เรียนค่อย ๆ ซึมซับการใช้ไวยากรณ์ว่าเป็นสิ่งสำคัญในกระบวนการใช้ภาษา หลังจากนั้นแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อฝึกการใช้โครงสร้างทางภาษา การฝึกกิจกรรมในขั้นนี้จำเป็นต้องใช้ รูปภาพ สไลด์ เกมการใช้คำ บทสนทนา การแข่งขัน กิจกรรมสนทนา การออกเสียง และกิจกรรมเสมือนจริงที่ให้ผู้เรียนแก้ปัญหา ซึ่งอาจรวมถึงการใช้แผนผัง แผนที่ แผนภูมิ และโฆษณา ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้จะจัดภายในห้องเรียน และเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการแสดงออกทางภาษา ด้วยตัวของผู้เรียนเอง โดยคำนึงถึงไวยากรณ์ให้น้อยที่สุด

6. วิธีสอนแบบการตอบสนองทางร่างกาย (Total physical response/ TPR) วิธีนี้รู้จักกันในชื่อ TPR ในช่วงปี ค.ศ. 1960-2000 โดย James Asher เป็นการเรียนที่ใช้ทั้งภาษาและการเคลื่อนไหวร่างกายพร้อม ๆ กันโดยใช้ประโยคคำสั่ง (Direct commands) วิธีนี้อาจใช้ควบคู่กับวิธีอื่น โดยผู้สอนพูดแล้วให้ผู้เรียนแสดงท่าทางตามคำพูดนั้น เช่น ยืนขึ้น ไปที่ประตู นั่งลง เป็นต้น การเคลื่อนไหวมือและแขนจะช่วยให้ไม่ต้องท่องจำมาก การพูดของผู้เรียนอาจจะช้าจนกระทั่งผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายและเข้าใจคำสั่ง วิธีนี้จะได้ดีกับการสอนเรื่องเกี่ยวกับเวลา สรรพนาม และโครงสร้างไวยากรณ์ที่ซับซ้อน

7. วิธีสอนแบบเงียบ (The silent way) เป็นแนวคิดที่เกิดขึ้นในช่วงปี ค.ศ. 1960-2000 ผู้ริเริ่ม คือ Galeb Gattegno เป็นวิธีการที่ผู้สอนไม่พูดแต่จะให้ผู้เรียนเป็นผู้พูดสลับกันไปอย่างต่อเนื่องและจับปล้น วิธีนี้เป็นการฝึกก่อนที่จะเข้าใจความหมายจากการคิดและการฝึกปฏิบัติ หลังจากนั้นผู้สอนใช้ชี้แผนผังอธิบายเรื่องพยัญชนะ และสระ โดยให้ผู้เรียนพูดออกเสียงไปตามลำดับขั้นของการฝึกเรื่องหน่วยเสียงโดยใช้สีสันเพื่อแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในการอธิบายความสัมพันธ์ คำบุพบท สี เพศ และจำนวน เพื่อสร้างความเข้าใจ การใช้เส้นหรือเครื่องหมายขีด (/) ในการอธิบายบนกระดานคำจะช่วยแบ่งแยกคำ พยางค์ เพื่อให้ผู้เรียนจดจำได้ ผู้เรียนจะแก้ไขการออกเสียงที่ผิดจากผู้สอนที่แสดงท่าทาง สิ่งที่สำคัญมากของวิธีนี้คือให้ผู้เรียนได้แสดงออก

โดยการพูดในขณะที่ผู้สอนนั่งอยู่เฉย ๆ (Take a back seat) วิธีนี้จะ ได้ผลดีเมื่อจัดห้องเรียนแบบ โต๊ะกลม โดยแบ่งเป็นกลุ่มเล็ก ๆ และให้ผู้เรียนสลับเปลี่ยนกลุ่มกันบ่อย ๆ เพื่อสร้างความมั่นใจ ในการใช้โครงสร้างของภาษาและไม่บั่นทอนกำลังใจในการเรียนในระยะเริ่มต้น

8. วิธีสอนแบบแนะนำ (Suggestopedia) เป็นแนวคิดในช่วงปี ค.ศ. 1960-2000 เป็นวิธีสอนของกลุ่มหัวก้าวหน้าที่เน้นในเรื่องจิตใต้สำนึก วิธีนี้อยู่บนพื้นฐานของผู้ริเริ่มในปี ค.ศ. 1967 ซึ่งเป็นแพทย์ชาวบัลแกเรีย นักสะกดจิต และนักจิตวิทยาชื่อ Georgi Loznavov ที่ใช้เทคนิค การเรียนที่เป็นเลิศ (Superlearning) โดยจัดชั้นเรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ และมีการเรียนแบบเข้มข้น (Intensive) ที่ไม่เคร่งเครียด สื่อที่ใช้นำเสนอเป็นท่วงทำนองดนตรีที่ไพเราะและเป็นศิลปะ วิธีนี้ มีแนวคิดในการใช้สมองส่วนที่สร้างสรรค์ (Creative side) ซึ่งเป็นส่วนใหญ่กว่าความสามารถ ทางสติปัญญาที่สามารถดึงออกมาเพื่อส่งไปสู่ความจำระยะยาว วิธีนี้เป็นศาสตร์ทางภาษาที่จะทำให้ ผู้เรียนใช้ความสามารถพิเศษ (Talent) ของตนออกมาตามธรรมชาติ วิธีนี้จะเปิดเพลงคลาสสิกและ แบบบรารีออค (Classical and baroque chamber) ให้ผู้เรียนนั่งท่ามกลางบรรยากาศที่มีแสงไฟสลัว ๆ มีเบาะและหมอนสำหรับนั่งฟังอย่างผ่อนคลาย แต่แสดงความกระตือรือร้นอย่างชัดเจนและมีสมาธิ ที่แน่วแน่ ใช้การรวบรวมจิตให้หนึ่ง ใช้โยคะ และการผ่อนคลายใจเพื่อนำไปสู่สิ่งที่สำคัญที่สุด โดยใช้เพลงเพื่อพัฒนาความจำ การใช้วิธีนี้เป็นการผ่อนคลายเพื่อการเรียนภาษาเป้าหมาย เน้นการใช้ ไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย การสื่อสารทางอวจนภาษา (Non-verbal communication) การเคลื่อนไหว ร่างกาย (Kinesics) ปริภาษา (Paralanguage) การศึกษาสภาพแวดล้อม (Environmental proxemics) และการศึกษาทางจักษุ (Oculistics) สามารถใช้ร่วมกับวิธีสอนนี้ได้ตามแนวคิดของ Robert Rosenthal's Pygmalia ที่ใช้ในห้องเรียน Soviet Hypnopedia (การเรียนรู้แบบนอน: Sleep-learning) ซึ่งพัฒนาโดยนักวิจัย เช่น A.M' Syvadoshch ใน Leningrad และ L.A. Bliznitchenko ใน Kiev, Sophrology (ระบบการฝึกความจำ: A memory training system), วิธีการของ Tomatis, การรักษา พันธุกรรมตนเอง (Autogenic) ของ Schultz-Luthe, ศาสตร์การแนะนำ (Suggestology), และวิธีการ ของ Suzuki ในการเรียนรู้ดนตรีซึ่งเป็นวิธีการสัมพันธ์กันกับวิธีการของ Bulgarian วิธีนี้ปรากฏเป็น 2 แนวทาง หรือได้มาจากการเรียนรู้แบบ Donald Schuster's suggestive-accelerative learning และการสอน หรือ SALT และ Lynn Dhority's acquisition ที่เรียนรู้โดยการสอนแบบสร้างสรรค์ (Creative teaching) หรือ ACT ซึ่งเหมือนกับวิธีสอนแนวใหม่ที่คิดว่าภาษาเป็นการได้รับทีละส่วน ในขณะที่ความใส่ใจและรายละเอียดก็จะตามมา

9. วิธีสอนแบบการเรียนรู้ภาษาในชุมชน (Community language learning/ CLL) (ค.ศ. 1960-2000) วิธีนี้เป็นการสร้างสรรค์ (Creative) มีพลวัต (Dynamic) และไม่ใช่วิธีตรง (Non-directive) ในการเรียนรู้ภาษาเป็นแนวคิดของ Charles Curran ซึ่งออกแบบให้ผู้เรียนมีอิสระ

ในการเรียนรู้ที่ละน้อยและสร้างความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาเป้าหมาย วิธีนี้รู้จักกันในชื่อวิธีการเรียนแบบแนะนำ (Counseling-learning method) วิธีของ Curran เป็นวิธีที่นอกเหนือจากศาสตร์อย่างง่ายแต่ค่อนข้างเป็นปรัชญาในการเรียนที่ลึกซึ้ง ถ้าการสะท้อนถึงทฤษฎีทางมนุษยชาติวิธีนี้จะช่วยในการเรียนรู้โดยภาพรวม ช่วยพัฒนาผู้เรียน และการพัฒนาตนเอง การเรียนภาษาไม่ใช่มุมมองที่สำคัญเหมือนความสำเร็จของแต่ละบุคคล แต่สะสมประสบการณ์ สิ่งที่จะแพร่กระจายไปในชุมชนที่กว้างขวางในขั้นต่อไปในกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สอง สิ่งที่ยืนยันในขั้นพื้นฐานนี้มีชื่อย่อเรียกว่า SARD: S หมายถึง Security (สิ่งที่ทำให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่น) A หมายถึง Aggression (สิ่งที่ชี้ก่อนให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องกับผู้เรียน และระดับของความหงุดหงิดที่ตามมา) R หมายถึง Retention และ Reflection (สิ่งที่ยังคงไว้ในการเรียนรู้ภาษา และผลสรุปที่ได้จากการสะท้อนผล) และ D หมายถึง Discrimination (ผู้เรียนจะรับรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาจากการแยกแยะสิ่งที่เรียนหรือเข้าใจมโนคติที่เกิดจากความสัมพันธ์ต่อกันและกันก่อนจะใช้โครงสร้างทางภาษา) ผู้เรียนในฐานะผู้มีส่วนร่วมเป็นผู้รับรู้ไวยากรณ์ที่เป็นนามธรรมทั้งส่วนรอบ ๆ และภายใต้จิตใจสำนึก พัชรี ไชยสิทธิ์ (2546, หน้า 31; 78) กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ คือแบบที่เน้นกฎเกณฑ์ของภาษา และแบบภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. แนวการสอนที่เน้นเรื่องกฎเกณฑ์ของภาษา การเรียนภาษาอย่างมีแบบแผน ในลักษณะนี้มีอยู่มากมายหลายวิธี จะขอกกล่าวถึงวิธีการเรียนที่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย 4 แบบ เมื่อวิธีการเรียนการสอนแบบใหม่เกิดขึ้นจะมีการเลิกใช้การเรียนการสอนแบบเก่าโดยสิ้นเชิง ในทางตรงกันข้ามยังมีการใช้วิธีการเรียนการสอนทั้งหมดแม้กระทั่งปัจจุบัน วิธีสอน 4 แบบดังกล่าวมีดังนี้ คือ วิธีสอนแบบแปล และไวยากรณ์ วิธีสอนแบบตรง วิธีสอนโดยอาศัยการฟัง และพูด วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้

2. แนวการสอนที่เน้นในเรื่องการสื่อความหมาย เป็นการสอนที่เน้นหน้าที่ของภาษา โดยเอาภาษามาแยกแยะว่าทำหน้าที่อะไรบ้าง แล้วจึงสอนการใช้ภาษาแบบนั้น ๆ แก่ผู้เรียน นอกจากนี้การเรียนการสอนภาษาควรจัดตามจุดประสงค์หรือเป้าหมายของผู้เรียนในการเรียนภาษานั้น เมื่อรู้จุดประสงค์แล้วก็จะทำให้สามารถมองสถานการณ์ที่ผู้เรียนใช้ภาษาในชีวิตจริงได้อย่างเหมาะสม

3. แนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จุดประสงค์และเนื้อหาเป็นเพียงจุดเริ่มต้น ถึงแม้ว่าจะสอนอะไร แต่ถ้ากระบวนการเรียนการสอนไม่เอื้อแล้ว ก็ไม่สามารถที่จะสอนให้ผู้เรียนมีสมรรถวิสัยในการสื่อสารได้ จุดสำคัญในการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารนอกเหนือจากจุดประสงค์และเนื้อหา ยังมีกระบวนการเรียนการสอน นั่นคือ จะสอนอย่างไร ผู้เรียนจึงจะเรียนรู้ จบบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้ กระบวนการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารมีองค์ประกอบ

4 ประการด้วยกัน คือ กิจกรรม เทคนิคการสอน บทบาทของผู้เรียน และผู้สอน หากการเรียนการสอนมีกิจกรรมและเทคนิคการสอนที่เอื้อต่อผู้เรียน และผู้สอนมีบทบาทที่เหมาะสม การเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารก็จะสามารถครอบคลุมเนื้อหา และดำเนินไปจนบรรลุวัตถุประสงค์ปลายทางที่ตั้งไว้ได้

การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย

ภาษาจีนที่ใช้ในการเรียนการสอนและเป็นภาษาราชการในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ในปัจจุบัน เป็นภาษาของชาวจีนชนเผ่าฮั่น ซึ่งมีพัฒนาการด้านตัวอักษรมายาวนานกว่า 3,000 ปี ทั่วโลก มีผู้ใช้ภาษาจีนประมาณ 1,200 ล้านคน (Ren Qiliang & Shi Xu, 2001, p. 70 อ้างถึงใน Shi lei, 2554)

ภาษาจีนที่ใช้เป็นทางการในปัจจุบัน แบ่งเป็น 2 อย่าง ได้แก่ ภาษาพูดซึ่งเป็นภาษาของคนจีนชนเผ่าฮั่น และภาษาเขียน ซึ่งเป็นตัวอักษรใน โครงสร้างสี่เหลี่ยมจัตุรัสที่พัฒนามาจากรูปภาพ อักษรจีนจึงเป็นอักษรที่ไม่แสดงเสียง แต่แสดงความหมาย อักษรจีน 1 ตัว จะมีเสียง 1 พยางค์เสียง (Lu Jianming, 2003, pp. 6-17) ภาษาจีนสามารถแบ่งพิจารณาเป็น 3 ประเด็น ได้ ดังนี้

1. ระบบสัญลักษณ์ออกเสียง (Phonetic systems)

สัญลักษณ์ออกเสียงในภาษาจีน ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันแบ่งได้เป็น 2 ระบบ (เชิดชัย ภาสุพงษ์ และจิตรลัดดา สวัสดิพงษ์, 2549) คือ

1.1 สัญลักษณ์จู้อิน (注音符号) เป็นระบบตัวกำกับการออกเสียงแบบเก่า ที่ใช้มาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1912 ปัจจุบันยังคงใช้ในไต้หวัน

1.2 สัญลักษณ์พินอิน (汉语拼音) เป็นระบบตัวกำกับการออกเสียงที่ใช้ตัวอักษรภาษาอังกฤษมาช่วยในการแสดงเสียง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนได้ประกาศให้ใช้ตัวกำกับการออกเสียงดังกล่าวในปี ค.ศ. 1956

2. ตัวอักษรจีน (Chinese characters)

อักษรจีนเป็นอักษรสัญลักษณ์ (Character) ซึ่งต่างจากภาษาอื่น ๆ ส่วนใหญ่ ซึ่งเกิดจากการผสมอักษร (Alphabet) ตัวอักษรจีนที่ใช้ในปัจจุบัน มีจำนวนกว่า 10,000 ตัว ซึ่งแบ่งออกเป็น อักษรแบบตัวเต็ม และอักษรแบบตัวย่อ ซึ่งกระแสดการใช้อักษรแบบตัวย่อ ส่วนหนึ่งมาจากรวดเร็วในการเขียน ในตัวอักษรที่ลดน้อยลง ทำให้ง่ายแก่การจดจำตัวอักษร และมีความสะดวกรวดเร็วในการเขียน (เชิดชัย ภาสุพงษ์ และจิตรลัดดา สวัสดิพงษ์, 2549)

ระบบการเขียนของภาษาจีนเป็นระบบที่แตกต่างจากภาษาที่ใช้ระบบอักษรภาษา อย่างสิ้นเชิงการท่องจำตัวอักษรจีนเป็นสิ่งที่ยากที่สุดสำหรับผู้เรียน หากสามารถเรียนรู้และจดจำตัวอักษรเดี่ยวและส่วนประกอบของตัวอักษรที่มีที่มาจากอักษรภาพ ซึ่งมีจำนวนค่อนข้างจำกัดได้จำนวนหนึ่งแล้ว การเรียนรู้และจดจำตัวอักษรผสมก็จะง่ายขึ้น (เหยิน จิ่งเหวิน, 2544, หน้า 4)

3. ไวยากรณ์จีน

ภาษาจีนเป็นภาษาที่อาศัยการเรียงคำเป็นหลัก ไวยากรณ์จีนมีลักษณะพิเศษ 3 ประการ คือ (Yang Runlu & Zhou Yimin, 1999, p. 227 อ้างถึงใน เหยิน จิ่งเหวิน, 2544, หน้า 4)

3.1 มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบน้อยมาก กล่าวคือ จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงคำนาม คำกริยา หรือคำคุณศัพท์ไปตามเพศ จำนวน กาล เวลา และการเรียกขาน

3.2 ความเกี่ยวข้องระหว่างส่วนประกอบของประเภทของคำกับประโยคในภาษาจีน มีความซับซ้อนมาก ไม่เป็นระเบียบเหมือนกับภาษาในตระกูลยุโรป เช่น คำนามในภาษาอังกฤษ จะสามารถทำหน้าที่เป็นประธาน กรรม ส่วนขยายคำนามแล้ว ในบางกรณียังสามารถทำหน้าที่เป็นภาคแสดงได้ด้วย ส่วนคำวิเศษณ์และคำคุณศัพท์ก็สามารถทำหน้าที่ขยายคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ได้

3.3 ศัพท์ประสม วลี และประโยค มีพื้นฐานเรื่องหลักการ โครงสร้างเหมือนกัน เช่น ในภาษาจีน จะมีโครงสร้างประธานกับภาคแสดง ในคำประสม วลี และประโยคซึ่ง โครงสร้างในภาษาจีนสามารถแบ่งได้เป็น 5 โครงสร้างหลัก ๆ คือ 1) ประธานกับภาคแสดง 2) ส่วนขยายกับส่วนหลัก 3) การรวมกันของคำประเภทเดียวกันตั้งแต่สองคำขึ้นไป 4) กริยากับกรรม 5) คำหลักกับส่วนเสริม อย่างไรก็ตาม โครงสร้างดังกล่าวทั้งหมด อาจมีความซับซ้อนกันเป็นชั้น ๆ ต่อไปอีก

ยูวดี ธีรชาติ (2553, หน้า 41-44) กล่าวถึง การเรียนการสอนภาษาจีนในปัจจุบัน มีแนวคิด หลักการ และวิธีการเรียนการสอน ดังนี้

1. แนวคิดในการเรียนการสอนภาษาจีน

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาจีน สามารถแบ่งตามองค์ประกอบทางภาษาได้ ดังนี้

1.1 การจัดการเรียนการสอนระบบสัญลักษณ์ออกเสียง

เหยิน จิ่งเหวิน (2544, หน้า 11) ไม่เห็นด้วยกับการใช้ระบบการออกเสียงในภาษาไทย ไปกำกับการออกเสียงในภาษาจีน โดยให้เหตุผลว่าถึงแม้เสียงในภาษาไทยจะใกล้เคียงกับเสียงในภาษาจีน แต่การใช้เสียงภาษาไทยไปกำกับ อาจทำให้ผู้เรียนไม่สามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ดังนั้น การเรียนรู้การออกเสียงในภาษาจีน จำเป็นต้องเรียนรู้การใช้ระบบสัญลักษณ์ออกเสียง ซึ่งต้องอาศัยการฟังเสียงจากผู้สอน หรือเทป เป็นหลัก

1.2 การเรียนการสอนตัวอักษรจีน

เหยิน จิ่งเหวิน (2544, หน้า 14) กล่าวว่า ในระยะแรกที่เรียนภาษาจีน ควรให้ผู้เรียน พยายามจดจำรูป ความหมาย และเสียงของตัวอักษรที่มาจากอักษรภาพให้ได้ก่อน ตัวอักษรที่มาจาก อักษรรูปภาพดังกล่าวเป็นอักษรเดี่ยว ซึ่งมีจำนวนไม่มาก แต่สามารถนำไปใช้เป็นส่วนประกอบของ

ตัวอักษรอื่น ๆ อย่างกว้างขวาง ดังนั้น การเรียนรู้ตัวอักษรประเภทนี้ จะสามารถทำให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับตัวอักษรจีนได้เร็วขึ้น อีกทั้งยังจูงใจผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนาน

1.3 การเรียนการสอนไวยากรณ์จีน

การเรียนการสอนไวยากรณ์จีน ผู้สอนไม่เพียงแต่จะต้องทำให้ผู้เรียนจด (จำศัพท์ เทคนิคแนวคิดหลักเท่านั้น แต่สิ่งที่สำคัญคือ ต้องปลูกฝังความสามารถของผู้เรียนในการวิเคราะห์ และแก้ไขปัญหา ต้องสังเกตปรากฏการณ์ทางภาษาอย่างรอบคอบ แล้วใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ของตนที่เรียนมาในการวิเคราะห์และอธิบาย นอกจากนี้ ในการเรียนรู้ไวยากรณ์จีน ต้องระมัดระวังเรื่องลักษณะทั่วไปกับลักษณะพิเศษ ต้องสามารถใช้กฎเกณฑ์ทั่วไปอธิบายปรากฏการณ์เฉพาะอธิบายถึงกฎเกณฑ์ (Yang Runlu & Zhou Yimin, 1999, p. 227 อ้างถึงใน เหยิน จิ่งเหวิน, 2544, หน้า 14)

2. หลักการในการเรียนการสอนภาษาจีน

การเรียนการสอนภาษาจีนมีหลักการที่สำคัญ 5 ข้อ คือ

2.1 การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยผู้สอนต้องเปลี่ยนบทบาทของผู้เรียนให้เป็นผู้ริเริ่มการกระทำ (主动) ผู้สอนต้องเตรียมการสอน และสื่อการสอน รวมทั้ง ทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะการเรียนการสอนภาษาจีนในชั้นเรียน ผู้สอนต้องส่งเสริมและกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นเป็นผู้ริเริ่มและบอกความต้องการของตน ในทุกขั้นตอนของการเรียนการสอนกิจกรรมในชั้นเรียน ควรจัดให้มีอย่างน้อยสองในสามของเวลาทั้งหมด (Yang Jizhou & Li Ning, 2005, p. 8; Zhang Hui & Yang Nan, 2006, p. 3 อ้างถึงใน เหยิน จิ่งเหวิน, 2544, หน้า 14)

2.2 การฝึกฝนที่สอดคล้องกับการนำไปใช้จริง

การเรียนการสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ ไม่ใช่เป็นเพียงการให้ความรู้ด้านภาษาเท่านั้น แต่ต้องเป็นการฝึกฝนความสามารถด้านภาษาด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเรียนภาษาจีนในขั้นพื้นฐาน ผู้สอนควรจะพูดความรู้ให้น้อยลง แต่ให้ละเอียดมากขึ้น โดยเฉพาะด้านไวยากรณ์ ต้องใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น การสาธิต การใช้รูปภาพ แผนผังสูตร มาทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกทางภาษา (语感) เข้าใจโครงสร้างประโยค อีกทั้งควรพยายามสร้างสิ่งแวดล้อมที่สมจริง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหา จากนั้นอาศัยความเข้าใจดังกล่าวในการฝึกฝนผู้เรียนต่อไป ในการฝึกฝนผู้เรียน ครอบคลุมการฝึกฝน 4 ด้าน คือ การฝึกฝนความเข้าใจความจำ ความชำนาญ และการสื่อสาร (Yang Jizhou, Qiu Jun, & Li Ning, 2005, p. 8; Zhang Hui & Yang Nan, 2006, p. 2 อ้างถึงใน เหยิน จิ่งเหวิน, 2544, หน้า 14)

2.3 ลักษณะการสื่อสารที่สมจริง

การเรียนการสอนภาษาจีน จำเป็นต้องจัดให้การสื่อสารที่สมจริง ในการพัฒนาการสื่อสารของผู้เรียน ผู้สอนต้องเลือกใช้ประโยคตัวอย่างที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการนำไปใช้ได้จริง

เชื่อมโยงกับความจำเป็นในชีวิต การเรียน และการสื่อสารของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความเคยชิน
 อย่างเป็นธรรมชาติ เรียนแล้วสามารถนำไปใช้ได้จริง (Yang Jizhou, Qiu Jun, & Li Ning, 2005, p. 9;
 Zhang Hui & Yang Nan, 2006, p. 2 อ้างถึงใน เหยิน จิ่งเหวิน, 2544, หน้า 15)

2.4 ความสามารถด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน

การเขียนการสอนภาษาจีนเบื้องต้น จะเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถทั้งด้านการฟัง
 พูด อ่าน และเขียนไปพร้อม ๆ กัน โดยสอนเนื้อหาจากบทสนทนาที่เป็นภาษาพูดในชีวิตประจำวัน
 และที่โครงสร้างไม่ซับซ้อน

2.5 การบูรณาการระหว่างโครงสร้าง ความหมาย การใช้ภาษา และวัฒนธรรม

การเรียนการสอนภาษาจีนจะต้องบูรณาการระหว่างโครงสร้าง ซึ่งเกี่ยวข้องกับ
 การลำดับคำ ความหมายของสิ่งที่ต้องการสื่อสาร การใช้ภาษาที่เหมาะสม และสอดคล้องกับ
 วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

3. วิธีการเรียนการสอนภาษาจีนโดยทั่วไป

จากการศึกษาและวิเคราะห์การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนโดยทั่วไป
 (Fu Haiyan, 2007) และเนื้อหาสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน 3 ด้าน ได้แก่

1) การออกเสียง 2) คำศัพท์ และ 3) ไวยากรณ์ (Li Dejin & Jin Dehou, 2009, pp. 1-2) พบว่า
 วิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนโดยทั่วไป ยึดหลักการตามแนวคิด PPP (3Ps) กล่าวคือ
 กิจกรรมการสอน ประกอบด้วย ขั้นตอนหลัก 3 ขั้นตอน คือ

3.1 ขั้นการนำเสนอ (Presentation) เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียน การชี้แจง
 วัตถุประสงค์การเรียนรู้ การสอนอ่านออกเสียงและอธิบายคำศัพท์ การอธิบายและการประยุกต์ใช้
 ไวยากรณ์ การอ่านและแปลบทสนทนา การนำเสนอสถานการณ์ของการใช้ภาษาโดยเน้น
 ความถูกต้องของคำศัพท์และไวยากรณ์ เป็นต้น

3.2 ขั้นการฝึกฝน (Practice) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนฝึกฝนการใช้ภาษาในการสื่อสาร
 ในบริบทต่าง ๆ ผ่านกิจกรรมการสร้างบทสนทนา การถามตอบ การเขียนตัวอักษรจีนตามคำบอก
 และการให้ผู้เรียนทำการบ้านซึ่งเป็นแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยและ
 มีความมั่นใจในการใช้ภาษา โดยครูมีบทบาทเป็นผู้ชี้แนะและตรวจสอบความถูกต้อง

3.3 ขั้นการใช้ภาษา (Production) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนมีโอกาสนำสิ่งที่ได้เรียนรู้และ
 ฝึกฝนไปใช้ในกิจกรรมการสื่อสาร เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การเล่นเกมเกี่ยวกับการสื่อสาร
 เป็นต้น

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้

ความหมายของชุดกิจกรรมการเรียนรู้หรือชุดการสอนในส่วนของความหมาย ชุดการเรียนรู้ มีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวไว้ ดังนี้

ประพศติ ศิลพิพัฒน์ (2540, หน้า 30) กล่าวว่าไว้ว่า ชุดกิจกรรมหมายถึง สื่อที่ช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนได้ด้วยตนเอง มีการจัดสื่อไว้อย่างเป็นระบบช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจเรียนตลอดเวลา ทำให้เกิดทักษะในการแสวงหาความรู้

บุญชม ศรีสะอาด (2541, หน้า 95-96) กล่าวว่าไว้ว่า ชุดกิจกรรม หมายถึง สื่อการเรียนรู้หลายอย่างประกอบกันจัดเข้าไว้ด้วยกันเป็นชุด (Package) มีชื่อเรียกหลายอย่าง เช่น Learning Package, instruction package หรือ Instructional its นอกจากนี้จะใช้สำหรับผู้เรียนเป็นรายบุคคลแล้ว ยังใช้ประกอบการสอนแบบอื่น เช่น ประกอบการบรรยาย การเรียนเป็นกลุ่มย่อย

จิรพรรณ ทะเจียว (2543, หน้า 22) ได้กล่าวว่า ชุดกิจกรรมเป็นสื่อการเรียนการสอนที่จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียน สามารถศึกษาได้ด้วยตนเองพึงครุณ้อยที่สุดจนเกิดความเข้าใจเกิดแนวคิดที่ถูกต้อง

ปิยพงษ์ สุริยะพรหม (2546, หน้า 63) ได้กล่าวว่า ชุดการสอนหรือชุดกิจกรรม หมายถึง รูปแบบการเรียนการสอนที่ใช้สื่อต่าง ๆ หลายชนิดเป็นองค์ประกอบเพื่อก่อให้เกิดความสมบูรณ์ในตัวเอง ลักษณะของชุดการสอนก็จะแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของการสร้างแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ ชุดการสอนสำหรับครู จะเน้นการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนมาก บทบาทครุณ้อยลง ชุดการเรียนรู้ จะเน้นให้ผู้เรียนได้มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนรู้ และชุดการเรียนรู้สำหรับเอกศตภาพ เป็นชุดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาเป็นรายบุคคลตามความสนใจ ชุดการสอนหรือชุดกิจกรรมจะประกอบด้วย คำชี้แจง จุดประสงค์ เนื้อหา สื่อ การวัดผลและประเมินผล เพื่อให้ผู้ใช้ชุดการเรียนรู้หรือชุดกิจกรรมได้บรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาความหมายของชุดกิจกรรมการเรียนการสอนที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นสื่อที่ครูใช้ประกอบการสอน เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากที่สุด ชุดกิจกรรมสามารถช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้หรือทักษะในด้านที่ครูไม่มีความถนัด

ประเภทของชุดกิจกรรม

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2537, หน้า 174-175) ได้แบ่งชุดกิจกรรมตามลักษณะการใช้เป็น 3 ประเภท คือ

1. ชุดกิจกรรมแบบบรรยายหรือชุดกิจกรรมสำหรับครู เป็นชุดกิจกรรมสำหรับใช้สอนผู้เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ชุดกิจกรรมนี้จัดเป็นกล่อง ภายในกล่องประกอบด้วยสื่อการสอนที่ใช้

ประกอบการบรรยาย เพื่อเปลี่ยนบทบาทของครูให้พูดน้อยลงครูจะเปลี่ยนบทบาทมาเป็นผู้แนะนำ เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น ชุดการสอนแบบบรรยายนี้จะแบ่งหัวข้อที่จะบรรยาย และประกอบกิจกรรมตามลำดับ ดังนั้น สื่อการสอนที่ใช้เป็นสื่อที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน หรือ ได้ยินกันอย่างทั่วถึง เช่น แผ่นภาพโปร่งใส สไลด์ ฟิล์มสตริป ภาพยนตร์ แผนภูมิ แผนภาพ โทรทัศน์ เอกสารประกอบการบรรยาย และกิจกรรมกลุ่ม เพื่อให้นักเรียนได้อภิปรายตามปัญหาและหัวข้อที่ครูกำหนดไว้

2. ชุดกิจกรรมสำหรับกิจกรรมกลุ่มหรือชุดกิจกรรมที่ใช้กับศูนย์เรียนเป็นชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้น โดยอาศัยระบบการผลิตสื่อการสอนตามหน่วยและหัวเรื่อง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ร่วมกันประกอบกิจกรรมเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 5-7 คน ในห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนรู้ ชุดการสอนแบบกิจกรรมกลุ่มนี้ประกอบด้วยชุดย่อย ๆ ตามจำนวนศูนย์ในแต่ละหน่วย ในแต่ละศูนย์จะจัดสื่อการสอนไว้ในรูปของสื่อประสมอาจเป็นสื่อรายบุคคลหรือสื่อสำหรับกลุ่มผู้เรียนทั้งศูนย์ ใช้ร่วมกันผู้เรียนที่ได้ใช้ชุดการสอนแบบกิจกรรมกลุ่มจะต้องการความช่วยเหลือจากครูในระยะเริ่มเรียนเท่านั้นหลังจากเคยชินต่อวิธีการเรียนแบบนี้แล้วผู้เรียนจะสามารถช่วยเหลือกันเองภายในกลุ่ม ระหว่างการประกอบกิจกรรมหากมีปัญหาสามารถถามครู ได้ตลอดเวลา

3. ชุดการเรียนการสอนรายบุคคล เป็นชุดการเรียนหรือชุดการสอนที่มีการจัดระบบ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนด้วยตนเองตามลำดับขั้นที่ระบุไว้ โดยผู้เรียนสามารถเรียนด้วยตนเองตามความสนใจของแต่ละคนและตามอัตราการเรียนรู้ของตนเอง ผู้เรียนสามารถประเมินผลการเรียนด้วยตนเอง ชุดการสอนประเภทนี้จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้า หรือศึกษาเนื้อหาเพิ่มเติมด้วยตนเองผู้สอนจะเป็นผู้ที่ให้คำแนะนำและช่วยเหลือทันที หรือผู้เรียนอาจนำชุดการสอนประเภทนี้ไปศึกษาเองที่บ้านได้ ซึ่งจะเป็นการส่งเสริม และฝึกฝน ให้ผู้เรียนรู้จักศึกษา และแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมตามที่กล่าวข้างต้น สรุปว่าชุดกิจกรรมตามลักษณะการใช้เป็น 3 ประเภท คือ

1. ผู้สอนเป็นผู้ดำเนินกิจกรรม
2. นักเรียนเป็นผู้ดำเนินกิจกรรม
3. เป็นประเภทเรียนรู้ตามอัธยาศัย

องค์ประกอบของชุดกิจกรรม

นักวิชาการได้กล่าวถึง องค์ประกอบของชุดกิจกรรมไว้ใกล้เคียงกัน ดังนี้

บุญเกื้อ ควรหาเวช (2542, หน้า 71) แบ่งองค์ประกอบของชุดกิจกรรมแบ่งเป็น 4 ส่วน คือ

1. คู่มือสำหรับผู้เรียน มีคำชี้แจงวิธีการใช้ชุดกิจกรรมอย่างละเอียดอาจเป็นรูปเล่ม

2. บัตรคำสั่งหรือคำแนะนำ เป็นส่วนที่บอกให้ผู้เรียนเริ่มการเรียนรู้หรือทำกิจกรรม แต่จะอย่างตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ ประกอบด้วย คำอธิบายเรื่องที่จะศึกษา คำสั่งทำกิจกรรมและสรุปทเรียน นิยมใช้บัตรแข็งตัดเป็นขนาด 6×6 นิ้ว

3. เนื้อหาสาระและสื่อการสอนอาจประกอบด้วย ใบความรู้ สไลด์ แผ่นภาพ วัสดุอุปกรณ์ ฯลฯ ผู้เรียนศึกษาจากสื่อการสอนต่าง ๆ ที่อยู่ในชุดการเรียนการสอน ตามคำสั่งที่กำหนดไว้

4. แบบประเมินผล ผู้เรียนสามารถประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง ก่อนและหลังเรียน แบบประเมินผลอาจเป็นแบบฝึกหัด แบบเติมคำ แบบเลือกคำตอบ แบบจับคู่ ฯลฯ

วรรณทิพา รอดแรงคำ และพิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์ (2532, หน้า 11-111) ได้กล่าวว่า ชุดกิจกรรมมีองค์ประกอบและมีคุณสมบัติขององค์ประกอบ ดังนี้

1. ชื่อเรื่อง จะต้องมีความชัดเจน น่าสนใจ และบอกให้ทราบว่าคุณลักษณะของกิจกรรมที่ต้องการเป็นอย่างไร

2. จุดประสงค์ต้องบอกจุดมุ่งหมายของกิจกรรมนั้น ๆ โดยบอกพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดตามกิจกรรมนั้น ๆ และต้องให้ผู้เรียนได้แสดงพฤติกรรมโดยที่สังเกตได้ วัดได้ เป็นไปตามเกณฑ์ที่คาดหวัง

3. คำชี้แจง เป็นการกล่าวให้เห็นภาพอย่างกว้าง ๆ เพื่อให้ผู้สอนได้เห็นภาพในการฝึกแต่ละกิจกรรม

4. เวลาที่ใช้ ต้องประมาณว่ากิจกรรมนั้น ๆ ควรใช้เวลาเท่าไรแต่อย่างไรก็ตามเวลาสามารถที่จะยืดหยุ่นได้ตามความจำเป็น

5. วัสดุอุปกรณ์ ต้องระบุอุปกรณ์ที่จำเป็นในการดำเนินกิจกรรมเพื่อช่วยให้ผู้สอนทราบว่าต้องเตรียมอะไรล่วงหน้าบ้าง

6. ใบความรู้ ต้องมีเนื้อหาที่ครอบคลุมรายละเอียด และสอดคล้องกับกิจกรรมที่ปฏิบัติ

7. การสร้างสถานการณ์หรือการสร้างแรงจูงใจให้นักเรียน ได้เกิดข้อคำถาม ความคิด ประเด็นปัญหาซึ่งจะนำมาในการพิสูจน์หาข้อเท็จจริงต่อไป

8. กิจกรรม จะต้องมีส่วนตอนและสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้สอน มีขั้นตอนดังนี้

8.1 ขั้นนำเป็นการเตรียมความพร้อมของผู้เรียน

8.2 ขั้นกิจกรรม เป็นส่วนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม

8.3 ขั้นอภิปราย เป็นส่วนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสนำประสบการณ์มาวิเคราะห์ เพื่อความเข้าใจที่ชัดเจนขึ้น

8.4 ชั้นสรุป เป็นส่วนที่ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้จากชั้นกิจกรรม และชั้นอภิปรายมาสรุปหาสาระสำคัญ

9. แบบฝึกหัดท้ายกิจกรรมหรือแบบทดสอบจะต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์แนวคิด และเนื้อหาที่ต้องตั้งไว้ ซึ่งเป็นที่คาดหวังว่า หากกิจกรรมมีความเหมาะสมและผู้สอนสามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้วผู้เรียนจะสามารถตอบข้อคำถามในแบบทดสอบเพื่อประเมินผลผู้เรียนในแต่ละกิจกรรมได้ถูกต้อง

จากการศึกษาองค์ประกอบของชุดกิจกรรมที่กล่าวมา พบว่าองค์ประกอบของการจัดทำชุดกิจกรรมมีส่วนประกอบที่สำคัญแตกต่างกัน ในแต่ละชุดกิจกรรมต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ และแนวคิดและเนื้อหาที่ตั้งไว้ตามที่คาดหวัง เพื่อให้ผู้สอนจัดทำกิจกรรมได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพต่อผู้เรียน

การพัฒนาชุดกิจกรรม

การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้นั้น ผู้สร้างต้องศึกษาการสร้างชุดกิจกรรมก่อนว่า มีการดำเนินการอย่างไร ซึ่งขั้นตอนการดำเนินการนี้มีนักการศึกษา กล่าวไว้ ดังนี้

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525, หน้า 189-191) ได้เสนอขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมไว้ 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นวางแผนดำเนินงาน (Planning) มีขั้นตอน ดังนี้

1.1 ศึกษาเนื้อหาสาระของวิชาทั้งหมดอย่างละเอียด ว่าสิ่งที่จะนำมาทำเป็นชุดกิจกรรมนั้น จะมุ่งเน้นให้เกิดหลักของการเรียนรู้อะไรบ้าง นำเนื้อหาสาระวิชาที่ได้นำมาศึกษาวิเคราะห์แล้วมาแบ่งเป็นหน่วยการเรียนรู้ ในแต่ละหน่วยนั้นจะประกอบด้วยหัวเรื่องย่อย ๆ ซึ่งเราต้องศึกษาพิจารณาให้ละเอียดชัดเจน เพื่อไม่ให้เกิดซ้ำซ้อนในหน่วยอื่น ๆ อันจะสร้างความสับสนให้กับผู้เรียนได้และควรคำนึงถึงการแบ่งหน่วยการเรียนรู้ของแต่ละวิชานั้น ควรจะเรียงลำดับขั้นตอนของเนื้อหาสาระให้ถูกต้องว่าอะไรเป็นสิ่งที่จำเป็นที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้ก่อนเป็นพื้นฐานตามลำดับ ขั้นตอนของความรู้และลักษณะธรรมชาติของวิชานั้น

1.2 เมื่อศึกษาเนื้อหาสาระและแบ่งหน่วยการเรียนรู้ได้แล้ว จะต้องพิจารณาตัดสินใจอีกครั้งหนึ่งว่า จะทำชุดกิจกรรมแบบใด โดยคำนึงถึงข้อกำหนดว่าผู้เรียนหรือใคร จะให้อะไรกับผู้เรียนจะให้ทำกิจกรรมอย่างไร สิ่งเหล่านี้จะเป็นเกณฑ์ในการกำหนดการเรียน

1.3 การกำหนดหน่วยการเรียนรู้ โดยประมาณเนื้อหาสาระที่เราจะสามารถถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียนได้ตามชั่วโมงที่กำหนด โดยคำนึงถึงว่าเป็นหน่วยที่สนุกน่าเรียนรู้ให้ ความชื่นบานแก่นักเรียน หาสื่อการเรียนได้ง่าย

1.4 การกำหนดมโนคติ มโนคติที่กำหนดขึ้นจะต้องสอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้และหัวเรื่อง โดยสรุปแล้วคิดสาระหลักและเกณฑ์ที่สำคัญ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกัน

1.5 การกำหนดจุดประสงค์ของการเรียนรู้จะต้องให้สอดคล้องกับมโนคติ โดยกำหนดเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งหมายถึง ความสามารถของผู้เรียนที่แสดงออกมาให้เห็นได้ภายหลังจากการเรียนการสอนบทเรียนแต่ละเรื่องจบไปแล้ว โดยผู้สอนสามารถวัดได้ จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมนี้ผู้สอนกำหนดหรือระบุให้ชัดเจนมากเท่าใด ก็ยิ่งทำให้ประสบความสำเร็จในการสอนมากเท่านั้น

1.6 นำจุดประสงค์ของการเรียนรู้แต่ละข้อ มาหากิจกรรมการเรียนการสอนและจัดลำดับกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมถูกต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้แต่ละข้อ

1.7 เรียงลำดับกิจกรรมแต่ละข้อเพื่อให้เกิดความกลมกลื่นกับการเรียนการสอน และนำมาหลอมเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ขั้นที่สมบูรณ์

1.8 สื่อการสอน คือ วัสดุอุปกรณ์และกิจกรรมการเรียนรู้ ที่ครูและนักเรียนจะต้องกระทำเพื่อเป็นแนวทางในการเรียนรู้ ซึ่งครูจะต้องจัดทำขึ้น และจัดหาไว้ให้เรียบร้อย

1.9 การประเมินผล คือ การตรวจสอบว่าหลังการเรียนการสอนแล้วได้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่จุดประสงค์ของการเรียนรู้กำหนดไว้หรือไม่ การประเมินผลนี้จะใช้วิธีการใดก็ตามแต่จะต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้ที่เราตั้งไว้ ถ้าการประเมินผลไม่ตรงตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้เมื่อใด ความยุติธรรมก็จะไม่เกิดขึ้นกับนักเรียน และไม่ตรงเป้าหมายที่กำหนดไว้การเรียนรู้สิ่งนั้นจะไม่เกิดขึ้น ชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นมาก็จะไม่มีคุณภาพ

1.10 การทดลองใช้ชุดกิจกรรม การทดลองมี 3 ชั้น คือ การทดลองรายบุคคล การทดลองเป็นกลุ่ม และการทดลองกับห้องเรียนจริงหรือการทดลองภาคสนาม ตามลำดับ เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ โดยนำไปทดลองใช้กับกลุ่มเล็ก ๆ ก่อน แล้วตรวจหาข้อบกพร่องและปรับปรุงแก้ไขอย่างดี จึงนำไปทดลองใช้กับนักเรียนทั้งชั้นหรือกลุ่มใหญ่

2. ขั้นตอนการผลิต (Production process) เป็นขั้นตอนการผลิตตามที่ได้วางแผนในขั้นที่ 1 โดยผู้ผลิตควรตรวจสอบความสอดคล้องของทุกขั้นตอน และควบคุมระยะเวลาในการผลิตให้เป็นไปตามแผนที่วางไว้

3. ขั้นตอนทดสอบประเมินผล (Development) หรือเพื่อการพัฒนาเมื่อผลิตชุดการเรียนรู้แล้ว จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องนำไปทดสอบหาประสิทธิภาพ เพื่อเป็นหลักประกันว่าชุดการเรียนรู้นั้นมีคุณค่าที่จะนำไปสอน

จากการศึกษาการสร้างชุดกิจกรรมข้างต้น สรุปได้ว่าการดำเนินการสร้างชุดกิจกรรม ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นการวางแผนดำเนินงาน 2) ขั้นการดำเนินการผลิต และ 3) ขั้นทดสอบประสิทธิผล

ขั้นตอนเหล่านี้ผู้วิจัยพิจารณาให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา และเนื้อหาสาระพื้นฐานของผู้เรียน เพื่อให้สอดคล้องกับแบบการดำเนินงานที่วางไว้เพื่อเป็นหลักประกันว่า ชุดการเรียน มีประสิทธิภาพที่จะนำไปใช้ โดยผู้วิจัยได้นำขั้นตอนต่าง ๆ มาประยุกต์และสร้างชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการสร้างชุดกิจกรรม 5 ขั้นตอน คือ 1) การวิเคราะห์ (Analysis) 2) การออกแบบ (Design) 3) การพัฒนา (Development) 4) การนำไปใช้ (Implementation) และ 5) การประเมินผล (Evaluation)

การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม

มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงความจำเป็นที่ต้องทดสอบประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2539, หน้า 134) กล่าวถึง การหาประสิทธิภาพของชุดการเรียน มีความจำเป็นเพราะ

1. เป็นการประกันคุณภาพของชุดการเรียนว่าอยู่ในขั้นสูง เหมาะสมที่จะผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก หากไม่มีการหาประสิทธิภาพเสียก่อนเมื่อผลิตออกมาใช้ประโยชน์ไม่ได้ก็ต้องทำใหม่เป็นการสิ้นเปลืองทั้งเวลาและแรงงาน
 2. ชุดการเรียนจะทำหน้าที่สอน โดยที่สร้างสภาพการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่มุ่งหวัง บางครั้งต้องช่วยครูผู้สอน บางครั้งต้องสอนแทนครู ดังนั้นก่อนนำชุดการเรียนไปใช้ครูจึงควรมั่นใจว่าชุดการเรียนนั้นมีประสิทธิภาพในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จริง การหาประสิทธิภาพตามลำดับขั้นจะช่วยให้เราได้ชุดการเรียนที่มีคุณค่าทางการสอนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
 3. การทดสอบหาประสิทธิภาพจะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจว่า เนื้อหาสาระที่บรรจุลงในชุดการเรียนเหมาะสม เข้าใจง่ายอันจะช่วยให้ผู้ผลิตมีความชำนาญสูงขึ้น และเป็นการประหยัด แรงสมอง แรงงาน เวลา และเงินทองในการเตรียมต้นฉบับ
- อชิพร ศรียมก (2537 อ้างถึงใน ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2539, หน้า 114) กล่าวถึงความจำเป็นที่จะต้องหาประสิทธิภาพของชุดการเรียน ไว้ดังนี้
1. เพื่อความมั่นใจว่าชุดการเรียนที่สร้างขึ้นมีคุณภาพ
 2. เพื่อความแน่ใจว่าชุดการเรียนนั้นทำให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่างแท้จริง

3. ถ้าจะผลิตชุดการเรียนออกมาเป็นจำนวนมาก ทดสอบหาประสิทธิภาพจะเป็นหลักประกันว่าผลิตออกมาแล้วใช้ได้ มิฉะนั้นจะเสียเงิน เสียแรง เสียเวลาเปล่า เพราะผลิตออกมาแล้วใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัย ได้สรุปว่า ชุดกิจกรรมการเรียนก่อนที่จะผลิตออกมา ควรตรวจประสิทธิภาพในการช่วยให้แก่นักเรียนเกิดความเข้าใจ เกิดการเรียนรู้จริง เข้าใจง่าย และช่วยให้การแบ่งเบาภาระครูได้หรือเหล่า เพื่อเป็นการประหยัดเวลาและเงินในการจัดเตรียมการสอน

ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม

เพ็ญศรี สร้อยเพชร (2542, หน้า 37-38) กล่าวถึง ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพของชุดการสอนไว้ดังนี้

1. แบบเดี่ยว (1: 1) เป็นการนำชุดการเรียนไปทดลองใช้กับผู้เรียน 1-3 คน โดยทดลองกับผู้เรียนที่มีสติปัญญาอ่อน ปานกลาง และเก่ง ตามลำดับ เพื่อปรับปรุงกิจกรรมการเรียน และสื่อการเรียนให้ดีขึ้น
2. แบบกลุ่ม (1: 10) นำชุดการเรียนที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองกับผู้เรียน 6-10 คน ที่มีความสามารถคละกัน และถ้าหากพบข้อบกพร่องก็ปรับปรุงให้ดีขึ้น
3. ภาคสนาม (1: 100) นำชุด มีผู้เรียนตั้งแต่ 30-100 คน หากการทดลองภาคสนามนี้ไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ จะต้องปรับปรุงชุดการเรียนและทำการหาประสิทธิภาพซ้ำอีก

จากการศึกษาการหาประสิทธิภาพชุดการสอน หรือชุดกิจกรรมการเรียนผู้วิจัยได้สรุปว่า ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมมีทั้งหมด 3 ขั้นตอน คือ ขั้นที่หนึ่ง แบบเดี่ยว ขั้นที่สอง แบบกลุ่ม และ ขั้นที่สาม ภาคสนาม

ประโยชน์ของชุดกิจกรรม นักการศึกษาได้กล่าวถึงประโยชน์ของชุดกิจกรรม ดังนี้ สุกิจ ศรีพรหม (2541, หน้า 72) กล่าวถึง คุณค่าของชุดกิจกรรม ดังนี้

1. ชุดการสอนจะช่วยลดภาระของครูผู้สอน
2. ทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้เป็นแนวเดียวกัน
3. ชุดการสอนมีจุดมุ่งหมายชัดเจนที่เป็นพฤติกรรม
4. ชุดการสอนทำให้เกิดประสิทธิภาพในการสอนอย่างเชื่อถือ
5. มีข้อสอบด้วยตนเองหลังเรียนเพื่อให้ผู้เรียนทราบผลการเรียนของตนเองว่า

บรรลุจุดมุ่งหมาย

บุญเกื้อ คอรวาเวช (2542, หน้า 95-96) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของชุดกิจกรรมไว้ ดังนี้

1. ช่วยสร้างความสนใจ ผู้เรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนจะประกอบกิจกรรมด้วยตนเอง ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนสนใจต่อการเรียนตลอดเวลา
2. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดี จากการศึกษาที่ผู้เรียนได้ประกอบกิจกรรมด้วยตนเอง สามารถเรียนได้ตามความสนใจและตามอัตราการเรียนรู้ของตนเอง จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดี
3. ส่งเสริมและฝึกหัดให้ผู้เรียน รู้จักการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบ ต่อตนเองและสังคม
4. ช่วยให้การเรียนมีอิสระ จากบุคลิกภาพของผู้สอน เนื่องจากการเรียนโดยใช้ชุดการสอน ผู้สอนจะเปลี่ยนบทบาทจากผู้บรรยายตลอดเวลาเป็นผู้แนะนำช่วยเหลือและใช้ชุดการสอน ทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้ต่าง ๆ แทนครู ดังนั้น ผู้เรียนสามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพจาก ชุดการสอน ถึงแม้ว่าผู้สอนจะเป็นผู้ที่สอนไม่เก่ง
5. แก้ปัญหาเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะชุดการสอนสามารถช่วยให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้ตามความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และตามโอกาสที่เอื้ออำนวยให้แก่ผู้เรียน ซึ่งมีความแตกต่างกัน
6. สร้างความพร้อมและความมั่นใจให้แก่ครู เพราะในการผลิตชุดการสอนนั้น ได้จัดระบบการใช้สื่อการสอน ทั้งการผลิตสื่อการสอน กิจกรรม ตลอดจนข้อเสนอแนะการใช้สำหรับ ผู้สอนสามารถนำไปใช้ได้ทันที
7. ส่งเสริมการเรียนแบบต่อเนื่อง หรือการศึกษาตลอดชีพ เพราะสามารถนำชุดการสอน ไปใช้ในการเรียนด้วยตนเองได้ทุกเวลาและสถานที่
8. ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ เพราะชุดการสอนได้ผลิตขึ้นโดยใช้วิธีระบบ และกลุ่มผู้มีความรู้ความสามารถ มีการทดลองใช้จนแน่ใจว่าใช้ได้ผลดี มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ที่ตั้งไว้แล้วจึงนำออกใช้แพร่หลาย

ลักษณะและจิตวิทยาของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ช่วงวัย 12-18 ปี)

สุรางค์ โคว์ตระกูล (2545, หน้า 77) ได้กล่าวว่า หน้าที่ของครูก็คือ การช่วยนักเรียน ให้พัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา บุคลิกภาพ อารมณ์และสังคม ดังนั้นจึงจำเป็นที่ครูจะต้องมี ความรู้เกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของนักเรียนที่ตนสอน พร้อมทั้งมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ ความแตกต่างระหว่างบุคคลและภายในตัวบุคคลของนักเรียนด้วย

สุรางค์ โค้วตระกูล (2545, หน้า 86-90) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กวัยมัธยมศึกษาหรือวัยรุ่น (12-18 ปี) มีลักษณะ ได้แก่

พัฒนาการทางร่างกาย

พัฒนาการทางร่างกายของเด็กวัยนี้เป็นไปอย่างรวดเร็ว จนทำให้เด็กวัยรุ่นเองตระหนักในการเปลี่ยนแปลง และมีความวิตกกังวล ดังนั้น ทั้งผู้ปกครองและครูควรเตรียมเด็กได้เข้าสู่วัยรุ่นอย่างราบรื่น โดยการอธิบายเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย โดยเฉพาะความแตกต่างระหว่างบุคคลและให้คำแนะนำในการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการออกกำลังกาย การรับประทานอาหาร อาหารอัทมโนทัศน์ ของเด็กขึ้นอยู่กับความรู้ตัวเองว่าเป็นคนสวยหรือไม่สวย มีรูปร่างดีหรือไม่ดี พัฒนาการทางร่างกายของเด็กวัยนี้มีดังต่อไปนี้

1. วัยรุ่นจะเริ่มต้นมีการเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย มีการเปลี่ยนแปลงทางความสูงและน้ำหนักอย่างรวดเร็วมาก (Growth spurt) การเปลี่ยนแปลงนี้จะมีขนาดแตกต่างระหว่างเพศ เด็กหญิงจะเริ่มเมื่ออายุระหว่าง 8 1/2-10 1/2 หรืออายุเฉลี่ยประมาณ 11 ปี ซึ่งเร็วกว่าเด็กชายประมาณ 2 ปี การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอย่างรวดเร็วของเด็กชายจะเริ่มราว ๆ อายุ 10-16 ปี หรืออายุเฉลี่ยประมาณ 13 ปี (Tanner, 1973 อ้างถึงใน ชูชาติ ธีรธราดล, 2553)

2. การเปลี่ยนแปลงของอวัยวะสืบพันธุ์ ก็จะเริ่มในวัยแรกรุ่น (Puberty) เนื่องจากฮอร์โมนเกี่ยวกับการเจริญเติบโตที่คอมพิทิวอิทารี (Pituitary gland) หรือต่อมใต้สมองได้สร้างขึ้น เด็กหญิงจะมีการเปลี่ยนแปลงของรังไข่ และมีการตกไข่ (Ovulation) และการเพิ่มฮอร์โมนที่เรียกว่าอีสโตรเจนส์ (Estrogens) ในสายเลือด สำหรับเด็กชายจะมีการเพิ่มขนาดของอวัยวะสืบพันธุ์ และมีการสร้างเซลล์สืบพันธุ์ และเพิ่มฮอร์โมนของผู้ชายที่เรียกว่าแอนโดรเจนส์ (Androgens)

3. การเปลี่ยนแปลงทุติยภูมิทางเพศ (Secondary sex characteristics) จะปรากฏเป็นระยะการแตกเนื้อหนุ่มสาว เด็กหญิงจะเพิ่มขนาดของหน้าอก สะโพก มีรูปร่างอวบขึ้น และมีเอว เด็กชายจะมีไหล่กว้างขึ้น มีกล้ามเนื้อที่แข็งแรง การเปลี่ยนของเสียง จะเห็นได้ชัดในเด็กชายคือ เสียงห้าวและแปร่ง นอกจากนี้ ยังมีการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับผิวหนัง โดยเฉพาะหน้า เด็กหญิงวัยรุ่นบางคนจะมีสิวเต็มหน้า ดังมีคำกล่าวว่ามี “สิวลสาว” เด็กชายบางคนก็จะมีสิวมเหมือนกัน ทั้งชายและหญิงจะมีขนขึ้นตามร่างกาย แขน ขา และรอบอวัยวะสืบพันธุ์ และหน้า เป็นต้น

4. อัตราการเจริญเติบโตของส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย อาจเกิดขึ้นไม่พร้อมกันหรือเวลาเดียวกัน ตัวอย่างเช่น เด็กบางคนจะมีการเปลี่ยนแปลงขนาดของหน้า ทั้งยาวและใหญ่ขึ้น แต่ส่วนอื่นของร่างกายยังไม่เปลี่ยนแปลง บางคนจะรู้สึกวุ่นวายขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่ไหล่ยังคงเดิม เด็กวัยรุ่นจะมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย และมักจะรู้สึกตัวอยู่เสมอว่า

ร่างกายของคนกำลังเปลี่ยนแปลง และคิดว่าคนอื่นจะคิดอย่างไรเกี่ยวกับรูปร่างของตน เด็กวัยรุ่นบางคนไม่มีความพอใจเกี่ยวกับรูปร่างลักษณะของตน เช่น อยากเตี้ยลงหรืออยากสูงขึ้น

5. เด็กหญิงจะมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอย่างรวดเร็วสุดยอคราว ๆ 12 ปี ส่วนเด็กชายจะมีระยะสุดยอของการเจริญเติบโตราว ๆ 14 ปี หลังจากนั้นการเจริญเติบโตจะเริ่มสร้างช้าลง แต่ทั้งชายหญิงจะยังคงเจริญเติบโตต่อไป ทั้งทางด้านความสูงและน้ำหนัก เด็กชายส่วนมากจะหยุดการเจริญเติบโตราว ๆ อายุ 21 ปี แต่บางคนก็ยังคงเปลี่ยนแปลงโตได้ไม่หยุดจนถึงอายุ 25 ปี สำหรับเด็กหญิงจะหยุดการเจริญเติบโตเมื่ออายุราว ๆ 17 ปี แต่บางคนก็ยังคงจะเจริญเติบโตต่อไปจนถึงอายุ 21 ปี อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างในการเจริญเติบโตทั้งอายุและระยะเวลาที่มีมาก อัตราการเจริญเติบโตมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพของเด็กในวัยนี้ เด็กหญิงที่มีร่างกายเจริญเติบโตช้าตอนวัยแรกเริ่มจะไม่มีปัญหาในการปรับตัวเป็นผลกำไร ส่วนเด็กชายถ้าร่างกายเจริญเติบโตช้าจะมีปัญหาในการปรับตัวและมักจะเข้ากับเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันไม่ได้ มักจะรู้สึกว่ามีปมด้อย และมีพฤติกรรมที่ต้องการเรียกร้องความสนใจจากผู้อื่น ส่วนเด็กชายที่มีความเจริญเติบโตเร็วกว่าเพื่อน ๆ จะเป็นผู้ที่ปรับตัวได้ดี เป็นที่ยอมรับของเพื่อนฝูง และมักจะเป็นผู้นำ มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีพฤติกรรมเป็นผู้ใหญ่ เด็กหญิงที่มีอัตราการเจริญเติบโตของร่างกายเร็วกว่าเพื่อน ๆ และอยู่ชั้นต่ำกว่าชั้น ป.6 จะเป็นผู้ที่มีปัญหาในการปรับตัว แต่ถ้าเด็กหญิงที่การเจริญเติบโตเร็ว แต่เรียนชั้นสูง คือ ป. 6 หรือ ม. 1 เด็กจะไม่มีปัญหาในการปรับตัว ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเจริญเติบโตและบุคลิกภาพของเด็กหญิงจะต้องพิจารณาถึงระดับการศึกษาควบคู่ไปด้วย

พัฒนาการทางวัยรุ่นปัญญา

พือาเจต์ ให้ชื่อขั้นพัฒนาการของเด็กวัยรุ่นหรือวัยมัธยมศึกษาว่า “Formal operations” แต่พัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กวัยแรกเริ่มบางคนยังอยู่ระหว่าง “Concrete operations” และ “Formal operations” แต่ในที่สุดก็จะถึงขั้น “Formal operations” ซึ่งเด็กจะสามารถคิดได้แบบผู้ใหญ่

เนื่องจากเด็กวัยรุ่นสามารถที่จะคิดสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ เด็กวัยนี้จึงมีความสนใจในปรัชญาชีวิต ศาสนา สามารถที่จะใช้เหตุผลเป็นหลักในการตัดสินใจ สามารถคิดเหตุผลได้ ทั้งอนุมานและอุปมา และจะมีหลักการ เหตุผลของตนเองเกี่ยวกับความยุติธรรม ความเสมอภาค และมนุษยธรรม การสอนเด็กวัยรุ่นควรจะทำให้เด็กรู้จักคิด เป็นต้นว่า การแก้ปัญหาโดยใช้หลักวิทยาศาสตร์ การสอนความคิดรวบยอดอาจจะเริ่มจากความคิดรวบยอดที่มีความหมายกว้าง และบอกคุณลักษณะที่สำคัญที่เน้นหลักทั่วไป

พัฒนาการทางบุคลิกภาพ

เด็กวัยนี้เป็นวัยที่สนใจในตนเอง อยากรู้ว่าตนคือใคร ซึ่งเป็นคำถามที่ตอบได้ยาก เด็กวัยรุ่นจะต้องมีความเข้าใจในการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกายและยอมรับ และจะต้องมีความเข้าใจบทบาทของตนในสังคม และความสัมพันธ์ในสิ่งแวดล้อม ถ้าเด็กวัยนี้สามารถจะตอบคำถามว่าตนคืออะไร ก็จะไม่มีปัญหาในการปรับตัว จะมีความคิดเป็นของตนเอง และไม่ตามอย่างเพื่อนในทางที่ผิด นอกจากนี้ จะมีจุดประสงค์ของชีวิตที่แน่นอนเกี่ยวกับอาชีพ อีริกสัน เรียกวัยรุ่นว่า Identity vs role confusion เด็กที่ไม่รู้จักว่าตน คือ ใครจะเผชิญกับปัญหาที่อีริกสันเรียกว่า Identity crisis เด็กจะรู้สึกสับสนในบทบาทของตนในสังคม มีปัญหาในการปรับตัวกับเพื่อนร่วมวัย ทั้งเพศชายและหญิง เพราะมีทัศนคติต่อตนเองในทางลบ ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง และทำให้เด็กวัยนี้มีปัญหาในการเรียน ไม่มีจุดประสงค์ของชีวิต อีริกสัน กล่าวว่า สังคมปัจจุบันมีความโน้มเอียงที่จะส่งเสริมให้เด็กวัยรุ่นมีปัญหาที่จะค้นพบว่าตนคือใคร เพราะมีบทบาทต่าง ๆ ในสังคมที่เด็กวัยรุ่นจะสำรวจไปเรื่อย ๆ โดยไม่มีการผูกมัดตนเองว่าบทบาทที่ตนควรจะเลือกคืออะไร ในวัฒนธรรมบางแห่ง หรือสังคมโบราณมักจะมีการช่วยเด็กวัยรุ่นเลือกบทบาทที่จะเป็นผู้ใหญ่ โดยมีพิธีกรรมเป็นพิเศษ

ในปัจจุบันนี้ ผู้ใหญ่ เช่น ครู และผู้ปกครองมีบทบาทที่สำคัญที่จะช่วยเด็กวัยรุ่นได้มาก คือ ควรจะพยายามไม่ตั้งคาดหวังว่า วัยรุ่นจะมีพฤติกรรมที่ผิดแปลก หรือไม่ยอมอยู่ในบังคับของผู้ใหญ่ บันดูราได้ตั้งข้อสังเกตว่า

“ถ้าทางสังคมประทับตราเยาวชนวัยรุ่นว่า “Teenages” และตั้งความคาดหวังว่าเด็กวัยรุ่นจะต้องเป็นผู้ที่ชอบทำอะไรผิดกฎเกณฑ์ และมีพฤติกรรมที่แปลก ๆ ไม่สมน้ำสมเนื้อ ก็อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กวัยรุ่นมีการแสดงออกหรือมีพฤติกรรมเป็นไปตามคาดหวังที่ผู้ใหญ่ตั้งไว้”

ผู้ใหญ่ควรจะพยายามใช้เหตุผล และเป็นที่ปรึกษาของเด็กวัยรุ่น เป็นผู้ฟังที่ดี ยอมรับฟังเหตุผล ไม่บังคับเด็กวัยนี้จนเกินไป ข้อสำคัญที่สุด จะต้องพยายามเปลี่ยนทัศนคติทางลบที่มีต่อเยาวชน วัยรุ่น และเป็นตัวแบบที่ดีทางด้านความประพฤติ มาตรฐานจริยธรรม และค่านิยม เป็นต้นว่า ถ้าผู้ใหญ่ต้องการให้วัยรุ่นดีมีผลและสุบบุหรี ผู้ใหญ่ก็ต้องทำตนเป็นตัวอย่าง และเนื่องจากพัฒนาการทางเขาวนปัญญาของวัยรุ่นได้ถึงขั้นสูงสุด สามารถที่จะคิดและให้เหตุผลได้เหมือนผู้ใหญ่ การให้เด็กวัยนี้ได้อ่านชีวประวัติของบุคคลตัวอย่างทั้งในประวัติศาสตร์และปัจจุบัน จะเป็นการช่วยให้เด็กวัยนี้ได้มีการพิจารณาถึงค่านิยม อุดมคติ และปรัชญาของชีวิตโดยทั่วไป ข้อสำคัญที่สุดผู้ใหญ่ทั้งครูและผู้ปกครองควรจะเป็นผู้ที่วัยรุ่นสามารถปรึกษาปัญหาได้

พัฒนาการด้านอารมณ์และสังคม

อารมณ์ของเด็กวัยรุ่นค่อนข้างจะรุนแรงและเปลี่ยนแปลงง่าย ความตึงเครียดของอารมณ์เด็กวัยรุ่น บางครั้งจะเนื่องมาจากการปรับตัวเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย ความไม่ชอบหรือไม่พอใจในการเปลี่ยนแปลง พัฒนาการทางอารมณ์ของวัยรุ่น มีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางร่างกาย ถ้าเด็กวัยรุ่นมีวุฒิภาวะเกี่ยวกับพัฒนาการทางร่างกายเร็ว จะช่วยพัฒนาการทางอารมณ์และสังคมให้เร็วขึ้นด้วย (Kagan, 1964 อ้างถึงใน สุรางค์ ใควัตระกูล, 2545, หน้า 90) เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่ค่อนข้างจะเองตัวเองเป็นศูนย์กลางเหมือนวัยอนุบาล แต่แตกต่างกันโดยที่วัยอนุบาลไม่ได้คำนึงว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร ส่วนวัยรุ่นมักจะเป็นห่วงว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร โดยเฉพาะเพื่อนร่วมวัย เด็กวัยที่มีปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัว มักจะมีปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพจิตคือ มักจะมีความรู้สึกซึมเศร้า (Depression) วัยรุ่นหญิงจะมีปัญหาเกี่ยวกับความรู้สึกซึมเศร้ามากกว่าวัยรุ่นชาย ความรู้สึกซึมเศร้าอาจจะเป็นเหตุให้เด็กวัยรุ่นมีปัญหาทางความประพฤติ เช่น ทดลองยาเสพติด และถั่วรุนแรงก็อาจจะถึงกับพยายามฆ่าตัวเอง

Sullivan (1953) กล่าวว่า เด็กวัยนี้ความต้องการที่จะมีความใกล้ชิดผูกพัน (Intimacy) กับเพื่อนวัยเดียวกันและมีความสัมพันธ์น่างสนิทสนมเพื่อที่จะ Stress ความรู้สึก และความคิดต่าง ๆ อย่างเปิดเผย ปกติแล้วจะเริ่มที่จะสนิทสนมกับเพื่อนเพศเดียวกันก่อน และหลังจากนั้นจะมี ความใกล้ชิดผูกพันกับเพื่อนต่างเพศ

เพื่อนร่วมวัยมีความสำคัญต่อวัยรุ่นมาก วัยรุ่นมักจะคบเพื่อนที่มีความสนใจและมีค่านิยมร่วมกัน การคบเพื่อนของวัยรุ่นหญิงมักจะจริงจังและมีเพื่อนสนิทที่จะปรับทุกข์กันได้ ส่วนวัยรุ่นชายอาจจะเป็นเพื่อนที่ร่วมสนุกแต่จะไม่สนิทเหมือนวัยรุ่นหญิง (Fasteau, 1975 อ้างถึงใน สุรางค์ ใควัตระกูล, 2545, หน้า 90) นอกจากเด็กวัยรุ่นชายและหญิงจะมีเพื่อนเพศเดียวกันแล้ว เด็กวัยรุ่นเริ่มสนใจที่จะมีเพื่อนต่างเพศ การคบเพื่อนต่างเพศอาจจะมีหลายระดับ เป็นต้นว่าเป็นเพื่อนกับแบบคบเพื่อนเพศเดียวกัน หรืออาจจะชอบกันแบบคู่รัก มีความสัมพันธ์ที่ค่อนข้างจะจริงจัง

เด็กวัยรุ่นทั้งหญิงชายมีความต้องการที่จะทำอะไรทุกอย่างเหมือนเพื่อนร่วมวัย ตั้งแต่การแต่งตัว ความประพฤติ การใช้ภาษา รวมทั้งความเชื่อและค่านิยมการคบเพื่อนนี้จึงมีความสำคัญมาก ผู้ปกครองควรพยายามที่จะให้คำแนะนำโดยชี้แจงให้เด็กวัยนี้คิดว่า การคบเพื่อนที่ดีมีความสำคัญอย่างไร พร้อมทั้งอธิบายอันตรายของการคบเพื่อนไม่ดี ทางโรงเรียนก็ควรส่งเสริมกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กวัยนี้ได้ทำงานร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเรียนรู้ บทบาทที่จะเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Dan Yang (2553) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/ 80 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนก่อนและหลังเรียน และศึกษาเจตคติต่อภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/3 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ประเมินประสิทธิภาพชุดกิจกรรมคือ แบบฝึกหัดท้ายชุดกิจกรรม แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 87.50/ 86.76 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/ 80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน มีเจตคติต่อการเรียนรู้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในระดับมาก

พิมล ทองวิจารณ์ (2548) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ชุดการสอนภาษาจีนเพื่อการสื่อสารระดับพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างชุดการสอนภาษาจีนเพื่อการสื่อสารระดับพื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และหาประสิทธิภาพของชุดการสอนที่สร้างขึ้นให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/ 80 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ชุดการสอนภาษาจีนเพื่อการสื่อสารระดับพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 5 ชุด และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 21 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนวัดนาคระรอก อำเภอพนัสนิคม จังหวัดชลบุรี สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ชุดการสอนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 94.29/ 90.48 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้

ภาวัญ สุตสงวน (2549) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนบทร้อยกรองโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนบทร้อยกรองโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนบทร้อยกรอง

ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนบทร้อยกรอง โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ และศึกษาเจตคติที่นักเรียนมีต่อการเรียนการสอนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนบทร้อยกรอง โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ เครื่องมือที่ใช้คือชุดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนบทร้อยกรอง โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มีชุด ประกอบด้วย 9 กิจกรรม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนวัดโป่งตามух อำเภอพานทอง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2 จำนวน 40 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง ดำเนินการทดลองโดยการวัดความสามารถในการเขียนบทร้อยกรอง ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนบทร้อยกรอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t -test) ผลการวิจัยพบว่า

1) ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนบทร้อยกรอง โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มีประสิทธิภาพ 89.81/ 91.00 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/ 80 และ 2) นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนการสอนการเขียนบทร้อยกรอง โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ มีความสามารถในการเขียนบทร้อยกรอง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนบทร้อยกรอง โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ มีเจตคติต่อการเรียนการสอนเขียนบทร้อยกรอง โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ อยู่ในระดับมาก

จิริรัตน์ แยมมา (2555) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ จากสื่อที่พบในชีวิตประจำวัน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพัฒนาประชาอุปถัมภ์ อำเภอหนองม่วงไข่ จังหวัดแพร่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้าง หาประสิทธิภาพและวัดระดับความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษจากสื่อที่พบในชีวิตประจำวัน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพัฒนาประชาอุปถัมภ์ อำเภอหนองม่วงไข่ จังหวัดแพร่ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษจากสื่อที่พบในชีวิตประจำวัน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำนวน 4 หน่วย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์และแบบวัดความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษจากสื่อที่พบในชีวิตประจำวัน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 82.47/ 81.52 คุณภาพผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/ 80

2) ความพึงพอใจของนักเรียนต่อชุดกิจกรรมอยู่ในระดับมาก

นุชนารถ สุดใจ (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้แนวบูรณาการ หน่วยการเรียนรู้ สิ่งเสพติดให้โทษ โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้แนวบูรณาการ หน่วยการเรียนรู้ สิ่งเสพติดให้โทษ โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/ 80 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน ศึกษาทักษะการทำงานร่วมกัน และศึกษาความตระหนักต่อโทษของสิ่งเสพติด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วย ชุดกิจกรรมการเรียนรู้แนวบูรณาการ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 โรงเรียน ชุมชนบ้านบางเสร่ ตำบลบางเสร่ อำเภอสัตหีบ จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ประเมินประสิทธิภาพ ชุดกิจกรรมคือ แบบฝึกหัดทำขบทเรียน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบประเมินทักษะ การทำงานร่วมการ และแบบวัดความตระหนักต่อโทษของสิ่งเสพติด สถิติที่ใช้ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และ *t*-test ผลการวิจัยพบว่า ได้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้แนวบูรณาการ หน่วยการเรียนรู้ สิ่งเสพติด ให้โทษ โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพ 91.00/ 87.81 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทักษะ การทำงานร่วมกันอยู่ในเกณฑ์ดี และนักเรียนมีความตระหนักต่อโทษของสิ่งเสพติดอยู่ในเกณฑ์ดี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. การสร้างชุดกิจกรรม
2. การหาประสิทธิภาพชุดกิจกรรมเบื้องต้น
3. การทดลองใช้ชุดกิจกรรม
 - 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 3.4 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การสร้างชุดกิจกรรม

การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์ของแต่ละชุดกิจกรรม ได้แก่

ชุดกิจกรรมที่ 1 นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ เตรียมความพร้อมในด้านภาษาจีน เพื่อเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาจีนในระดับสูงต่อไป และเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ มีความพร้อมในเรื่องการออกเสียงออกเสียงภาษาจีนอย่างถูกต้อง จนกระทั่งการสื่อสาร ทักทาย ที่เป็นมารยาทเบื้องต้นทางสังคม และนำการเรียนรู้ไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

ชุดกิจกรรมที่ 2 นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจ ในการใช้ภาษาจีนตามหลักภาษา และถูกต้องตามมารยาททางสังคมของการใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร และพัฒนาความสามารถในการสื่อสารตามสถานการณ์จริง การเรียนรู้ภาษาท่าทาง รวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้ภาษาท่าทาง รวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้ภาษาท่าทาง รวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการทำงานกลุ่มแบบร่วมมือที่สอดคล้องกับความเหมาะสมของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และความสนุกสนานพร้อม ๆ ไปด้วยการเรียนรู้

ชุดกิจกรรมที่ 3 นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้คำศัพท์ และบทสนทนาเกี่ยวกับการสอบถาม เรื่องการสอบถามที่ใช้ในชีวิตประจำวันและใกล้ตัวนักเรียนทุกคนมากที่สุด ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่นักเรียนสามารถเรียนรู้และจดจำได้ง่าย โดยวิธีการสอนแบบกิจกรรมงานกลุ่มแบบร่วมมือ เพื่อให้ให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กันอย่างสนุกสนาน

ชุดกิจกรรมที่ 4 นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อนำวิถีชีวิต ในชีวิตประจำวันให้นักเรียนได้เรียนรู้ นักเรียนจะได้เรียนรู้เรื่องการบอกความต้องการนั้นเป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นและกระทำในชีวิตประจำวัน เป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียน นักเรียนจะเกิดความสนใจและความสนุกสนานพร้อม ๆ ไปกับการเรียนรู้กับเรื่องรอบตัวในภาษาจีน

2. กำหนดสาระการเรียนรู้ และจุดประสงค์การเรียนรู้ของชุดกิจกรรม ดังนี้

ตารางที่ 2 กำหนดสาระการเรียนรู้ และจุดประสงค์การเรียนรู้ของชุดกิจกรรม

ชุดที่	เรื่อง	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้
1	การตกทาย	1. สวัสดีค่ะ (ครับ)	1. อ่านออกเสียงพินอินของคำศัพท์ และบอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับการตกทายได้ 2. ฟังและพูดสนทนาเกี่ยวกับการตกทายได้ 3. เขียนคำศัพท์เกี่ยวกับการตกทายได้ 4. ร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนได้ด้วย ความสนุกสนาน
		2. คุณสบายดีไหมคะ (ครับ)	1. อ่านออกเสียงพินอินของคำศัพท์ และบอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับการตกทายด้วยคำว่าสบายดีไหมได้ 2. ฟังและพูดสนทนาเกี่ยวกับการตกทายด้วยคำว่าสบายดีไหมได้ 3. เขียนคำศัพท์เกี่ยวกับการตกทายด้วยคำว่าสบายดีไหมได้ 4. ร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนได้ด้วย ความสนุกสนาน
		3. คุณพ่อคุณแม่ของคุณสบายดีไหมคะ (ครับ)	1. อ่านออกเสียงพินอินของคำศัพท์ และบอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับการถามสุขภาพคุณพ่อคุณแม่ของเพื่อนได้

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ชุดที่	เรื่อง	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้
			2. ฟังและพูดสนทนาเกี่ยวกับการถามสุขภาพ คุณพ่อคุณแม่ของเพื่อนได้ 3. เขียนคำศัพท์เกี่ยวกับการถามสุขภาพ คุณพ่อคุณแม่ของเพื่อนได้ 4. ร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนได้ด้วย ความสนุกสนาน
2	การทำความ รู้จัก	1. คุณชื่ออะไรคะ (ครับ)	1. อ่านออกเสียงพินอินของคำศัพท์ และบอก ความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับชื่อคนได้ 2. ฟังและพูดสนทนาเกี่ยวกับชื่อคนได้ 3. เขียนคำศัพท์เกี่ยวกับชื่อคนได้ 4. ร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนได้ด้วย ความสนุกสนาน
		2. แนะนำคนอื่น	1. อ่านออกเสียงพินอินของคำศัพท์ และบอก ความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับแนะนำได้ 2. ฟังและพูดสนทนาเกี่ยวกับแนะนำได้ 3. เขียนคำศัพท์เกี่ยวกับแนะนำได้ 4. ร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนได้ด้วย ความสนุกสนาน
		3. แนะนำตนเอง	1. อ่านออกเสียงพินอินของคำศัพท์ และบอก ความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับแนะนำตนเองได้ 2. ฟังและพูดสนทนาเกี่ยวกับแนะนำตนเองได้ 3. เขียนคำศัพท์เกี่ยวกับแนะนำตนเองได้ 4. ร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนได้ด้วย ความสนุกสนาน
3	การสอบถาม	1. สอบถามวันเกิด	1. อ่านออกเสียงพินอินของคำศัพท์ และบอก ความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับสอบถาม วันเกิดได้ 2. ฟังและพูดสนทนาเกี่ยวกับสอบถามวันเกิดได้

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ชุดที่	เรื่อง	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้
			3. เขียนคำศัพท์เกี่ยวกับสอบถามวันเกิดได้ 4. ร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนได้ด้วย ความสนุกสนาน
		2. สอบถามครอบครัว	1. อ่านออกเสียงพินอินของคำศัพท์ และบอก ความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับสอบถาม ครอบครัวได้ 2. ฟังและพูดสนทนาเกี่ยวกับสอบถาม ครอบครัวได้ 3. เขียนคำศัพท์เกี่ยวกับสอบถามครอบครัวได้ 4. ร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนได้ด้วย ความสนุกสนาน
		3. สอบถามเวลา	1. อ่านออกเสียงพินอินของคำศัพท์ และบอก ความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับสอบถาม เวลาได้ 2. ฟังและพูดสนทนาเกี่ยวกับสอบถามเวลาได้ 3. เขียนคำศัพท์เกี่ยวกับสอบถามเวลาได้ 4. ร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนได้ด้วย ความสนุกสนาน
4	การบอก ความ ต้องการ	1. ขอเข้าห้องน้ำ	1. อ่านออกเสียงพินอินของคำศัพท์ และบอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับ ขอเข้าห้องน้ำได้ 2. ฟังและพูดสนทนาเกี่ยวกับขอเข้าห้องน้ำได้ 3. เขียนคำศัพท์เกี่ยวกับขอเข้าห้องน้ำได้ 4. ร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนได้ด้วย ความสนุกสนาน
		2. สั่งอาหาร	1. อ่านออกเสียงพินอินของคำศัพท์ และบอก ความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับสั่งอาหารได้ 2. ฟังและพูดสนทนาเกี่ยวกับสั่งอาหารได้

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ชุดที่	เรื่อง	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้
			3. เขียนคำศัพท์เกี่ยวกับสั่งอาหารได้ 4. ร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนได้ด้วย ความสนุกสนาน
		3. การซื้อของ	1. อ่านออกเสียงพินอินของคำศัพท์ และบอก ความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับการซื้อของได้ 2. ฟังและพูดสนทนาเกี่ยวกับการซื้อของได้ 3. เขียนคำศัพท์เกี่ยวกับการซื้อของได้ 4. ร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนได้ด้วย ความสนุกสนาน

3. กำหนดองค์ประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ประกอบด้วย คู่มือครู แผนการจัดการเรียนรู้ กิจกรรมงานกลุ่ม แบบฝึกหัด แบบทดสอบ

4. สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละชุดกิจกรรม ๆ ละ 3 แผนการจัดการเรียนรู้รวม 12 แผนการจัดการเรียนรู้ ใช้เวลาจัดการเรียนการสอนแผนละ 1 ชั่วโมง รวมเวลาสอน 12 ชั่วโมง

4.1 แผนการจัดการเรียนรู้ทุกแผน ประกอบด้วย

4.1.1 สาระสำคัญ สาระการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผล

4.1.2 กิจกรรมการเรียนการสอนมีขั้นตอน ดังนี้

4.1.2.1 ขั้นเตรียม เป็นขั้นตอนการนำเข้าสู่บทเรียน การทักทายด้วยภาษาจีน รวมทั้งการชี้แจงกิจกรรมการเรียนการสอน

4.1.2.2 ขั้นสอน เป็นขั้นตอนการแนะนำภาษาจีน การฝึกการอ่านออกเสียงภาษาจีนเป็นรายบุคคล

4.1.2.3 ขั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ เป็นขั้นตอนการจัดกิจกรรมกลุ่ม การทำแบบฝึกหัดตามที่ได้รับมอบหมายภายในระยะเวลาที่กำหนด และส่งผลงาน

4.1.2.4 ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันตรวจสอบผลการทำกิจกรรมกลุ่ม

4.1.2.5 ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงาน เป็นขั้นตอนการประเมินผล จากการทำงานกลุ่มว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์หรือไม่ รวมทั้งสะท้อนคิดจากกิจกรรมที่ได้ทำ และเขียนสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้

5. สร้างชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานตามองค์ประกอบที่กำหนด ให้สมบูรณ์

การหาประสิทธิภาพชุดกิจกรรมเบื้องต้น

การประเมินคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ

ผู้วิจัยนำชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอต่อคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบเพื่อให้ข้อเสนอแนะและปรับปรุงแก้ไข จากขั้นชุดกิจกรรมที่แก้ไขและเสนอผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ความเหมาะสมของจุดประสงค์ การจัดกิจกรรม การเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล โดยใช้แบบประเมินความสอดคล้อง แบบมาตราประมาณค่า 3 ระดับ คือ สอดคล้อง (+1) ไม่แน่ใจ (0) และไม่สอดคล้อง (-1) โดยออกแบบจัดทำแบบประเมินในรูปแบบตาราง ทำการวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องของเกณฑ์ การให้คะแนนตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item-objective congruence: IOC) เป็นเกณฑ์ในการพิจารณา (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2531, หน้า 124)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC = ดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ = ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนจะนำมาแปลงเป็นคะแนน ดังนี้

+1 หมายถึง เห็นด้วยหรือยอมรับในคุณภาพของงานตามประเด็นที่ประเมิน

0 หมายถึง ไม่แน่ใจหรือก้ำกึ่งในคุณภาพของงานตามประเด็นที่ประเมิน

-1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยหรือยังไม่ยอมรับในคุณภาพของงานตามประเด็นที่ประเมิน

บันทึกผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่าน แล้วหาผลรวมคะแนนคิดเป็นรายข้อ ดัชนีความสอดคล้อง มากกว่า หรือเท่ากับ .50 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้อง ค่าน้อยกว่า .50 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้ไม่มีความสอดคล้อง นำมาปรับปรุงแก้ไข ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

สรุปข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ มีดังนี้

1. ควรเพิ่มหัวข้อกิจกรรมให้ชัดเจน หลากหลาย โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมมากขึ้น
2. การทับศัพท์ภาษาจีนในชุดกิจกรรมควรอ้างอิงจากหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาจีนของราชบัณฑิตยสถานที่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการใช้สำหรับเขียนทับศัพท์คำภาษาจีนที่เขียนด้วยอักษรโรมันระบบพินอิน (Pinyin system) (ชื่อหนังสือ “หลักการเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาจีน” ของราชบัณฑิตยสถาน

3. ควรจัดระเบียบของตัวอักษร ในเรื่องของการวรรคคำ ให้เป็นระเบียบ เหมือนกันทั้งหมด
4. ตารางสอนการสะกดคำให้ถูกต้องทั้งหมด ในชุดกิจกรรมไม่ควรมีคำผิด
5. ตรวจสอบคะแนนประเมินผลงานนักเรียนให้มีความถูกต้อง
6. พินอินควรใส่วรรณยุกต์ให้ครบถ้วนทั้งหมด

ผลการประเมินคุณภาพชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน จำนวน 4 ชุดกิจกรรม ได้ค่า IOC ดังนี้

ชุดกิจกรรมที่ 1 ค่าเฉลี่ย IOC = 0.89

ชุดกิจกรรมที่ 2 ค่าเฉลี่ย IOC = 0.89

ชุดกิจกรรมที่ 3 ค่าเฉลี่ย IOC = 0.90

ชุดกิจกรรมที่ 4 ค่าเฉลี่ย IOC = 0.98

การทดสอบประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมนาร่อง

การดำเนินการทดสอบประสิทธิภาพชุดกิจกรรมนาร่อง โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการนำชุดกิจกรรมที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วจากการประเมินและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 3 คน เป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จำนวน 1 คน ปานกลาง จำนวน 1 คน และต่ำ จำนวน 1 คน และเป็นนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในขั้นการทดลอง การทดสอบประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมนาร่อง จำนวน 12 คาบ เพื่อหาข้อบกพร่องในด้านภาษา ขั้นตอนการเรียนรู้ ความยากง่ายของเนื้อหา ความเหมาะสมของเวลาต่อกิจกรรมแต่ละชุดกิจกรรม โดยสังเกตพฤติกรรม การซักถามพร้อมกับบันทึกข้อบกพร่อง และปัญหาต่าง ๆ

ผลการดำเนินการทดสอบประสิทธิภาพชุดกิจกรรมนาร่อง พบว่า

1. ด้านกิจกรรมการสอนดำเนินไปด้วยดี นักเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้ด้วย ความสนุกสนาน
2. นักเรียนใช้เวลาในการทำกิจกรรมมากกว่ากำหนด ผู้วิจัยได้ปรับปรุงกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับเวลา

3. นักเรียนมีความเข้าใจคลาดเคลื่อนในคำชี้แจง ผู้วิจัยได้ปรับปรุงคำชี้แจงและเพิ่มตัวอย่างให้ชัดเจนขึ้น พร้อมทั้งอธิบายวิธีการเรียนเพิ่มเติม

ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขชุดกิจกรรมจนครบทุกประเด็น และนำเสนอต่อประธาน
ควบคุมวิทยานิพนธ์

การทดลองใช้ชุดกิจกรรม

ในขั้นการดำเนินการทดลองใช้ชุดกิจกรรม มีรายละเอียดดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต
“พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 5 ห้องเรียน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต
“พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้องเรียน การเลือก
กลุ่มตัวอย่างใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน
โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) แบบประเมิน
ความพึงพอใจของนักเรียน รายละเอียดมีดังนี้

2.1 ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นชุดกิจกรรมที่ผ่านการดำเนินการตามขั้นตอนที่ 1
(การสร้างชุดกิจกรรม) และขั้นตอนที่ 2 (การหาประสิทธิภาพชุดกิจกรรมเบื้องต้น) ผู้วิจัยได้
ปรับปรุงจากข้อเสนอแนะผู้เชี่ยวชาญ และจากการทดสอบประสิทธิภาพนำร่อง

2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบทดสอบแบบปรนัยแบบคู่ขนาน
ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามขั้นตอนดังนี้

2.2.1 ศึกษาตำราและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผลการสร้าง
แบบทดสอบ

2.2.2 ศึกษาตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษา
ต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551

2.2.3 สร้างข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยครอบคลุมตามสาระการเรียนรู้ พร้อมทั้งจัดทำโครงสร้างของข้อสอบ จำนวน 60 ข้อ เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก มีวิธีการตรวจให้คะแนนแบบถูกได้ 1 คะแนนผิดได้ 0 คะแนน

2.2.4 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ประธานกรรมการ และกรรมการผู้ควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบสำนวนภาษาและความสมบูรณ์ของเนื้อหา

2.2.5 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อ ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญชุดเดียวกันกับที่ได้ตรวจชุดกิจกรรม เพื่อตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Validity) โดยพิจารณาจากค่าความสอดคล้อง IOC ระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์ของข้อสอบแต่ละข้อกับข้อสอบ โดยมีเกณฑ์ในการกำหนดคะแนนความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญใช้เกณฑ์กำหนดคะแนนการพิจารณา ดังนี้

- +1 หมายถึง ถ้าแน่ใจว่าข้อสอบนี้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 หมายถึง ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อสอบนี้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 หมายถึง ถ้าแน่ใจว่าข้อสอบนี้ไม่ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้

เกณฑ์การคัดเลือกคือข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ +.50 ขึ้นไปคัดเลือกไว้ใช้ ส่วนข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า .50 นำไปปรับปรุงหรือตัดออก ผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญได้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่มีค่า IOC ตั้งแต่ .60 ขึ้นไปทุกข้อ (60 ข้อ)

2.2.6 นำข้อสอบที่ได้ไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี จำนวน 30 คน ที่เรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐานมาแล้วและไม่ใช้กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาความยากง่ายของแบบทดสอบเป็นรายข้อ

2.2.7 นำผลการสอบมาวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบเป็นรายข้อ โดยใช้ดัชนีของเบรนนอน

2.2.8 คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง .20-.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง .20-1.00 เพื่อให้เหมาะกับวัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยให้ครอบคลุมทุกจุดประสงค์ ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ผลการวิเคราะห์ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 30 คน พบว่า ได้ข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง .50-.80 จำนวน 50 ข้อ และได้ข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง .20-.60 จำนวน 50 ข้อ (จากข้อสอบทั้งหมด 60 ข้อ)

สรุปได้ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีน
ขั้นพื้นฐานที่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 43 ข้อ (ดังภาคผนวก ข) และผู้วิจัยนำมาใช้ จำนวน 40 ข้อ
โดยผู้วิจัยพิจารณาเลือกข้อสอบได้ครบถ้วนตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

2.2.9 นำแบบทดสอบที่คัดเลือก ไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ
โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเคอร์-ริชาร์ดสัน

2.3 แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียน

การพัฒนาแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้ชุดกิจกรรมการเรียน
ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ผู้วิจัยดำเนินการพัฒนาตามขั้นตอนดังนี้

2.3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบวัดความพึงพอใจจากเอกสาร ตำราต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับ
การวัดความพึงพอใจ

2.3.2 สร้างแบบวัดความพึงพอใจตามวิธีของ Likert (1961) และส่วน สายยศ
และอังคณา สายยศ (2538) ซึ่งเป็นข้อความเกี่ยวกับความรู้สึกรักของนักเรียนที่มีต่อการใช้ชุดกิจกรรม
การเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 20 ข้อ

กำหนดน้ำหนักในการตอบตัวเลือกต่าง ๆ แต่ละตามเกณฑ์ ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน

การแปลผลจากแบบวัดความพึงพอใจใช้เกณฑ์แบบวัดความพึงพอใจของ
บุญชม ศรีสะอาด (2541, หน้า 24) เป็นแนวทางในการแปลความหมาย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00	หมายถึง	มีความพึงพอใจทางบวกต่อภาษาจีน อยู่ในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50	หมายถึง	มีความพึงพอใจทางบวกต่อภาษาจีน อยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50	หมายถึง	มีความพึงพอใจทางบวกต่อภาษาจีน อยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50	หมายถึง	มีความพึงพอใจทางบวกต่อภาษาจีน อยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจทางบวกต่อภาษาจีน
อยู่ในระดับน้อยที่สุด

2.3.3 นำแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 20 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญชุดเดียวกันกับที่ได้ตรวจชุดกิจกรรม เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยกำหนดเกณฑ์ที่ใช้ได้ของแต่ละข้อคือ +.50 ขึ้นไป ผลการพิจารณาแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนจากผู้เชี่ยวชาญได้ค่า +.60 ขึ้นไปทั้ง 20 ข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1 ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre test) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบทดสอบก่อนเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น บันทึกผลการสอบไว้เป็นคะแนนทดสอบก่อนเรียนสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล

3.2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยนำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐานที่ได้ปรับปรุงแล้วไปดำเนินการสอนด้วยตนเองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 30 คน โดยใช้ในการสอนครั้งละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 12 ครั้ง

3.3 ในระหว่างเรียนชุดกิจกรรมแต่ละชุดให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดประจำชุดกิจกรรมเพื่อนำคะแนนไปหาค่าประสิทธิภาพกระบวนการ E_1 การดำเนินการเก็บคะแนนระหว่างเรียน ดังนี้

ชุดกิจกรรมที่ 1 เก็บคะแนน 3 ครั้ง ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1, 2 และ 3

ชุดกิจกรรมที่ 2 เก็บคะแนน 2 ครั้ง ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1, 2

ชุดกิจกรรมที่ 3 เก็บคะแนน 3 ครั้ง ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1, 2 และ 3

ชุดกิจกรรมที่ 4 เก็บคะแนน 1 ครั้ง ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

3.4 เมื่อนักเรียนเรียนจบครบทุกชุดกิจกรรมแล้ว ให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อนำคะแนนไปวิเคราะห์และหาค่าประสิทธิภาพผลลัพธ์ E_2

3.5 เมื่อนักเรียนเรียนจบทุกชุดกิจกรรมแล้ว ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Post test) เพื่อนำคะแนนไปวิเคราะห์ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน

3.6 ให้นักเรียนทำแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนพื้นฐาน

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การหาค่าประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม

โดยใช้สูตร E_1/E_2 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2537)

- การคำนวณหาค่าประสิทธิภาพกระบวนการของชุดกิจกรรมกำหนดเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้สูตร E_1 ซึ่งคำนวณจากสูตร ดังนี้

$$E_1 = \frac{\bar{X}}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 หมายถึง ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนการสอนของชุดกิจกรรม

\bar{X} หมายถึง คะแนนสอบระหว่างเรียนโดยเฉลี่ยของกลุ่มทดลองของชุดกิจกรรม

A หมายถึง คะแนนเต็มของการเรียนของชุดกิจกรรม

- การคำนวณหาค่าประสิทธิภาพของผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนชุดกิจกรรมกำหนดเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 โดยใช้สูตร E_2 ซึ่งคำนวณจากสูตรดังนี้

$$E_2 = \frac{\bar{F}}{P} \times 100$$

เมื่อ E_2 หมายถึง ค่าประสิทธิภาพของผลสัมฤทธิ์การจัดการเรียนการสอนหลังสิ้นสุดการใช้ชุดกิจกรรม

\bar{F} หมายถึง คะแนนสอบหลังเรียน โดยเฉลี่ยของกลุ่มทดลองหลังสิ้นสุดการใช้ชุดกิจกรรม

P หมายถึง คะแนนเต็มของการสอบหลังการใช้ชุดกิจกรรม

4.2 ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียน-หลังเรียนและความพึงพอใจ

ต่อการเรียน

การวิเคราะห์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียน-หลังเรียนและความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

ตอนที่ 2 ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ E_1/E_2

ตอนที่ 3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

ตอนที่ 4 ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีน ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอข้อมูล

การดำเนินการนำเสนอผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดใช้สัญลักษณ์ต่อไปนี้ ประกอบการนำเสนอ จึงให้ความหมายของสัญลักษณ์ที่จะใช้ ดังนี้

X	หมายถึง	คะแนนของนักเรียนแต่ละคน
\bar{X}	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ย
SD	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$\sum X$	หมายถึง	ผลรวมของคะแนนของนักเรียนทุกคน
E_1	หมายถึง	ค่าประสิทธิภาพกระบวนการระหว่างเรียนจากชุดกิจกรรม

E_2	หมายความถึง	ค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นหลังจากการเรียนรู้จาก ชุดกิจกรรม
t	หมายความถึง	ค่าสถิติในการแจกแจงแบบ
df	หมายความถึง	ชั้นของความอิสระ
n	หมายความถึง	จำนวนนักเรียน
p	หมายความถึง	ค่าความน่าจะเป็น

ผลการพัฒนา

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 4 ชุด ได้แก่ ชุดกิจกรรมที่ 1 การทักทาย ชุดกิจกรรมที่ 2 การทำความรู้จัก ชุดกิจกรรมที่ 3 การสอบถาม ชุดกิจกรรมที่ 4 การบอกความต้องการ โดยแต่ละชุดกิจกรรม มีแผนจัดการเรียนรู้ ดังนี้

ตารางที่ 3 ชุดกิจกรรม และแผนจัดการเรียนรู้

ชุดกิจกรรมที่/ เรื่อง	แผนจัดการเรียนรู้/ เรื่อง
1. การทักทาย	1. สวัสดีค่ะ (ครับ)
	2. คุณสบายดีไหมคะ (ครับ)
	3. คุณพ่อคุณแม่ของคุณสบายดีไหมคะ (ครับ)
2. การทำความรู้จัก	1. คุณชื่ออะไรคะ(ครับ)
	2. แนะนำคนอื่น
	3. แนะนำตนเอง
3. การสอบถาม	1. สอบถามวันเกิด
	2. สอบถามครอบครัว
	3. สอบถามเวลา

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ชุดกิจกรรมที่/ เรื่อง	แผนจัดการเรียนรู้ที่/ เรื่อง
4. การบอกความต้องการ	1. ขอเข้าห้องน้ำ 2. สั่งอาหาร 3. การซื้อของ

แผนจัดการเรียนรู้ จำนวน 12 แผน ๆ ละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 12 ชั่วโมง องค์กรประกอบ
ของชุดกิจกรรม ประกอบด้วย

1. คู่มือครู
 - 1.1 สิ่งที่คุณต้องเตรียมล่วงหน้า
 - 1.2 บทบาทของคุณผู้สอน
 - 1.3 เฉลยใบงาน
2. แผนการจัดการเรียนรู้
 - 2.1 สารสำคัญ
 - 2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้
 - 2.3 สารการเรียนรู้
 - 2.4 กิจกรรมการเรียนการสอน
 - 2.5 สื่อการเรียนการสอน
 - 2.6 การวัดและประเมินผล
3. แบบฝึกหัด และแบบทดสอบกิจกรรมงานกลุ่ม

ตอนที่ 2 ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้
รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ”
มหาวิทยาลัยบูรพา ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ E_1/E_2

ตารางที่ 4 ประสิทธิภาพกระบวนการ (E_1) ของชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

ชุดกิจกรรมที่	คะแนนเต็ม ระหว่างเรียน	รวมคะแนนระหว่าง เรียนของนักเรียน	ประสิทธิภาพกระบวนการ (E_1)
1	72	1787	82.73
2	37	890	80.18
3	49	1133	77.07
4	23	567	82.17
เฉลี่ย			80.54

จากตารางที่ 4 พบว่า ค่าประสิทธิภาพกระบวนการของการเรียนจากชุดกิจกรรม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ จำนวน 3 ชุดกิจกรรม ได้แก่ ชุดกิจกรรมที่ 1, 2 และ 4 มีค่าประสิทธิภาพกระบวนการ (E_1) 82.73, 80.18 และ 82.17 ตามลำดับ และไม่ถึงเกณฑ์ ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ จำนวน 1 ชุดกิจกรรม คือ ชุดกิจกรรมที่ 3 มีค่าประสิทธิภาพกระบวนการ (E_1) 77.07 และพบว่า มีค่าประสิทธิภาพกระบวนการ (E_1) เฉลี่ยทุกชุดกิจกรรม 80.54

ตารางที่ 5 ประสิทธิภาพผลลัพธ์ (E_2) ของชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม หลังเรียน	รวมคะแนนหลัง เรียนของนักเรียน	เฉลี่ย	ประสิทธิภาพผลลัพธ์ (E_2)
30	40	1003	33.43	83.58

จากตารางที่ 5 พบว่า ค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) จากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้พบว่า ค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เฉลี่ยทุกคนเท่ากับ 83.58

ตารางที่ 6 ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

ชุดกิจกรรมที่	ประสิทธิภาพกระบวนการ (E_1)	ประสิทธิภาพผลลัพธ์ (E_2)
1	82.73	
2	80.18	
3	77.07	
4	82.17	
เฉลี่ย	80.54	83.58

จากตารางที่ 6 พบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา มีประสิทธิภาพเฉลี่ย $E_1/E_2 = 80.54/83.58$ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ตอนที่ 3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยชุดกิจกรรม
การเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยชุดกิจกรรมการเรียน
ภาษาจีนขั้นพื้นฐานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
และการทดสอบค่า (t -test) พบว่า

ตารางที่ 7 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียน
ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	จำนวน นักเรียน	\bar{X}	SD	df	t	p
ก่อนเรียน	30	13.53	2.945	29	23.40**	.00
หลังเรียน	30	33.43	5.315	29		

หมายเหตุ ** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 7 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรม
การเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .01

สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วย
ชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 4 ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีน ด้วยชุดกิจกรรมการเรียน
ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

ตารางที่ 8 คะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีนด้วยชุดกิจกรรมการเรียน
ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

รายการ	\bar{X}	<i>SD</i>	ระดับ
1. วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่น่าสนใจ นักเรียนชอบวิชาภาษาจีน	4.23	0.77	มาก
2. การพูดภาษาจีนเป็นเรื่องง่าย	4.37	0.76	มาก
3. การเรียนภาษาจีนจะมีผลต่อการประกอบอาชีพ	4.47	0.78	มาก
4. การฟังภาษาจีนเป็นเรื่องง่าย	4.53	0.78	มากที่สุด
5. เนื้อหาการเรียนเหมาะสมกับความรู้และความสามารถ ของนักเรียน	4.37	0.81	มาก
6. มีการอธิบายและสาธิตการทำกิจกรรมชัดเจน	4.33	0.71	มาก
7. จำนวนชั่วโมงในการเรียนแต่ละครั้งมีความเหมาะสม	4.33	0.71	มาก
8. กิจกรรมช่วยพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดของนักเรียน	4.70	0.53	มากที่สุด
9. กิจกรรมกลุ่มแบบร่วมมือวิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่ต้องใช้การคิด	4.33	0.61	มาก
10. นักเรียนรู้สึกสนุกสนานทุกครั้งที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม	4.47	0.57	มาก
11. นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาท่าทางเพื่อสื่อความหมาย	4.37	0.61	มาก
12. กิจกรรมกลุ่มแบบร่วมมือทำให้นักเรียนมีทักษะ ในการถ่ายทอดความรู้ของตนให้กับเพื่อนนักเรียนด้วยกัน	4.37	0.61	มาก
13. วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้	4.37	0.67	มาก
14. นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมและเรียนรู้การทำงาน ร่วมกัน	4.40	0.62	มาก
15. นักเรียนกล้าพูดโต้ตอบโดยใช้ภาษาจีน	4.37	0.49	มาก
16. กิจกรรมช่วยให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาจีน	4.47	0.57	มาก
17. นักเรียนมีความตั้งใจเมื่อเรียนกิจกรรมกลุ่มแบบร่วมมือ วิชาภาษาจีน	4.33	0.61	มาก

ตารางที่ 8 (ต่อ)

รายการ	\bar{X}	<i>SD</i>	ระดับ
18. นักเรียนชอบเมื่อครูให้ทำกิจกรรมกลุ่ม	4.37	0.56	มาก
19. การจัดกลุ่มนักเรียนเหมาะสมกับลักษณะกิจกรรม	4.30	0.53	มาก
20. การเรียนแบบกิจกรรมกลุ่มทำให้ภาษาจีนของนักเรียน มีการพัฒนาและเรียนรู้ได้ง่าย	4.53	0.51	มากที่สุด
รวม	4.40	0.64	มาก

จากตารางที่ 8 คะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีนด้วย
ชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า ความพึงพอใจ
ของนักเรียนหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 อยู่ในระดับมาก

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ E_1/E_2 2) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยมีวิธีดำเนินการวิจัย คือ ศึกษาค้นคว้าและสังเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อออกแบบชุดกิจกรรมให้สอดคล้องกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง ได้ชุดกิจกรรมทั้งสิ้น 4 ชุด ๆ ละ 3 แผนการสอน จากนั้นนำชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นไปทดสอบประสิทธิภาพนำร่องก่อนนำไปใช้ในสถานการณ์จริง กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ที่เรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้องเรียน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ใช้แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และแบบวัดความพึงพอใจของผู้เรียน โดยเครื่องมือได้ผ่านขั้นตอนการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ค่าอำนาจจำแนก ค่าความยากง่าย ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้ข้อที่มีค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง .20-.60 ค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .50-.80 จำนวน 40 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .92

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ พบว่า ได้ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา มีรายละเอียด ดังนี้

1. ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 4 ชุด ได้แก่ ชุดกิจกรรมที่ 1 การทักทาย ชุดกิจกรรมที่ 2 การทำความรู้จัก ชุดกิจกรรมที่ 3 การสอบถาม ชุดกิจกรรมที่ 4 การบอกความต้องการ

2. ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ที่สร้างขึ้น พบว่า มีประสิทธิภาพเฉลี่ยทุกชุดกิจกรรม $E_1/E_2 = 80.54/83.58$ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. นักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา มีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 อยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา อภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ที่สร้างขึ้น มีเกณฑ์ประสิทธิภาพเฉลี่ยทุกชุดกิจกรรม $E_1/E_2 = 80.54/83.58$ เมื่อพิจารณาเฉพาะด้านประสิทธิภาพกระบวนการและประสิทธิภาพผลลัพธ์ พบว่า

ค่าประสิทธิภาพกระบวนการ (E_1) ระหว่างการเรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ จำนวน 3 ชุดกิจกรรม และไม่ถึงเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ จำนวน 1 ชุดกิจกรรม คือ ชุดกิจกรรมที่ 3 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 77.07 และพบว่า มีค่าระดับคะแนนเฉลี่ยทุกชุดกิจกรรมเท่ากับ 80.54

ค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) จากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ มีค่าระดับคะแนนเฉลี่ยทุกชุดกิจกรรมเท่ากับ 83.58

1.1 ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนทั้ง 3 ชุด (ชุดกิจกรรมที่ 1 = 82.73, ชุดกิจกรรมที่ 2 = 80.18 และชุดกิจกรรมที่ 4 = 82.17) มีประสิทธิภาพระหว่างเรียนเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด เนื่องด้วยเหตุผลต่อไปนี้

1.1.1 ชุดกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นสื่อการสอนที่มีการออกแบบไว้อย่างมีระบบ และมีการฝึกกระหว่างเรียน อาจช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีเนื่องจากผู้เรียนได้รับการฝึกมาอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับบุญเกื้อ ควรวาเวช (2542) กล่าวถึงประโยชน์ของชุดกิจกรรมว่า ช่วยสร้างความสนใจของผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีจากการที่ผู้เรียนได้ประกอบกิจกรรมด้วยตนเอง ส่งเสริมและฝึกหัดให้ผู้เรียน รู้จักการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ช่วยให้การเรียนมีอิสระจาก บุคลิกภาพของผู้สอน เนื่องจากการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมผู้สอนจะเปลี่ยนบทบาทจากผู้บรรยาย มาเป็นผู้แนะนำช่วยเหลือ แก้ปัญหาเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล ที่สำคัญชุดกิจกรรมช่วยเพิ่ม ประสิทธิภาพในการเรียนรู้ เพราะผลิตขึ้นโดยใช้วิธีระบบและกลุ่มผู้มีความรู้ความสามารถ มีการทดลองใช้งานแน่ใจว่าใช้ได้ผลดี ทำให้มั่นใจได้ว่าผู้เรียนประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย ที่กำหนดไว้ การใช้ชุดกิจกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาจีนแล้วประสบความสำเร็จตาม จุดมุ่งหมายนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของพิมล ทองวิจารณ์ (2548) ศึกษาเรื่องชุดการสอนภาษาจีน เพื่อการสื่อสารระดับพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอน ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 94.29/ 90.48 และงานวิจัยของ Meng Qiu (2555) ศึกษาเรื่อง การพัฒนา ชุดการสอนภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เริ่มต้นเรียนภาษาจีนในประเทศไทย พบว่า ชุดการสอนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 83.28/ 88.47 สรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมเป็นสื่อการสอน ที่เหมาะสมกับการนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานเป็นอย่างมาก

1.1.2 กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมืออาจช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนมีการเรียนรู้ ได้ดียิ่งขึ้น เพราะได้นำหลักการการเรียนรู้แบบร่วมมือ เข้ามาใช้ในการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วย กิจกรรมการเรียนการสอน 5 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นเตรียม เป็นขั้นตอนการนำเข้าสู่บทเรียน การทักทาย ด้วยภาษาจีน รวมทั้งการชี้แจงกิจกรรมการเรียนการสอน 2) ขั้นสอน เป็นขั้นตอนการแนะนำ ภาษาจีน การฝึกการอ่านออกเสียงภาษาจีนเป็นรายบุคคล 3) ขั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ เป็นขั้นตอน การจัดกิจกรรมกลุ่มตามที่ได้รับมอบหมายภายในระยะเวลาที่กำหนด และส่งผลงาน 4) ขั้นตรวจสอบ ผลงานและทดสอบ เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันตรวจสอบผลการทำกิจกรรมกลุ่ม และ 5) ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงาน เป็นขั้นตอนการประเมินผลจากการทำงานกลุ่มว่า บรรลุตามวัตถุประสงค์หรือไม่ รวมทั้งสะท้อนคิดจากกิจกรรมที่ได้ทำ และเขียนสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ จุดเด่นของชุดกิจกรรมอยู่ที่ขั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ ซึ่งเน้นให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกัน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ซึ่งนักเรียนกลุ่มย่อยนั้นประกอบด้วยนักเรียนที่มีความสามารถ ทางการเรียนทั้งระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับอ่อน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อให้ ทุกคนในกลุ่มบรรลุจุดประสงค์ในการเรียน เช่น ชุดกิจกรรมที่ 1 การทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ ด้วยรูปแบบการสัมภาษณ์สามขั้นตอน จากนั้นใช้การแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกมซึ่งสมาชิกทุกคน

ในกลุ่มต้องช่วยเหลือกันเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และพยายามทำให้กลุ่มชนร่วมกัน และในชุดกิจกรรมที่ 4 ใช้รูปแบบมุมสนทนา และแสดงบทบาทสมมุติโดยใช้คำศัพท์จากบทเรียนที่เรียนผ่านมาให้ครบ การจัดกิจกรรมดังกล่าวเป็นไปตามแนวคิดของ Johnson and Jonson (1994, pp. 31-37 อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2545, หน้า 99-101) ที่กล่าวถึงการเรียนแบบร่วมมือว่าก่อให้เกิดประโยชน์ในการเรียนการสอน คือ 1) การพึ่งพาและการเกื้อกูลกัน (Positive interdependence) ทำให้ผู้เรียนตระหนักว่าทุกคนมีความสำคัญ ความสำคัญของกลุ่มขึ้นกับสมาชิกของทุกคนในกลุ่ม ในขณะที่เดียวกันสมาชิกแต่ละคนจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อกลุ่มประสบความสำเร็จ ดังนั้นแต่ละคนต้องรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ของตนและในขณะที่เดียวกันก็ช่วยเหลือสมาชิกคนอื่น ๆ ด้วยเพื่อประโยชน์ร่วมกัน 2) การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด (Face-to-face promotive interaction) เป็นปัจจัยที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกัน ในทางที่จะช่วยให้กลุ่มบรรลุเป้าหมาย ส่งผลให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน 3) ความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ของสมาชิกแต่ละคน (Individual accountability) ทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนทำหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่ 4) การใช้ทักษะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interpersonal and small-group skills) หลาย ๆ ทักษะ เช่น ทักษะทางสังคม ทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะการสื่อสาร และทักษะการแก้ปัญหาขัดแย้ง ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และการปรับตัว เพื่อให้กลุ่มสามารถดำเนินงานต่อไปได้ และ 5) การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม (Group processing) เพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้และปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น

1.2 ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนชุดที่ 3 มีประสิทธิภาพระหว่างเรียน เท่ากับ 77.07 ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด อาจเป็นเพราะ ในชุดกิจกรรมที่ 3 เป็นเรื่องของคำศัพท์ที่เป็นคำศัพท์ใหม่ และเป็นลักษณะนามธรรม นักเรียนต้องใช้ความจำ ซึ่งนักเรียนไม่ได้ใช้คำศัพท์นั้นอย่างต่อเนื่องอาจทำให้ลืมคำศัพท์ดังกล่าว และการเก็บคะแนนใช้วิธีโดยการให้เขียนคำศัพท์เกี่ยวกับการสอบถามวันเกิด บทสนทนาเกี่ยวกับการสอบถาม เรื่องที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และเรื่องใกล้ตัว ซึ่งการเขียนคำศัพท์ภาษาจีนซึ่งเป็นคำศัพท์ใหม่ อาจทำให้ผู้เรียนยังไม่สามารถจดจำได้ ส่งผลต่อคะแนนกิจกรรมระหว่างเรียน ที่มีประสิทธิภาพไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และการที่ค่าประสิทธิภาพกระบวนการของชุดกิจกรรมที่ 3 ไม่ถึงเกณฑ์ เนื่องจาก กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ อาจไม่เหมาะสมและสอดคล้องต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ซึ่งต้องมีการปรับปรุงกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมต่อไป

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วย ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีการพัฒนาอย่างมีระบบขั้นตอนตามหลักวิชาการ และผ่านกระบวนการวิจัยอย่างละเอียดทุกขั้นตอน ประกอบกับผู้วิจัยได้มีการศึกษานำร่อง (Pilot study) ในทุกชุดกิจกรรมก่อนนำมาใช้ในสถานการณ์จริง ทำให้ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา สามารถทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนได้อย่างดี มีความรู้ด้านภาษาจีนขั้นพื้นฐานเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Dan Yang (2553) ที่ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่าชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ 87.50/ 86.76 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลจากการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น สอดคล้องกับจิตณรงค์ เอี่ยมสำอางค์ (2549) ที่ศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนและกระบวนการกลุ่มของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนอยู่ในระดับสูง และนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ได้รับการสอนแบบปกติ

3. นักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา มีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 อยู่ในระดับมาก เนื่องจากชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐานที่สร้างขึ้น ใช้หลักการเรียนแบบร่วมมือ ที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนตลอดเวลา มีส่วนร่วมทั้งกระบวนการกลุ่ม และการจัดการเรียนการสอนทั้งชั้นเรียน ทำให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่าย นอกจากนี้ยังรู้สึกสนุกสนานไปกับกิจกรรม และการช่วยเหลือกันเองของสมาชิกในกลุ่มทำให้ผู้เรียนทุกคนสามารถเข้าใจและบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนได้ทุกคน เป็นการช่วยเหลือเกื้อกูลระหว่างผู้เรียนด้วยกัน ทำให้ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และอ่อน มีความรู้สึกมีกำลังใจในการเรียนมากขึ้น ส่งผลให้มีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับทฤษฎีแนวคิดของคำฟอง บุญช่วย (2520, หน้า 8-9) กล่าวว่า การสอนเป็นกระบวนการที่มีความสลับซับซ้อน ต้องอาศัยทั้งศาสตร์และศิลป์ อาศัยศาสตร์ที่ตรงที่ผู้สอนจะต้องมีความรู้ เกี่ยวกับหลักการสอน และเป็นผู้ที่มีศิลปะหรือกลวิธีมีเทคนิคในด้านต่าง ๆ

อีกมากมาย ซึ่งองค์ประกอบดังกล่าว เมื่อมีอยู่ในตัวครูผู้สอน จะทำให้นักศึกษามีความพึงพอใจต่อรายวิชาที่เรียนมากที่สุด

ข้อเสนอแนะทั่วไป

การวิจัยครั้งนี้มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. การนำชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ไปใช้ ครูผู้สอนควรเตรียมความพร้อมในการใช้ชุดกิจกรรม โดยการศึกษาคู่มือให้เข้าใจ และเตรียมสื่อ อุปกรณ์ให้พร้อมตามจำนวนผู้เรียน นอกจากนี้ครูผู้สอนควรศึกษาและดำเนินการสอนตามขั้นตอนอย่างครบถ้วน และต้องคอยแก้ไข ปัญหา รวมถึงตอบข้อสงสัยของผู้เรียนตลอดการใช้ชุดกิจกรรม ได้
2. การนำชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ชุดกิจกรรมที่ 3 ไปใช้ ครูผู้สอนอาจจะเปลี่ยนแปลงปรับปรุงกิจกรรมการเรียนรู้ในชุดกิจกรรมที่ 3 นี้บ้าง เนื่องจากค่าประสิทธิภาพกระบวนการ (E) ไม่ถึงเกณฑ์ 80
3. ผู้สอนต้องมีความรู้ในการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานเป็นอย่างดี เนื่องจากผู้สอนจะต้องเป็นผู้ประเมินผลงาน และให้คะแนนอย่างถูกต้อง

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. จากการวิจัยในครั้งนี้พบว่า นักเรียนยังขาดความตั้งใจในการทำกิจกรรมการเขียนภาษาจีน ดังนั้นควรมีการวิจัยและพัฒนาการเรียนการสอนแบบร่วมมือที่สามารถกระตุ้นความสนใจทางด้านการเขียนภาษาจีนของผู้เรียน
2. เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้ ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างใน โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ที่มีการจัดการเรียนการสอนเป็นเอกถักษ์ณ์เฉพาะ ดังนั้นจึงควรมีการวิจัยการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนที่มีบริบทและสภาพแวดล้อมที่แตกต่างออกไป เพื่อให้ได้ข้อสรุปงานวิจัยที่กว้างขวางขึ้น

บรรณานุกรม

- กรณีการ. พวงเกษม. (2534). การสอนเขียนเรื่องโดยใช้จินตนาการทางสร้างสรรค์
ในระดับประถมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- กรมวิชาการ. (2544). การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ. กรุงเทพฯ: กรมการศาสนา.
- กรมวิชาการ. (2545). เอกสารประกอบ ตามหลักสูตรขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 แนวทาง
การวัดและประเมินผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานคร.
- กรมวิชาการ. (2546). การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.
กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.
กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย
- กรองกาญจน์ อรุณรัตน์. (2536). ชุดการเรียนรู้การสอน. เชียงใหม่: ภาควิชาเทคโนโลยี
ทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จิรพรรณ ทะเขียว. (2543). การเปรียบเทียบทักษะภาคปฏิบัติทางวิทยาศาสตร์และผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยใช้ชุด
กิจกรรมอุปกรณ์การสอนวิทยาศาสตร์. ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต,
สาขาวิชาการมัธยมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จิตณรงค์ เอี่ยมสำอาง. (2549). ผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาภาษาจีนและกระบวนการกลุ่มของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ.
วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
อาชีวศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- จุริรัตน์ แยมมา. (2555, กรกฎาคม-ธันวาคม). การพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความ
ภาษาอังกฤษจากสื่อที่พบในชีวิตประจำวัน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพัฒนาประชาอุปถัมภ์ อำเภอหนองม่วงไข่
จังหวัดแพร่. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์, 16, 131-142.
- ฉลอง ทับศรี. (2552). การออกแบบระบบการเรียนรู้การสอน. ชลบุรี: คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ฉลอง ทับศรี. (2557). สรุปการสัมมนาวิชาการการพัฒนาโมเดลทางเทคโนโลยีและสื่อสาร
การศึกษา. กรุงเทพฯ: สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- ชัยขงค์ พรหมวงศ์. (2537). การทดสอบประสิทธิภาพชุดการสอน. ใน เอกสารการสอนชุดวิชา
เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา หน่วยที่ 1-5. นนทบุรี: มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ชัยขงค์ พรหมวงศ์. (2539). เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตร
แห่งประเทศไทย.
- เชิดชัย ผาสุพงษ์ และจิตรลัดดา สวัสดิพงษ์. (2549). ชุมชนมศัพท์ต่างจีน-ได้หวัน. กรุงเทพฯ:
เต้าประยุกต์.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2533). เทคโนโลยีการศึกษาทฤษฎีการวิจัย. กรุงเทพฯ: โอเอสพริ้นติ้งเฮ้าส์.
- จิตรรัตน์ คู่ทอง. (2547). การเรียนภาษาจีน. เข้าถึงได้จาก <http://www.srp.ac.th>
- ทศนา แจมมณี. (2545). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพเก้า ณ พัทลุง. (2548). การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. สงขลา:
มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- นุชนารถ สุดใจ. (2550). การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้แนวบูรณาการ หน่วยการเรียนรู้ สิ่งเสพติด
ให้โทษ โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยบูรพา.
- บุญเกื้อ คอรวาเวช. (2542). นวัตกรรมการศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2541). การพัฒนาการสอน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ประพฤติ ศิลพิพัฒน์. (2540). การศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมสร้างสิ่งประดิษฐ์ในค่าย
วิทยาศาสตร์ที่มีต่อความสามารถในการสร้างสิ่งประดิษฐ์และความคิดสร้างสรรค์
ทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต,
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประสาธ อิศรปริดา. (2523). จิตวิทยาการเรียนรู้กับการสอน. กรุงเทพฯ: กราฟอาร์ต.
- ปิยะพงษ์ สุริยะพรหม. (2546). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4 MAT เรื่อง ป่าชุมชน
เพื่อส่งเสริมเจตคติต่อการอนุรักษ์ป่าชุมชนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตร
และการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ปิยาภรณ์ รัตนกรกุล. (2535). ผลของการเรียนแบบรวมือแบบแบ่งกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาประถมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เปรมจิตต์ ขจรภัย ลาร์เซน. (2536). วิธีสอนแบบเรียนรู้ร่วมกัน. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏเพชรบุรี วิทยาลัย.
- พรณี ช.เจนจิต. (2538). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: ดันอ้อแถมมี.
- พรรณรศมี เเงาธรรมสา. (2533). การเรียนแบบทำงานรับผิดชอบร่วมกัน. สารพัฒนาหลักสูตร, 95(2), 35.
- พัชรี ไชยสิทธิ์. (2546). การสร้างชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ปริญญาโทศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พัชนี ตั้งยืนยง และสุรีย์ ชุณหเรืองเดช. (2552). สรุปรายงานวิจัย การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย: ระดับอุดมศึกษา. เข้าถึงได้จาก http://www.thaiworld.org/th/thailand_monitor/answer.php?question_id=831
- พิมล ทองวิจารณ์. (2548). ชุดการสอนภาษาจีนเพื่อการสื่อสารระดับพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เพ็ญศรี สร้อยเพชร. (2542). ชุดการเรียนการสอน. นครปฐม: คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏ นครปฐม.
- ภาวัญ สุคสงวน. (2549). ผลการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนบทร้อยกรองโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2. วิทยานิพนธ์ศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ยุวดี ธีรธราดล. (2553). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนตามทฤษฎีการเรียนรู้ความสามารถของตนเอง และการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการพูดภาษาจีน. คุษฎีวิทยานิพนธ์ครุศาสตรคุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษา และเทคโนโลยีการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตสถาน. (2551). พจนานุกรมศัพท์กฎหมายไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสัน.

- ลำพอง บุญช่วย. (2520). *การสอนเชิงระบบ*. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์.
 วรรณทิพา รอดแรงคำ และพิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2532). *กิจกรรมทักษะกระบวนการ
 ทางวิทยาศาสตร์สำหรับครู*. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ปแมเนจเม้นท์.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2525). *พัฒนาสื่อการเรียนการสอนมิติใหม่*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2546). การจัดการเรียนรู้โดยกระบวนการกลุ่มร่วมมือกันเรียนรู้
 (Cooperative learning). *วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยสารคาม*, 9(1), 30-37.
- สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2543). *ความสัมพันธ์ไทย-จีน เหลียวหลิงแล่น้ำ*.
 กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2551). *การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย
 ระดับชั้นประถม-มัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมเดช บุญประจักษ์. (2540). *การพัฒนาศักยภาพทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือ*. คุยถินิพนธ์การศึกษาคุยถินิพนธ์, สาขาวิชาคณิตศาสตร์ศึกษา,
 บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมร วัฒนยมนาพร. (2544). *การพัฒนาชุดการเรียนแบบร่วมมือวิชาคณิตศาสตร์เรื่อง สมการ
 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต,
 สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- สุกิจ ศรีพรหม. (2541). ชุดการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. *วารสารวิชาการ*, 9(1), 68.
- สุคนธ์ สินธพานนท์. (2545). *การจัดกระบวนการเรียนรู้: เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2545). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรีย์ ชุมทองแดง และพัชนี ตั้งยีนง. (2551, กรกฎาคม-ธันวาคม). การเรียนการสอนภาษาจีน
 ระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย: ประเด็นปัญหาบางประการที่ยังต้องการคำตอบ.
วารสารอักษรศาสตร์, 37(2), 150-184.
- สุนีย์ เหมะประสิทธิ์. (2543). *วิทยาศาสตร์ สำหรับครูประถม สาขาวิชาการประถมศึกษา*.
 กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ.

- สุภาพร รัตน์น้อย. (2546). ผลของการสอนโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาวิทยาศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- อารี สันหลวี. (2539). การเรียนแบบร่วมมือ. *สารานุกรมศึกษาศาสตร์*, 15, 89-92.
- อำนาจ จันทร์แป้น. (2532). การพัฒนาหลักสูตร: ทฤษฎีสู่การปฏิบัติระดับโรงเรียน. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- Artzt, A. F., & Newman, C. M. (1990). *How to use cooperative learning in the mathematics class*. Reston, VA: National Council of Teachers of Mathematics.
- Brown, H. D. (1994). *Teaching by principles*. USA: Prentice Hall Regents.
- Chinese Center. (2548). ความสำคัญของภาษาจีนกลาง. เข้าถึงได้จาก <http://www.ccc.chula.ac.th>
- Dan Yang. (2553). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Fu Haiyan. (2007). *Han yu jiao yu xue bi bei: Jiao shen me? zen me jiao?*. Beijing Shi: Beijing yu yan da xue chu ban she.
- Johnson, D. W., & Johnson, R. T. (2005). *Teaching students to be peacemakers* (4th ed.). Edina, MN: Interaction Book.
- Kessler, C. (1992). *Cooperative language learning: A teacher's resource book*. Englewood Liffs, NJ: Prentice Hall Regents.
- Li Dejin & Jin Dehou. (2009). *Hanyu yufa jiaoxue*. Beijing: Beijing Yu yan Daxue chu ban she.
- Likert, R. (1961). *New patterns of management*. New York: McGraw-Hill.
- Lu Jianming. (2003). *Xian dai Han yu yu fa yan jiu jiao cheng*. Beijing Shi: Beijing da xue chu ban she.
- Meng Qiu. (2555). การพัฒนาชุดการสอนภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เริ่มต้นเรียนภาษาจีนในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Pan Xinghua. (2001). สภาพคนทั่วโลกเรียนภาษาจีน. เข้าถึงได้จาก <http://www.zaobao.com/edu/pages4/edunews100711.shtml>

- Shi Lei. (2554). การออกแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาจีนสำหรับนักเรียนไทยที่เรียนภาษาจีนเบื้องต้น. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Slavin, R. E. (1987). *Cooperative learning: Student team* (2nd ed.). Washington, DC: National Educational Association.
- Slavin, R. E. (1995). *Cooperative learning: Theory, research and practice*. Boston: Allyn and Bacon.
- Sullivan, H. S. (1953). *The interpersonal theory of psychiatry*. New York: Norton.
- Trutman, A. P.M & Leitenberg, B. K. (1995). *Cooperative learning: Effective interaction in mathematics: A good learning*. Pacific Grove: Brooks/ Cloe.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
2. รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการกำหนดคะแนนจุดตัดแบบฝึกและแบบทดสอบ
3. สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือ
4. สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ
5. สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

รายชื่ออาจารย์ผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไล ลิ้มถาวรพันธ์ ผู้รักษาการแทนผู้อำนวยการ
ศูนย์จีนศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา
ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาจีน
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กนกพร ศรีญาณลักษณ์ รองคณบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา
ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาจีน
3. นายประวิทย์ ต້องจิตต์เจริญ อาจารย์ประจำวิชาภาษาจีน
โรงเรียนศรีวิชัยวิทยา จังหวัดนครปฐม
ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาจีน
4. ดร.มณฑิยา ชมดอกไม้ อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา
ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตร
5. ว่าที่เรือตรี ดร.อุทิศ บำรุงชีพ อาจารย์ประจำภาควิชานวัตกรรม
และเทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
ผู้เชี่ยวชาญทางด้านชุดกิจกรรม

รายชื่ออาจารย์ผู้เชี่ยวชาญในการกำหนดคะแนนจุดตัดแบบฝึกและแบบทดสอบ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไล ลิ้มถาวรพันธ์	ผู้รักษาการแทนผู้อำนวยการ
ศูนย์จีนศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา
ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาจีน
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กนกพร ศรีญาณลักษณ์	รองคณบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา
3. นายประวิทย์ ต້องจิตต์เจริญ	ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาจีน
อาจารย์ประจำวิชาภาษาจีน
โรงเรียนศรีวิชัยวิทยา จังหวัดนครปฐม
ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาจีน

(สำเนา)

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ โทร ๒๐๒๕,๒๐๖๕

ที่ ศธ ๖๖๒๑/ว.๒๐๖๗

วันที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือในการทำวิจัย
เรียน

ด้วย Miss Sun Liyun นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา การสอนหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนา ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา” โดยอยู่ในความควบคุมดูแล ของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์ ประธานกรรมการ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้าง เครื่องมือเพื่อการวิจัย ในการนี้คณะศึกษาศาสตร์ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่อง ดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือ เพื่อการวิจัยของนิสิตในครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ลงชื่อ)

เชษฐ ศิริสวัสดิ์

(ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(สำเนา)

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ โทร ๒๐๒๕,๒๐๖๕

ที่ ศธ ๖๖๒๑/๒๕๐๒

วันที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

ด้วย Miss SUN LIYUN นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา” ในความควบคุมดูแลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์ ประธานกรรมการ มีความประสงค์ขออำนาจความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ระหว่างวันที่ ๕-๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ อนึ่งโครงการวิจัยนี้ได้ผ่านขั้นตอนการพิจารณาทางจริยธรรมการวิจัย ของมหาวิทยาลัยบูรพาเรียบร้อยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ลงชื่อ)

เชษฐ ศิริสวัสดิ์

(ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ โทร ๒๐๒๕,๒๐๖๕

ที่ ศธ ๖๖๒๑/๒๕๐๓

วันที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

ด้วย Miss SUN LIYUN นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา” ในความควบคุมดูแลของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์ ประธานกรรมการ มีความประสงค์ขออำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา โดยผู้วิจัยจะขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ระหว่างวันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๘-๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ อนึ่ง โครงการวิจัยนี้ได้ผ่านขั้นตอนการพิจารณาทางจริยธรรมการวิจัยของมหาวิทยาลัยบูรพาเรียบร้อยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ลงชื่อ)

เชษฐ ศิริสวัสดิ์

(ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ภาคผนวก ข

1. ค่าดัชนีความสอดคล้องชุดกิจกรรมทุกชุด (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน
2. ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ชุดกิจกรรมที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน
3. ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ชุดกิจกรรมที่ 2 โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน
4. ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ชุดกิจกรรมที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน
5. ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ชุดกิจกรรมที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน
6. ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนจำนวน 60 ข้อ
7. ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดความพึงพอใจ
8. ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 30 คน
9. คะแนนกิจกรรมระหว่างเรียน
10. คะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรม

ตารางที่ 9 ค่าดัชนีความสอดคล้องชุดกิจกรรมทุกชุด (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	เฉลี่ยค่า IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
ชุดกิจกรรมที่ 1	62	62	61	38	53	276	0.89
ชุดกิจกรรมที่ 2	62	62	61	39	53	277	0.89
ชุดกิจกรรมที่ 3	62	62	61	43	52	280	0.90
ชุดกิจกรรมที่ 4	62	62	56	62	62	304	0.98

ตารางที่ 10 ค่าดัชนีความสอดคล้องชุดกิจกรรมที่ 1 (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
1. ด้านคำชี้แจง	1	1	1	1	0	.80
1.1 คำชี้แจงประกอบการใช้ชุดกิจกรรมที่ 1 ชัดเจน เข้าใจ						
2. ด้านคู่มือครู	1	1	1	1	1	1
2.1 บทบาทของครูผู้สอน สามารถกระตุ้นให้นักเรียน เกิดความสนใจ อยากเรียนรู้						
2.2 ระบบหน้าที่ของครูผู้สอนได้ละเอียดครบถ้วน เพียงพอสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้รูปแบบร่วมมือ	1	1	1	1	1	1
2.3 สามารถชี้แนะแนวทางให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม อภิปรายและสรุปผล ได้บรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	0	1	0	.60
2.4 ระบุสิ่งที่ครูผู้สอนต้องเตรียมในการใช้ชุด กิจกรรมการเรียนรู้ได้ละเอียดครบถ้วน	1	1	1	1	1	1

ตารางที่ 10 (ต่อ)

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	
	1	2	3	4	5	
3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1						
3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.6
3.2 สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
3.3 กิจกรรมการเรียนการสอน						
ขั้นเตรียม	1	1	1	1	1	1
ขั้นสอน	1	1	1	1	1	1
ขั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ	1	1	1	1	1	1
ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ	1	1	1	1	1	1
ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงาน	1	1	1	1	1	1
3.4 ด้านสื่อการเรียนรู้						
คำแนะนำในการใช้สื่อมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	1	1	1	1	0	.80
สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
ขนาดตัวอักษรของสื่อเหมาะสมกับผู้เรียน	1	1	1	1	0	.80
ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาด้านความรู้ทักษะ	1	1	1	1	0	.80
ทางการเรียนภาษาจีน						
3.5 ด้านแบบฝึกหัดสอดคล้องกับเนื้อหา และระดับวัยของผู้เรียน	1	1	1	1	1	.80
3.6 ด้านการประเมิน						
วัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60
เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60
เกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60

ตารางที่ 10 (ต่อ)

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	
	1	2	3	4	5	
3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2						
3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60
3.2 สารการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
3.3 กิจกรรมการเรียนการสอน						
ขั้นเตรียม	1	1	1	1	1	1
ขั้นสอน	1	1	1	1	1	1
ขั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ	1	1	1	1	1	1
ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ	1	1	1	1	1	1
ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงาน	1	1	1	1	1	1
3.4 ด้านสื่อการเรียนรู้						
คำแนะนำในการใช้สื่อมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	1	1	1	1	1	1
สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
ขนาดตัวอักษรของสื่อเหมาะสมกับผู้เรียน	1	1	1	1	0	.80
ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาด้านความรู้ทักษะ	1	1	1	1	0	.80
ทางการเรียนภาษาจีน						
3.5 ด้านแบบฝึกหัดสอดคล้องกับเนื้อหา และระดับ วัยของผู้เรียน	1	1	1	1	0	.80
3.6 ด้านการประเมิน						
วัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60
เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุมจุด ประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60
เกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60

ตารางที่ 10 (ต่อ)

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	
	1	2	3	4	5	
3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3						
3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60
3.2 สารการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
3.3 กิจกรรมการเรียนการสอน						
ขั้นเตรียม	1	1	1	1	1	1
ขั้นสอน	1	1	1	1	1	1
ขั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ	1	1	1	1	1	1
ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ	1	1	1	1	1	1
ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงาน	1	1	1	1	1	1
3.4 ด้านสื่อการเรียนรู้						
คำแนะนำในการใช้สื่อมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	1	1	1	1	1	1
สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
ขนาดตัวอักษรของสื่อเหมาะสมกับผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาด้านความรู้	1	1	1	1	1	1
ทักษะทางการเรียนภาษาจีน						
3.5 ด้านแบบฝึกหัดสอดคล้องกับเนื้อหา และระดับวัยของผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
3.6 ด้านการประเมิน						
วัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60
เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60
เกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60

ตารางที่ 10 (ต่อ)

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	
	1	2	3	4	5	
4. ด้านชุดกิจกรรมโดยภาพรวม						
4.1 มาตรฐานการเรียนรู้ และสาระการเรียนรู้ ตรงตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	1	1	1	1	1	1
4.2 กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับจุดประสงค์ และสาระการเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
4.3 เนื้อหาเหมาะสมกับวัยและความสนใจของ ผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
4.4 กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องตามขั้นตอน ของกระบวนการจัดกิจกรรมการสอนภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ	1	1	1	1	1	1
4.5 กิจกรรมมีความหลากหลาย	1	1	1	1	0	.80
4.6 กิจกรรมครอบคลุมสาระการเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
4.7 ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมเหมาะสมต่อ การเรียนรู้ในเนื้อหาแต่ละชุดกิจกรรม	1	1	1	1	1	1
5. ด้านภาษา						
5.1 ระดับของภาษา (คำศัพท์) เหมาะสมกับวัย ของผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
5.2 กลยุทธ์ด้านการสอนภาษาเหมาะสมกับ ระดับของผู้เรียน	1	1	1	1	1	1

ตารางที่ 11 ค่าดัชนีความสอดคล้องชุดกิจกรรมที่ 2 (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
	1	2	3	4	5	
1. ด้านคำชี้แจง	1	1	1	1	1	1
1.1 คำชี้แจงประกอบการใช้ชุดกิจกรรมที่ 1 ชัดเจน เข้าใจ						
2. ด้านคู่มือครู	1	1	1	1	1	1
2.1 บทบาทของครูผู้สอน สามารถกระตุ้นให้นักเรียน เกิดความสนใจ อยากเรียนรู้						
2.2 ระบบหน้าที่ของครูผู้สอน ได้ละเอียดครบถ้วน เพียงพอสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้ รูปแบบร่วมมือ	1	1	1	1	1	1
2.3 สามารถชี้แนะแนวทางให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม อภิปรายและสรุปผล ได้บรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
2.4 ระบุสิ่งที่ครูผู้สอนต้องเตรียมในการใช้ชุดกิจกรรม การเรียนรู้ได้ละเอียดครบถ้วน	1	1	1	1	1	1
3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1						
3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาการเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60
3.2 สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
3.3 กิจกรรมการเรียนการสอน						
ขั้นเตรียม	1	1	1	1	1	1
ขั้นสอน	1	1	1	1	1	1
ขั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ	1	1	1	1	1	1
ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ	1	1	1	1	1	1
ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงาน	1	1	1	1	1	1
3.4 ด้านสื่อการเรียนรู้						
คำแนะนำในการใช้สื่อมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	1	1	1	1	0	.80
สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1

ตารางที่ 11 (ต่อ)

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	
	1	2	3	4	5	
สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
ขนาดตัวอักษรของสื่อเหมาะสมกับผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาด้านความรู้ทักษะ	1	1	1	1	0	.80
ทางการเรียนภาษาจีน						
3.5 ด้านแบบฝึกหัดสอดคล้องกับเนื้อหา และระดับ	1	1	1	1	1	1
วัยของผู้เรียน						
3.6 ด้านการประเมิน						
วัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	0	0	.60
เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม	1	1	1	-1	1	.60
จุดประสงค์การเรียนรู้						
เกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุมจุดประสงค์	1	1	1	-1	1	.60
การเรียนรู้						
3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2						
3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาการเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60
3.2 สารการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
3.3 กิจกรรมการเรียนการสอน						
ขั้นเตรียม	1	1	1	1	1	1
ขั้นสอน	1	1	1	1	1	1
ขั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ	1	1	1	1	1	1
ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ	1	1	1	1	1	1
ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงาน	1	1	1	1	1	1
3.4 ด้านสื่อการเรียนรู้						
คำแนะนำในการใช้สื่อมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	1	1	1	1	0	.80
สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	0	.80
สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1	1

ตารางที่ 11 (ต่อ)

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	
	1	2	3	4	5	
ขนาดตัวอักษรของสื่อเหมาะสมกับผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาด้านความรู้ทักษะ	1	1	1	1	0	.80
ทางการเรียนภาษาจีน						
3.5 ด้านแบบฝึกหัดสอดคล้องกับเนื้อหา และระดับวัย	1	1	0	1	1	.80
ของผู้เรียน						
3.6 ด้านการประเมิน						
วัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60
เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม	1	1	1	-1	1	.60
จุดประสงค์การเรียนรู้						
เกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุมจุดประสงค์	1	1	1	-1	1	.60
การเรียนรู้						
3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3						
3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาการเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60
3.2 สารการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	0	.80
3.3 กิจกรรมการเรียนการสอน						
ขั้นเตรียม	1	1	1	1	1	1
ขั้นสอน	1	1	1	1	1	1
ขั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ	1	1	1	1	1	1
ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ	1	1	1	1	1	1
ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงาน	1	1	1	1	1	1
3.4 ด้านสื่อการเรียนรู้						
คำแนะนำในการใช้สื่อมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	1	1	1	1	1	1
สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1	1

ตารางที่ 11 (ต่อ)

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	
	1	2	3	4	5	
ขนาดตัวอักษรของสื่อเหมาะสมกับผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาด้านความรู้ทักษะ	1	1	1	1	1	1
ทางการเรียนภาษาจีน						
3.5 ด้านแบบฝึกหัดสอดคล้องกับเนื้อหา และระดับวัย	1	1	1	1	1	1
ของผู้เรียน						
3.6 ด้านการประเมิน						
วัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60
เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม	1	1	1	-1	1	.60
จุดประสงค์การเรียนรู้						
เกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุมจุดประสงค์	1	1	1	-1	1	.60
การเรียนรู้						
4. ด้านชุดกิจกรรมโดยภาพรวม						
4.1 มาตรฐานการเรียนรู้ และสาระการเรียนรู้ ตรงตาม	1	1	1	1	1	1
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551						
4.2 กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับจุดประสงค์และ	1	1	1	1	1	1
สาระการเรียนรู้						
4.3 เนื้อหาเหมาะสมกับวัยและความสนใจของผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
4.4 กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องตามขั้นตอน	1	1	1	1	1	1
ของกระบวนการจัดกิจกรรมการสอนภาษาจีน โดยใช้						
รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ						
4.5 กิจกรรมมีความหลากหลาย	1	1	1	1	1	1
4.6 กิจกรรมครอบคลุมสาระการเรียนรู้	1	1	1	1	0	.80
4.7 ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมเหมาะสมต่อการเรียน	1	1	1	1	0	.80
ในเนื้อหาแต่ละชุดกิจกรรม						

ตารางที่ 11 (ต่อ)

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	
	1	2	3	4	5	
5. ด้านภาษา						
5.1 ระดับของภาษา (คำศัพท์) เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
5.2 กลยุทธ์ด้านการสอนภาษาเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	1	1	1	1	1	1

ตารางที่ 12 ค่าดัชนีความสอดคล้องชุดกิจกรรมที่ 3 (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	
	1	2	3	4	5	
1. ด้านคำชี้แจง						
1.1 คำชี้แจงประกอบการใช้ชุดกิจกรรมที่ 1 ชัดเจนเข้าใจ	1	1	1	1	1	1
2. ด้านคู่มือครู						
2.1 บทบาทของครูผู้สอน สามารถกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจ อยากเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
2.2 ระบบหน้าที่ของครูผู้สอนได้ละเอียดครบถ้วนเพียงพอสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้รูปแบบร่วมมือ	1	1	1	1	1	1
2.3 สามารถชี้แนะแนวทางให้นักเรียนแต่ละกลุ่มอภิปรายและสรุปผล ได้บรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	0	1	1	.80
2.4 ระบุสิ่งที่ครูผู้สอนต้องเตรียมในการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ละเอียดครบถ้วน	1	1	1	1	1	1

ตารางที่ 12 (ต่อ)

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
	1	2	3	4	5	
3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1						
3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60
3.2 สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
3.3 กิจกรรมการเรียนการสอน						
ขั้นเตรียม	1	1	1	1	1	1
ขั้นสอน	1	1	1	1	1	1
ขั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ	1	1	1	1	1	1
ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ	1	1	1	1	1	1
ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงาน	1	1	1	1	1	1
3.4 ด้านสื่อการเรียนรู้						
คำแนะนำในการใช้สื่อมีความชัดเจน เข้าใจง่าย สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	0	.80
สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
ขนาดตัวอักษรของสื่อเหมาะสมกับผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาด้านความรู้ทักษะ ทางการเรียนภาษาจีน	1	1	1	1	0	.80
3.5 ด้านแบบฝึกหัดสอดคล้องกับเนื้อหา และระดับ วัยของผู้เรียน						
3.6 ด้านการประเมิน						
วัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60
เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60

ตารางที่ 12 (ต่อ)

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
	1	2	3	4	5	
เกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60
3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2						
3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60
3.2 สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
3.3 กิจกรรมการเรียนการสอน						
ขั้นเตรียม	1	1	1	1	1	1
ขั้นสอน	1	1	1	1	1	1
ขั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ	1	1	1	1	1	1
ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ	1	1	1	1	1	1
ขั้นสรุปทบทวนและประเมินผลการทำงาน	1	1	1	1	1	1
3.4 ด้านสื่อการเรียนรู้						
คำแนะนำในการใช้สื่อมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	1	1	1	1	0	.80
สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	0	.80
สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
ขนาดตัวอักษรของสื่อเหมาะสมกับผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาด้านความรู้ทักษะ	1	1	1	1	0	.80
ทางการเรียนภาษาจีน						
3.5 ด้านแบบฝึกหัดสอดคล้องกับเนื้อหา และระดับวัยของผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
3.6 ด้านการประเมิน						
วัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60
เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	0	0	.60

ตารางที่ 12 (ต่อ)

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
	1	2	3	4	5	
เกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	0	.80
3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3						
3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
3.2 สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	0	.80
3.3 กิจกรรมการเรียนการสอน						
ขั้นเตรียม	1	1	1	1	1	1
ขั้นสอน	1	1	1	1	1	1
ขั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ	1	1	1	1	1	1
ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ	1	1	1	1	1	1
ขั้นสรุปทบทวนและประเมินผลการทำงาน	1	1	1	1	1	1
3.4 ด้านสื่อการเรียนรู้						
คำแนะนำในการใช้สื่อมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	1	1	1	1	1	1
สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
ขนาดตัวอักษรของสื่อเหมาะสมกับผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาด้านความรู้ทักษะ	1	1	1	1	1	1
ทางการเรียนภาษาจีน						
3.5 ด้านแบบฝึกหัดสอดคล้องกับเนื้อหา และระดับ วัยของผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
3.6 ด้านการประเมิน						
วัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60
เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุมจุด ประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60

ตารางที่ 12 (ต่อ)

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
	1	2	3	4	5	
เกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	-1	1	.60
4. ด้านชุดกิจกรรมโดยภาพรวม						
4.1 มาตรฐานการเรียนรู้ และสาระการเรียนรู้ ตรงตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	1	1	1	1	1	.60
4.2 กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับจุดประสงค์และ สาระการเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
4.3 เนื้อหาเหมาะสมกับวัยและความสนใจของ ผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
4.4 กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องตามขั้นตอน ของกระบวนการจัดกิจกรรมการสอนภาษาจีน โดยใช้ รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ	1	1	1	1	1	1
4.5 กิจกรรมมีความหลากหลาย	1	1	1	1	1	1
4.6 กิจกรรมครอบคลุมสาระการเรียนรู้	1	1	1	1	0	.80
4.7 ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมเหมาะสมต่อ การเรียนรู้ในเนื้อหาแต่ละชุดกิจกรรม	1	1	1	1	0	.80
5. ด้านภาษา						
5.1 ระดับของภาษา (คำศัพท์) เหมาะสมกับวัย ของผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
5.2 กลยุทธ์ด้านการสอนภาษาเหมาะสมกับ ระดับของผู้เรียน	1	1	1	1	1	1

ตารางที่ 13 ค่าดัชนีความสอดคล้องชุดกิจกรรมที่ 4 (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
	1	2	3	4	5	
1. ด้านคำชี้แจง	1	1	1	1	1	1
1.1 คำชี้แจงประกอบการใช้ชุดกิจกรรมที่ 1 ชัดเจน เข้าใจ						
2. ด้านคู่มือครู	1	1	1	1	1	1
2.1 บทบาทของครูผู้สอน สามารถกระตุ้นให้นักเรียน เกิดความสนใจ อยากเรียนรู้						
2.2 ระบบหน้าที่ของครูผู้สอน ได้ละเอียดครบถ้วน เพียงพอสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้รูปแบบร่วมมือ	1	1	1	1	1	1
2.3 สามารถชี้แนะแนวทางให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม อภิปรายและสรุปผล ได้บรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	0	1	1	.80
2.4 ระบุสิ่งที่ครูผู้สอนต้องเตรียมในการใช้ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ละเอียดครบถ้วน	1	1	1	1	1	1
3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1						
3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
3.2 สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
3.3 กิจกรรมการเรียนการสอน						
ขั้นเตรียม	1	1	1	1	1	1
ขั้นสอน	1	1	1	1	1	1
ขั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ	1	1	1	1	1	1
ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ	1	1	1	1	1	1
ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงาน	1	1	1	1	1	1

ตารางที่ 13 (ต่อ)

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
	1	2	3	4	5	
3.4 ด้านสื่อการเรียนรู้						
คำแนะนำในการใช้สื่อมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	1	1	1	1	1	1
สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
ขนาดตัวอักษรของสื่อเหมาะสมกับผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาด้านความรู้ทักษะ	1	1	1	1	1	1
ทางการเรียนภาษาจีน						
3.5 ด้านแบบฝึกหัดสอดคล้องกับเนื้อหา และระดับ	1	1	0	1	1	.80
วัยของผู้เรียน						
3.6 ด้านการประเมิน						
วัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม	1	1	0	1	1	.80
จุดประสงค์การเรียนรู้						
เกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม	1	1	1	1	1	1
จุดประสงค์การเรียนรู้						
3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2						
3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา	1	1	1	1	1	1
การเรียนรู้						
3.2 สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์	1	1	1	1	1	1
การเรียนรู้						
3.3 กิจกรรมการเรียนการสอน						
ขั้นเตรียม	1	1	1	1	1	1
ขั้นสอน	1	1	1	1	1	1
ขั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ	1	1	1	1	1	1

ตารางที่ 13 (ต่อ)

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
	1	2	3	4	5	
ชั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ	1	1	1	1	1	1
ชั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงาน	1	1	1	1	1	1
3.4 ด้านสื่อการเรียนรู้						
คำแนะนำในการใช้สื่อมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	1	1	1	1	1	1
สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
ขนาดตัวอักษรของสื่อเหมาะสมกับผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาด้านความรู้ทักษะ	1	1	1	1	1	1
ทางการเรียนภาษาจีน						
3.5 ด้านแบบฝึกหัดสอดคล้องกับเนื้อหา และระดับ	1	1	1	1	1	1
วัยของผู้เรียน						
3.6 ด้านการประเมิน						
วัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
เกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3						
3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา	1	1	1	1	1	1
การเรียนรู้						
3.2 สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์	1	1	1	1	1	1
การเรียนรู้						
3.3 กิจกรรมการเรียนการสอน						
ขั้นเตรียม	1	1	1	1	1	1
ขั้นสอน	1	1	1	1	1	1

ตารางที่ 13 (ต่อ)

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	
	1	2	3	4	5	
ชั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ	1	1	1	1	1	1
ชั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ	1	1	1	1	1	1
ชั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงาน	1	1	1	1	1	1
3.4 ด้านสื่อการเรียนรู้						
คำแนะนำในการใช้สื่อมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	1	1	1	1	1	1
สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
ขนาดตัวอักษรของสื่อเหมาะสมกับผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาด้านความรู้ทักษะ	1	1	1	1	1	1
ทางการเรียนภาษาจีน						
3.5 ด้านแบบฝึกหัดสอดคล้องกับเนื้อหา และระดับ						
วัยของผู้เรียน						
3.6 ด้านการประเมิน						
วัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	0	1	1	.80
เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม	1	1	0	1	1	.80
จุดประสงค์การเรียนรู้						
เกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม	1	1	1	1	1	1
จุดประสงค์การเรียนรู้						
4. ด้านชุดกิจกรรมโดยภาพรวม						
4.1 มาตรฐานการเรียนรู้ และสาระการเรียนรู้						
ตรงตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน	1	1	1	1	1	1
พุทธศักราช 2551						
4.2 กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับจุดประสงค์						
และสาระการเรียนรู้	1	1	1	1	1	1

ตารางที่ 13 (ต่อ)

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
	1	2	3	4	5	
4.3 เนื้อหาเหมาะสมกับวัยและความสนใจของ ผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
4.4 กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องตามขั้นตอน ของกระบวนการจัดกิจกรรมการสอนภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ	1	1	1	1	1	1
4.5 กิจกรรมมีความหลากหลาย	1	1	0	1	1	.80
4.6 กิจกรรมครอบคลุมสาระการเรียนรู้	1	1	1	1	1	1
4.7 ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมเหมาะสมต่อ การเรียนรู้ในเนื้อหาแต่ละชุดกิจกรรม	1	1	1	1	1	1
5. ด้านภาษา						
5.1 ระดับของภาษา (คำศัพท์) เหมาะสมกับวัยของ ผู้เรียน	1	1	1	1	1	1
5.2 กลยุทธ์ด้านการสอนภาษาเหมาะสมกับระดับ ของผู้เรียน	1	1	1	1	1	1

ตารางที่ 14 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนจำนวน 60 ข้อ

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					เฉลี่ย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
ข้อที่ 1	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 2	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 3	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 4	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 5	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 6	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 7	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 8	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 9	0	1	1	1	1	.8
ข้อที่ 10	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 11	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 12	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 13	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 14	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 15	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 16	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 17	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 18	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 19	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 20	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 21	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 22	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 23	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 24	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 25	1	1	1	1	1	1

ตารางที่ 14 (ต่อ)

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					เฉลี่ย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
ข้อที่ 26	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 27	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 28	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 29	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 30	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 31	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 32	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 33	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 34	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 35	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 36	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 37	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 38	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 39	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 40	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 41	1	1	0	1	1	.8
ข้อที่ 42	1	1	0	1	1	.8
ข้อที่ 43	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 44	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 45	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 46	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 47	1	1	1	1	0	.8
ข้อที่ 48	1	-1	1	1	1	.6
ข้อที่ 49	1	-1	1	1	1	.6
ข้อที่ 50	1	1	1	1	1	1

ตารางที่ 14 (ต่อ)

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					เฉลี่ย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
ข้อที่ 51	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 52	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 53	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 54	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 55	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 56	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 57	1	1	0	1	1	.8
ข้อที่ 58	1	1	1	1	1	1
ข้อที่ 59	1	-1	1	1	1	.6
ข้อที่ 60	1	0	0	1	1	.6

ตารางที่ 15 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดความพึงพอใจ

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					เฉลี่ย
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	
	1	2	3	4	5	
1. วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่น่าสนใจ นักเรียนชอบ วิชาภาษาจีน	1	1	1	1	1	1
2. การพูดภาษาจีนเป็นเรื่องง่าย	1	1	0	1	1	.8
3. การเรียนภาษาจีนจะมีผลต่อการประกอบอาชีพ	1	1	1	0	1	.8
4. การฟังภาษาจีนเป็นเรื่องง่าย	1	1	0	1	1	.8
5. เนื้อหาการเรียนเหมาะสมกับความรู้และ ความสามารถของนักเรียน	1	1	1	1	1	1
6. มีการอธิบายและสาธิตการทำกิจกรรมชัดเจน	1	1	1	1	1	1
7. จำนวนชั่วโมงในการเรียนแต่ละครั้ง มีความเหมาะสม	1	1	1	0	1	.8
8. กิจกรรมช่วยพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูด ของนักเรียน	1	1	1	1	1	1
9. กิจกรรมกลุ่มแบบร่วมมือวิชาภาษาจีนเป็นวิชา ที่ต้องใช้การคิด	1	1	0	0	1	.6
10. นักเรียนรู้สึกสนุกสนานทุกครั้งที่เข้าร่วม กิจกรรมกลุ่ม	1	1	1	1	1	1
11. นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาท่าทาง เพื่อสื่อความหมาย	1	1	1	1	1	1
12. กิจกรรมกลุ่มแบบร่วมมือทำให้นักเรียน มีทักษะในการถ่ายทอดความรู้ของตนให้กับ เพื่อนนักเรียนด้วยกัน	1	1	1	1	1	1
13. วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้	1	1	1	1	1	1
14. นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรม และเรียนรู้การทำงานร่วมกัน	1	1	1	1	1	1
15. นักเรียนกล้าพูดได้ตอบโดยใช้ภาษาจีน	1	1	1	1	1	1

ตารางที่ 15 (ต่อ)

รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					เฉลี่ย
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	
	1	2	3	4	5	
16. กิจกรรมช่วยให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ ในการใช้ภาษาจีน	1	1	1	1	1	1
17. นักเรียนมีความตั้งใจเมื่อเรียนกิจกรรม กลุ่มแบบร่วมวิชาภาษาจีน	1	1	1	1	1	1
18. นักเรียนชอบเมื่อครูให้ทำกิจกรรมกลุ่ม	1	1	1	1	1	1
19. การจัดกลุ่มนักเรียนเหมาะสมกับลักษณะ กิจกรรม	1	1	1	1	1	1
20. การเรียนแบบกิจกรรมกลุ่มทำให้ภาษาจีน ของนักเรียนมีการพัฒนาและเรียนรู้ได้ง่าย	1	1	1	1	1	1

ตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนตามชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 30 คน

ข้อที่	จำนวนนักเรียนที่ตอบถูก		ค่า p	ค่า r	ผลการพิจารณา
	กลุ่มสูง ($N = 15$)	กลุ่มต่ำ ($N = 15$)			
1	13	9	.73	.27	คัดเลือกว่า
2	13	10	.77	.20	คัดเลือกว่า
3	14	7	.70	.47	คัดเลือกว่า
4	13	10	.77	.20	คัดเลือกว่า
5	15	9	.80	.40	คัดเลือกว่า
6	13	9	.73	.27	คัดเลือกว่า
7	13	13	.87	.00	คัดออก
8	14	10	.80	.27	คัดเลือกว่า
9	13	8	.70	.33	คัดเลือกว่า
10	14	13	.90	.07	คัดออก
11	13	14	.90	.07	คัดออก
12	12	12	.80	.00	คัดออก
13	14	11	.83	.20	คัดออก
14	15	12	.90	.20	คัดออก
15	12	12	.80	.00	คัดออก
16	14	10	.80	.27	คัดเลือกว่า
17	15	9	.83	.40	คัดออก
18	13	10	.77	.20	คัดเลือกว่า
19	13	10	.77	.20	คัดเลือกว่า
20	15	12	.90	.20	คัดออก
21	15	12	.90	.20	คัดออก

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ข้อที่	จำนวนนักเรียนที่ตอบถูก		ค่า p	ค่า r	ผลการพิจารณา
	กลุ่มสูง ($N = 15$)	กลุ่มต่ำ ($N = 15$)			
22	15	12	.90	.20	คัดออก
23	14	10	.80	.27	คัดเลือกไว้
24	15	9	.80	.40	คัดเลือกไว้
25	14	9	.77	.33	คัดเลือกไว้
26	15	9	.80	.40	คัดเลือกไว้
27	15	9	.80	.40	คัดเลือกไว้
28	15	9	.80	.40	คัดเลือกไว้
29	15	9	.80	.40	คัดเลือกไว้
30	15	10	.80	.40	คัดเลือกไว้
31	15	9	.80	.40	คัดเลือกไว้
32	15	9	.80	.40	คัดเลือกไว้
33	15	8	.77	.47	คัดเลือกไว้
34	14	9	.77	.33	คัดเลือกไว้
35	12	9	.70	.20	คัดเลือกไว้
36	15	9	.80	.40	คัดเลือกไว้
37	13	10	.77	.33	คัดเลือกไว้
38	15	9	.80	.40	คัดเลือกไว้
39	13	10	.77	.20	คัดเลือกไว้
40	15	9	.80	.40	คัดเลือกไว้
41	13	10	.77	.20	คัดเลือกไว้
42	8	10	.60	.13	คัดออก
43	15	9	.80	.40	คัดเลือกไว้
44	14	8	.73	.40	คัดเลือกไว้

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ข้อที่	จำนวนนักเรียนที่ตอบถูก		ค่า p	ค่า r	ผลการพิจารณา
	กลุ่มสูง ($N = 15$)	กลุ่มต่ำ ($N = 15$)			
45	15	9	.80	.40	คัดเลือกรั้ว
46	15	9	.80	.40	คัดเลือกรั้ว
47	13	11	.80	.13	คัดออก
48	15	11	.87	.27	คัดออก
49	15	9	.80	.40	คัดเลือกรั้ว
50	11	9	.67	.13	คัดออก
51	12	7	.63	.33	คัดเลือกรั้ว
52	12	12	.80	.00	คัดออก
53	13	11	.80	.13	คัดออก
54	11	7	.60	.27	คัดเลือกรั้ว
55	14	10	.80	.27	คัดเลือกรั้ว
56	12	3	.50	.60	คัดเลือกรั้ว
57	14	10	.80	.27	คัดเลือกรั้ว
58	14	7	.70	.47	คัดเลือกรั้ว
59	15	9	.80	.40	คัดเลือกรั้ว
60	15	9	.80	.40	คัดเลือกรั้ว

ข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง .20-.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง .20-1.00 มีทั้งหมด 43 ข้อ แต่เลือกใช้ 40 ข้อ

ตารางที่ 17 คะแนนกิจกรรมระหว่างเรียน (N = 30)

ชุดกิจกรรม ที่	แผนการจัด การเรียนรู้ที่	คะแนน เต็ม	รวมคะแนน นักเรียน	เฉลี่ย	ร้อยละ
1	1	18	412	13.73	76.30
	2	26	633	21.10	81.15
	3	28	742	24.73	88.33
2	1	19	440	14.67	77.19
	2	18	450	15	83.33
3	1	22	403	13.43	61.06
	2	8	212	7.07	88.33
	3	19	518	17.27	90.87
4	2	23	567	18.9	82.17

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนกิจกรรมระหว่างเรียน ชุดกิจกรรมที่ 1 เก็บคะแนน 3 ครั้ง ตามแผนจัดการเรียนรู้ละ 1 ครั้ง ปรากฏผลดังนี้ แผนจัดการเรียนรู้ที่ 3 มีผลคะแนนมากที่สุด ร้อยละ 88.33 รองลงมาได้แก่ แผนจัดการเรียนรู้ที่ 2 ร้อยละ 81.15 ลำดับสุดท้าย แผนจัดการเรียนรู้ที่ 1 ร้อยละ 76.30

ชุดกิจกรรมที่ 2 เก็บคะแนน 2 ครั้ง คือ แผนจัดการเรียนรู้ที่ 1, 2 ปรากฏผล ดังนี้ แผนจัดการเรียนรู้ที่ 2 มีผลคะแนนมากที่สุด ร้อยละ 83.33 รองลงมาได้แก่ แผนจัดการเรียนรู้ที่ 1 ร้อยละ 77.19

ชุดกิจกรรมที่ 3 เก็บคะแนน 3 ครั้ง ตามแผนจัดการเรียนรู้ละ 1 ครั้ง ปรากฏผล ดังนี้ แผนจัดการเรียนรู้ที่ 3 มีผลคะแนนมากที่สุด ร้อยละ 90.87 รองลงมาได้แก่ แผนจัดการเรียนรู้ที่ 2 ร้อยละ 88.33 ลำดับสุดท้าย แผนจัดการเรียนรู้ที่ 1 ร้อยละ 61.06

ชุดกิจกรรมที่ 4 เก็บคะแนน 1 ครั้ง คือ แผนจัดการเรียนรู้ที่ 2 ผลคะแนน ร้อยละ 82.17

ตารางที่ 18 คะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรม

จำนวนนักเรียน คนที่	แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน	
	ก่อนเรียน	หลังเรียน
	คะแนนเต็ม (40)	คะแนนเต็ม (40)
1	12	20
2	15	32
3	11	36
4	13	24
5	15	37
6	12	40
7	10	31
8	19	33
9	14	40
10	11	31
11	16	35
12	14	37
13	12	36
14	11	27
15	10	35
16	17	39
17	15	33
18	15	37
19	19	39
20	18	40
21	11	32
22	14	36
23	10	23
24	11	28

ตารางที่ 18 (ต่อ)

จำนวนนักเรียน คนที่	แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน	
	ก่อนเรียน	หลังเรียน
	คะแนนเต็ม (40)	คะแนนเต็ม (40)
25	13	37
26	10	29
27	12	27
28	18	37
29	18	36
30	10	36

ภาคผนวก ค

1. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
2. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
3. แบบวัดความพึงพอใจของผู้เรียน
4. แบบประเมินชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
5. แบบประเมินแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
6. แบบประเมินแบบวัดความพึงพอใจของผู้เรียน

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจงประกอบการใช้ชุดกิจกรรมที่ 1

ชุดกิจกรรมที่ 1 การทักทาย ประกอบไปด้วย 3 แผน ดังนี้ แผนการสอนที่ 1 เรื่อง สวัสดีค่ะ (ครับ) แผนการสอนที่ 3 เรื่อง คุณสบายดีไหมคะ (ครับ) และแผนการสอนที่ 3 เรื่อง คุณพ่อคุณแม่ของคุณสบายดีไหมคะ (ครับ)

ชุดกิจกรรมที่ 1 นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเตรียมความพร้อมในด้านภาษาจีน เพื่อเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาจีนในระดับสูงต่อไป และเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ มีความพร้อมในเรื่องการออกเสียง ออกเสียงภาษาจีนอย่างถูกต้อง จนกระทั่งการสื่อสารทักทายที่เป็นมารยาทเบื้องต้นทางสังคม และนำการเรียนรู้ไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

ส่วนประกอบสำคัญของชุดกิจกรรม ได้แก่

1. คู่มือครู 1 ฉบับ
 - 1.1 สิ่งที่คุณต้องเตรียมล่วงหน้า
 - 1.2 บทบาทของครูผู้สอน
 - 1.3 เฉลยใบงาน
2. แผนการจัดการเรียนรู้ 3 ฉบับ
3. แบบทดสอบกิจกรรมงานกลุ่ม
4. แบบฝึกหัด

คู่มือครู

ชุดกิจกรรมที่ 1 การทักทาย

(เวลา 3 ชั่วโมง)

ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอน

1. สิ่งที่คุณต้องเตรียมล่วงหน้า

1.1 ครูต้องเตรียมอุปกรณ์ต่าง ๆ ไว้ให้ครบตามจำนวนกลุ่มและจำนวนนักเรียน

1.1.1 อุปกรณ์ที่คุณต้องเตรียม (ชุดกิจกรรมที่ 1)

- เอกสารประกอบการเรียน แผนการเรียนที่ 1
- บัตรพินอินและบัตรอักษรจีน 10 ชุด (ใช้กิจกรรมกลุ่มแบบร่วมมือ)
- คลิปเสียงคำศัพท์
- คลิปเสียง PINYIN
- แบบฝึกหัดเรื่อง สวัสดีค่ะ (ครับ)
- ใบทดสอบกิจกรรมงานกลุ่มที่ 1 เรื่อง สวัสดีค่ะ (ครับ)
- ใบงานสรุปใจความสำคัญ 1

อุปกรณ์ที่คุณต้องเตรียม (ชุดกิจกรรมที่ 2)

- เอกสารประกอบการเรียน แผนการเรียนที่ 2
- บัตรคำคำศัพท์
- สื่อคลิปเสียงการอ่านออกเสียงพินอิน
- แบบฝึกหัดเรื่อง คุณสบายดีไหมค่ะ (ครับ)
- ใบทดสอบกิจกรรมงานกลุ่มที่ 1 เรื่อง คุณสบายดีไหมค่ะ (ครับ)

อุปกรณ์ที่คุณต้องเตรียม (ชุดกิจกรรมที่ 3)

- เอกสารประกอบการเรียน แผนการเรียนที่ 3
- คลิปเสียงการทักทาย
- บัตรคำศัพท์บทเรียน
- แบบฝึกหัดการฟัง
- ใบงานสรุปใจความสำคัญ 2
- แบบฝึกหัดเรื่อง คุณพ่อคุณแม่ของคุณสบายดีไหมคะ (ครับ)

1.2 ครูต้องศึกษารายละเอียดของชุดการสอนดังนี้

1.2.1 ศึกษาคำชี้แจงชุดกิจกรรม

1.2.2 ศึกษาคู่มือครู และแผนการสอนให้ละเอียด

1.2.3 ศึกษาเอกสาร และสื่อประกอบชุดกิจกรรม

1.2.4 ทดลองใช้ สื่อประกอบชุดกิจกรรมทุกชนิดก่อนทำกิจกรรมการเรียนการสอน

2. บทบาทของครูผู้สอน

2.1 ครูผู้สอนจะต้องเตรียมตัวให้พร้อม โดยการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการใช้ชุดกิจกรรม ให้เข้าใจอย่างชัดเจน การจัดชั้นเรียน และเตรียมสื่อ-อุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอน

2.2 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูต้องจัดกิจกรรมให้ตรงตามที่ระบุไว้ในแผนการสอน เพื่อให้กิจกรรมเป็นไปอย่างต่อเนื่องและบรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

2.3 ก่อนทำกิจกรรมทุกครั้ง ครูต้องอธิบาย ชี้แจง ถึงวิธีการปฏิบัติกิจกรรมให้ชัดเจน เพื่อให้นักเรียนเข้าใจตรงกัน จึงจะทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนบรรลุจุดประสงค์ และมีประสิทธิภาพ

2.4 การจัดชั้นเรียน ครูควรเน้นให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมเพื่อเป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักการทำงานร่วมกัน รู้จักช่วยเหลือกันและกันรับผิดชอบต่อหน้าที่และกล้าแสดงออก

2.5 ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ในขณะที่นักเรียนทำกิจกรรม ครูควรช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้เรียน ในขณะที่นักเรียนทำกิจกรรม

2.6 หลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเสร็จสิ้นลง ในแต่ละชุดการสอนครูเป็นผู้ประเมินผลการเรียนของผู้เรียน

3. เฉลยใบงาน

- แบบฝึกหัดระหว่างเรียนทำกิจกรรม เรื่อง สวัสดิ์ค๊ะ (ครับ)
- แบบฝึกหัดระหว่างเรียนทำกิจกรรม เรื่อง คุณสบายดีไหมคะ (ครับ)
- แบบฝึกหัดการฟังระหว่างเรียนทำกิจกรรม
- แบบฝึกหัดระหว่างเรียนทำกิจกรรม เรื่อง คุณพ่อคุณแม่ของคุณสบายดีไหมคะ (ครับ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

เรื่อง สวัสดิ์คะ (ครับ)

รายวิชา ภาษาจีน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การกล่าวทักทายเป็นแรกที่นักเรียนต้องพบเจอในชีวิตประจำวัน เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคมคงหนีไม่พ้นการกล่าวทักทาย นักเรียนควรจะได้เรียนรู้คำศัพท์ที่ใช้ในการกล่าวทักทายเป็นภาษาจีนเพื่อที่จะใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. อ่านออกเสียงพินอินของคำศัพท์ และบอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับการทักทายได้
2. ฟังและพูดสนทนาเกี่ยวกับการทักทายได้
3. เขียนคำศัพท์เกี่ยวกับการทักทายได้
4. นักเรียนทำงานร่วมกับเพื่อน ๆ ให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่มได้

สาระการเรียนรู้

1. พินอิน

รูปพยัญชนะ	อักขระไทย	รูปสระ	อักขระไทย
b	ป	a	อะ/ อา
p	พ/ ผ	o	อัว
m	ม	e	เออ
f	ฟ/ ผ	i	อี
d	ต	u	อู
t	ท/ ถ	ü	อวี
n	น		
l	ล		

การจัดหมวดหมู่โดยสังเกตจากการออกเสียงทำให้ง่ายแก่การจำ

เสียง b p m เกิดจากฐานริมฝีปาก

เสียง f เกิดจากฐานริมฝีปากและฟัน

เสียง d t n l เกิดจากฐานปลายลิ้น

รูปวรรณยุกต์

—	เสียงที่ 1	เสียงสามัญ
/	เสียงที่ 2	เสียงจัตวา
∨	เสียงที่ 3	เสียงเอก
\\	เสียงที่ 4	เสียงโท

การออกเสียงวรรณยุกต์

ตัวอย่าง	ā	อ่านว่า	อา
	á	อ่านว่า	อ๊า
	ǎ	อ่านว่า	อ๋า
	à	อ่านว่า	อ๋า

2. คำศัพท์

你好 nǐ hǎo

你	nǐ	นี่	คุณ
好	hǎo	ฮ่าว	ดี

3. บทสนทนา

xiǎobǎo	nǐhǎo
小宝	: 你好。
เสี่ยว ป่าว	: สวัสดีครับ

xiǎolì	nǐhǎo
小丽	: 你好。
เสี่ยว ลี	: สวัสดีค่ะ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นเตรียม

1. ครูทักทายนักเรียนเป็นภาษาจีน 你好 โดยสอบถามนักเรียนว่ารู้จักคำทักทายใดบ้างในภาษาจีน
2. ครูชี้แจงให้นักเรียนฟังว่า รูปพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์มีความสำคัญอย่างไร และมีความจำเป็นอย่างไรในภาษาจีน
3. ครูคิดบัตรคำพินอิน และบัตรคำอักษรจีนให้นักเรียนร่วมกันทาบว่าออกเสียงตรงกับเสียงในภาษาไทยว่าอย่างไร

ขั้นสอน

1. นักเรียนอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ และอักษรจีนบนกระดานตามคลิปเสียง
2. ครูให้นักเรียนทาบพยัญชนะ สระ และอักษรจีนบนกระดาน โดยชี้ให้นักเรียนอ่านออกเสียงเริ่มจากซ้ายแล้วเร็วขึ้นตามลำดับ
3. ครูสอนความหมายของส่วนประกอบตัวอักษรจีน (ในภาษาจีนเรียกว่า piānpán และ bùshǒu)
4. นักเรียนอ่านออกเสียงพินอินที่ประสมตามครู

ขั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ

1. ครูจัดการเรียนแบบร่วมมือโดยเลือกใช้รูปแบบการสัมพันธสามขั้นตอน ครูแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน ซึ่งสมาชิกในกลุ่มจะประกอบไปด้วยนักเรียนที่มีความสามารถต่างกัน ตามระดับสูง กลาง และต่ำ โดยพิจารณาจากกิจกรรมขั้นสอน(ทาบพยัญชนะ สระ และอักษรจีนบนกระดาน) และให้นักเรียนในกลุ่มร่วมมือกันช่วยให้สมาชิกในกลุ่มช่วยกันอธิบายให้สมาชิกทุกคนมีความรู้ความเข้าใจเหมือนกับที่ตนเข้าใจ ช่วยเหลือกัน แลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็นกัน และกันรับผิดชอบร่วมกันเพื่อพัฒนาตนเองและกลุ่มตนเองให้บรรลุเป้าหมายเป็นกลุ่ม
2. เมื่อครูจำแนกแบ่งกลุ่มนักเรียนได้แล้ว ครูแจกบัตรคำพินอินและบัตรคำอักษรจีนให้แต่ละกลุ่ม กลุ่มละ 1 ชุด โดยให้หัวหน้ากลุ่มหรือนักเรียนที่มีความสามารถด้านภาษาจีนอยู่ในระดับสูง และกลาง ตามลำดับเป็นผู้ช่วยครูในการฝึกอ่านให้กับเพื่อน ๆ ในกลุ่มตนเอง คือให้หัวหน้า (ระดับสูง) และรองหัวหน้า (กลาง) ช่วยกันอธิบายถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจของตนให้กับสมาชิกในกลุ่มสองคน โดยในกลุ่มแบ่งหน้าที่กันดังนี้

คนที่ 1 หัวหน้า (ระดับสูง) (สอน) คู่กับ คนที่ 2 สมาชิกกลุ่ม (ระดับต่ำ) ---- ฝ่าย A

คนที่ 3 รองหัวหน้า (ระดับกลาง) (สอน) คู่กับ คนที่ 4 สมาชิกกลุ่ม (ระดับต่ำ) ---- ฝ่าย B

3. ครูแจกใบทดสอบกิจกรรมงานกลุ่มที่ 1 ทำงานกลุ่มแบบร่วมมือรูปแบบการสัมภาษณ์ สามขั้นตอน มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ฝ่าย A เป็นผู้สัมภาษณ์โดยชูบัตรคำพินอิน และให้ ฝ่าย B เป็นผู้ตอบ ฝ่าย A ให้เขียนคะแนนลงในใบทดสอบ

ขั้นตอนที่ 2 นักเรียนสลับบทบาทกันให้ฝ่าย B เป็นผู้สัมภาษณ์ และฝ่าย A เป็นผู้ตอบ ให้ฝ่าย B เขียนคะแนนลงในใบทดสอบ

ขั้นตอนที่ 3 นักเรียนแต่ละคนเขียนสิ่งที่ตนได้เรียนรู้และเข้าใจหรือวิธีการอ่าน จำในรูปแบบของตนเองลงในกระดาษใบงานสรุปใจความสำคัญ

4. ครูจัดการเรียนแบบร่วมมือโดยเลือกใช้รูปแบบการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกมส์ โดยยึดกลุ่มของกิจกรรมที่ 1

5. กิจกรรมที่ 2 นี้สมาชิกทุกคนในกลุ่มต้องช่วยเหลือกันเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และพยายาม ทำให้กลุ่มชนะร่วมกัน กติกาของกิจกรรมคือ ประกอบบัตรคำอักษรจีน (ในภาษาจีนเรียกว่า pian pang และ bushou) เป็นคำให้ถูกต้องและบอกความหมายของส่วนประกอบของตัวอักษร pian pang และ bushou โดยครูจะเป็นผู้เลือกถามนักเรียนและให้คะแนน

ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ

1. นักเรียนและครูช่วยกันรวบรวมตรวจเช็ค คะแนนจากกิจกรรมทำงานกลุ่มแบบร่วมมือทั้ง 2 กิจกรรม

2. ครูแจกแบบทดสอบเรื่อง ส่วสี่ค๊ะ (ครับ) ให้นักเรียนทำ

ขั้นสรุปทเรียนและประเมินผลการทำงาน

1. ครูสุ่มเลือกตัวแทนกลุ่ม มาพูดสิ่งที่ตนได้เรียนรู้และเข้าใจหรือวิธีการอ่าน จำในรูปแบบของตนเองที่เขียนใบงานสรุปใจความสำคัญให้เพื่อนฟังหน้าชั้นเรียน

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำคำศัพท์
2. คลิปเสียงคำศัพท์
3. คลิปเสียงพินอิน
4. แบบฝึกหัดเรื่อง ส่วสี่ค๊ะ (ครับ)
5. ใบทดสอบกิจกรรมงานกลุ่มที่ 1 เรื่องส่วสี่ค๊ะ (ครับ)
6. ใบงานสรุปใจความสำคัญที่ 1

การวัดและประเมินผล

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัดผลและประเมินผล	เครื่องมือที่ใช้	เกณฑ์ผ่าน
1. นักเรียนอ่านออกเสียงพินอินของคำศัพท์ และบอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับการตกทายได้	ตรวจผลงานของนักเรียน	แบบประเมินผลงานนักเรียน	ผ่านเกณฑ์ระดับดีขึ้นไป
2. นักเรียนฟังและพูดสนทนาเกี่ยวกับการตกทายได้	สังเกตการฟังและการพูดของนักเรียน	แบบสังเกตการฟังและพูด	ผ่านเกณฑ์ระดับดีขึ้นไป
3. นักเรียนเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับการตกทายได้	ตรวจผลงานของนักเรียน	แบบประเมินการเขียน	ผ่านเกณฑ์ระดับดีขึ้นไป
4. นักเรียนทำงานร่วมกับเพื่อน ๆ ให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่มได้	สังเกตจากการทำกิจกรรมงานกลุ่มแบบร่วมมือ	แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม	ผ่านเกณฑ์ระดับดีขึ้นไป

บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้

1. ผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

2. ปัญหาอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ความคิดเห็นของผู้บริหาร

.....

.....

.....

.....

แบบฝึกหัดเรื่อง สระดีอะ (ครับ)

จงเขียนคำอ่านพินอินให้ถูกต้อง

1. b : _____
2. f : _____
3. t : _____
4. m : _____
5. p : _____
6. l : _____
7. n : _____
8. d : _____
9. a : _____
10. i : _____
11. e : _____
12. o : _____
13. u : _____
14. ü : _____

จงโยงเส้นจับคู่ส่วนประกอบของตัวอักษรจีนต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. 亻 ★ ★ 子
2. 女 ★ ★ 尔

เขียนความหมายของตัวอักษรจีนต่อไปนี้

亻 _____

女 _____

เฉลย
แบบฝึกหัดเรื่อง สวัสดิ์คะ (ครับ)

จงเขียนคำอ่านพินอินให้ถูกต้อง

1. b : ___ ป ___
2. f : ___ ฟ / ผ ___
3. t : ___ ท / ถ ___
4. m : ___ ม ___
5. p : ___ พ / ผ ___
6. l : ___ ล ___
7. n : ___ น ___
8. d : ___ ด ___
9. a : ___ อะ/อา ___
10. i : ___ อี้ ___
11. e : ___ เออ ___
12. o : ___ อัว ___
13. u : ___ อู ___
14. ü : ___ อวี ___

จงโยงเส้นจับคู่ส่วนประกอบของตัวอักษรจีนต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

15.	亻	★	★子
16.	女	★	★尔

เขียนความหมายของตัวอักษรจีนต่อไปนี้

亻 ___ คน ___

女 ___ ผู้หญิง ___

ใบทดสอบกิจกรรมงานกลุ่มที่ 1 เรื่องสวัสดีค่ะ (ครับ)

กลุ่มที่.....

ฝ่าย A			ฝ่าย B		
พินอิน	คนที่ 1	คนที่ 2	พินอิน	คนที่ 3	คนที่ 4
b			b		
p			p		
m			m		
f			f		
d			d		
t			t		
n			n		
l			l		
a			a		
o			o		
e			e		
i			i		
u			u		
ü			ü		
你			你		
好			好		

ใบงานสรุปใจความสำคัญที่ 1

เรื่องที่เรียน
ชื่อ - นามสกุล
ชั้นกลุ่มที่
<u>สรุปสิ่งที่ได้เรียน</u>

ประเด็นการ ประเมิน ชื่อ-สกุล	เนื้อหา				รูปแบบ				ความเป็น ระเบียบ เรียบร้อย				ประโยชน์ ในการ นำไปใช้				รวม 20	หมายเหตุ
	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1		

เกณฑ์การตัดสิน

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(SUN LIYUN)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบสังเกตทักษะการฟังและการพูด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

เรื่อง สวัสดิ์ค่ะ (ครับ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการ

เลขที่	ประเด็น/คะแนน ข้อ-สกุล	ความ ถูกต้อง	ความ คล่องแคล่ว ในการพูด	ความเข้าใจ	การรู้ ความหมาย คำศัพท์	การปฏิบัติ ตามคำสั่ง	รวม คะแนน
		4	4	4	4	4	20
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							
9							
10							
11							
12							
13							
14							
15							
16							
17							
18							
19							
20							
21							

เลขที่	ประเด็น/ คะแนน ข้อ-สกุล	ความ ถูกต้อง	ความ คล่องแคล่ว ในการพูด	ความเข้าใจ	การรู้ ความหมาย คำศัพท์	การปฏิบัติ ตามคำสั่ง	รวม คะแนน
		4	4	4	4	4	20
22							
23							
24							
25							
26							
27							
28							
29							
30							

เกณฑ์การตัดสิน

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบบันทึกการประเมินการเขียน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

เรื่อง คุณชื่ออะไร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนนที่ต้องการ

เลขที่	ประเด็น/ คะแนน ชื่อ-สกุล	การใช้ภาษา	วิธีการเขียน ตัวอักษรจีน	รวม คะแนน
		12	8	20
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				
13				
14				
15				
16				
17				
18				
19				
20				
21				

เลขที่	ประเด็น/ คะแนน ชื่อ-สกุล	การใช้ภาษา	วิธีการเขียน ตัวอักษรจีน	รวม คะแนน
		12	8	20
22				
23				
24				
25				
26				
27				
28				
29				
30				

เกณฑ์การตัดสิน

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

เรื่อง คุณชื่ออะไร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มที่

เลขที่	ประเด็น/ คะแนน	ความ ร่วมมือ	ขั้นตอน	แสดงความ คิดเห็น	ความ รับผิดชอบ	รวม คะแนน
	ชื่อ-สกุล	4	8	4	4	20
1						
2						
3						
4						
5						

เกณฑ์การตัดสิน

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เกณฑ์การประเมิน

1. เกณฑ์การประเมินผลงานนักเรียน

ประเด็นการประเมิน	ระดับคะแนน				น้ำหนัก	คะแนนรวม
	4	3	2	1		
1. เนื้อหา	เนื้อหาถูกต้องตรงประเด็นชัดเจน	เนื้อหาถูกต้องตรงประเด็น	เนื้อหาถูกต้องตรงประเด็นบางส่วน	เนื้อหาไม่ถูกต้อง	2	8
2. รูปแบบ	มีรายละเอียดลำดับขั้นตอนครบถ้วนถูกต้อง	มีรายละเอียดขั้นตอนอย่างครบถ้วน	มีรายละเอียดขั้นตอนเป็นบางส่วน	รายละเอียดไม่เป็นไปตามลำดับขั้นตอน	1	4
3. ความเป็นระเบียบเรียบร้อย	การจัดทำมีความเป็นระเบียบสะอาดเรียบร้อย	การจัดทำมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย	การจัดทำสะอาดเรียบร้อยเป็นบางส่วน	การจัดทำไม่สะอาดเรียบร้อย	1	4
4. ประโยชน์ในการนำไปใช้	มีประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวม	มีประโยชน์ต่อส่วนรวม	มีประโยชน์ต่อตนเอง	ประโยชน์ที่ได้รับไม่ชัดเจน	1	4
คะแนนรวม						20

เกณฑ์การตัดสิน/ ระดับคุณภาพ

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

2. เกณฑ์การให้คะแนนการพูด

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ความถูกต้อง	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลัก การออกเสียง ออกเสียงเน้น หนักในคำ/ ประโยคอย่าง สมบูรณ์	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียงมีเสียง เน้นหนัก ในคำ/ ประโยคเป็น ส่วนใหญ่	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่ ขาดการออก เสียงเน้นหนัก	ออกเสียงคำ/ ประโยคผิด หลักการออก เสียงทำให้ สื่อสารไม่ได้	1	4
ความคล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้สื่อสารได้	พูดตะกุก ตะกักบ้าง แต่ยังพอ สื่อสารได้	พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ เพื่อทำให้ สื่อสารได้ ไม่ชัดเจน	พูดได้บางคำ ทำให้สื่อ ความหมาย ไม่ได้	1	4
ความเข้าใจ	สามารถตอบ คำถาม หลังจากที่ฟัง ได้ทั้งหมด	สามารถตอบ คำถามหลังจาก ที่ฟังได้เป็น ส่วนใหญ่	สามารถตอบ คำถาม หลังจากที่ฟัง ได้เล็กน้อย	ตอบคำถาม หลังจากที่ฟัง ได้น้อยมาก	1	4
การรู้ความหมาย คำศัพท์	รู้ความหมาย คำศัพท์ ทั้งหมด	รู้ความหมาย คำศัพท์ โดยส่วนใหญ่ และชัดเจน	รู้ความหมาย คำศัพท์ ทั้งหมด	รู้ความหมาย คำศัพท์ เล็กน้อย และไม่ชัดเจน	1	4
การปฏิบัติตาม คำสั่ง	ปฏิบัติตาม คำสั่ง ได้ถูกต้องและ คล่องแคล่ว	ปฏิบัติตาม คำสั่ง ได้ถูกต้องแต่ ค่อนข้างช้า	ปฏิบัติตาม คำสั่งไม่ค่อย ถูกต้องและ ค่อนข้างช้า	ปฏิบัติตาม คำสั่ง ได้ถูกต้อง น้อยมาก	1	4
รวม					5	20

เกณฑ์การตัดสิน/ ระดับคุณภาพ

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

3. เกณฑ์การให้คะแนนการเขียน

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
การใช้ภาษา	เขียนพินอิน ของคำศัพท์ ถูกต้องเนื้อหา ประโยค ถูกต้อง เครื่องหมาย วรรณยุกต์ ตำแหน่ง ถูกต้อง	เขียนพินอิน ของคำศัพท์ผิด เล็กน้อย พอเดา ความหมายได้ เขียนรูป ประโยคผิด หลักไวยากรณ์ เล็กน้อย เครื่องหมาย วรรณยุกต์ ตำแหน่ง ผิดเล็กน้อย	เขียนพินอิน ของคำศัพท์ ผิดมาก แต่พอ เดาความหมาย ได้รูปประโยค ผิดพลาดมาก เครื่องหมาย วรรณยุกต์ ตำแหน่ง ไม่ครบหรือ ไม่ถูกต้อง	สะกดคำผิด มาก เขียนรูป ประโยคไม่ ถูกต้อง ไม่มี เครื่องหมาย วรรณยุกต์	3	12
วิธีการเขียน ตัวอักษรจีน	เขียนลำดับขีด ถูกต้องตาม หลักการเขียน	เขียนลำดับขีด ได้เป็น ส่วนใหญ่	เขียนลำดับขีด ได้เล็กน้อย	เขียนลำดับขีด ไม่ได้	2	8
รวม					5	20

เกณฑ์การตัดสิน/ ระดับคุณภาพ

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

4. เกณฑ์การให้คะแนนแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ความร่วมมือ	สมาชิกในกลุ่มทุกคนร่วมมือกันทำงาน มีการประสานงานที่ดีเปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มอื่นมีส่วนร่วมในกิจกรรมตลอดเวลาการนำเสนอ	สมาชิกในกลุ่มทุกคนร่วมมือกันทำงาน ส่วนใหญ่มีการประสานงานที่ดี เปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มอื่นมีส่วนร่วมในกิจกรรม	สมาชิกในกลุ่มทุกคนทำงานที่ได้รับมอบหมาย แต่ยังไม่ชัดเจนในการประสานงานในกลุ่ม เปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มอื่นมีส่วนร่วมในกิจกรรม	สมาชิกในกลุ่มบางคนไม่ทำงานกลุ่มขาดการประสานงาน สมาชิกกลุ่มอื่นไม่มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมในช่วงของการนำเสนอ	1	4
ขั้นตอนการทำงาน	มีการกำหนดขั้นตอนการทำงานที่ชัดเจนตั้งแต่เริ่มทำงาน จนกระทั่งเห็นผลงานสมบูรณ์	มีการกำหนดขั้นตอนการทำงานค่อนข้างชัดเจนตั้งแต่เริ่มการทำงาน จนกระทั่งเห็นผลงานสมบูรณ์	มีการกำหนดขั้นตอนการทำงาน แต่ยังไม่มีความสำเร็จของงาน ไม่ค่อยสมบูรณ์	มีการกำหนดขั้นตอนการทำงาน ไม่ชัดเจน ทำให้ผลงานไม่สมบูรณ์	2	8
การแสดงความคิดเห็น	สมาชิกทุกคนร่วมแสดงความคิดเห็น	สมาชิกส่วนใหญ่ร่วมแสดงความคิดเห็น	สมาชิกมากกว่าครึ่งร่วมแสดงความคิดเห็น	สมาชิกไม่ให้ความร่วมมือในการแสดงความคิดเห็น	1	4

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ความ รับผิชอบ	สมาชิกทุกคน ทำงานที่ได้รับ มอบหมาย จนงานเสร็จ สมบูรณ์ ทันเวลา	สมาชิก ส่วนใหญ่ ทำงานที่ได้รับ มอบหมาย จนเสร็จสิ้น สมบูรณ์	สมาชิกบางคน เลียงงาน ไม่ทำหน้าที่ ตามที่ได้รับ มอบหมายงาน เสร็จ แต่ไม่ค่อย สมบูรณ์ ทันเวลา	สมาชิกไม่มี ความ รับผิชอบ ทำให้งาน ไม่บรรลุ เป้าหมาย	1	4
รวม					5	20

เกณฑ์การตัดสิน/ ระดับคุณภาพ

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

เรื่อง คุณสบายดีไหมคะ (ครับ)

รายวิชา ภาษาจีน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การกล่าวทักทายเป็นสิ่งหนึ่งที่ต้องพบในชีวิตประจำวันนอกจากการกล่าวทักทายด้วยคำว่า สวัสดีแล้ว นักเรียนควรรู้จักกล่าวคำถามที่แสดงถึงความห่วงใย ใส่ใจในผู้อื่นเป็นภาษาจีน เพื่อที่จะใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. อ่านออกเสียงพินอินของคำศัพท์ และบอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับการทักทาย ด้วยคำว่าสบายดีไหมได้
2. ฟังและพูดสนทนาเกี่ยวกับการทักทายด้วยคำว่าสบายดีไหมได้
3. เขียนคำศัพท์เกี่ยวกับการทักทายด้วยคำว่าสบายดีไหมได้
4. นักเรียนทำงานร่วมกับเพื่อน ๆ ให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่มได้

สาระการเรียนรู้

1. พินอิน
2. คำศัพท์
3. บทสนทนา

1. พินอิน

รูปพยัญชนะ	อักขระไทย	รูปสระ	อักขระไทย
g	ก	a	อา/ อะ
k	ค/ ข	o	อว
h	ส/ ห	e	เออ
j	จ	i	อี
q	ช/ ฉ	u	อู
x	ซ/ ส	ü	อวี

จัดหมวดหมู่โดยสังเกตจากการออกเสียงทำให้ง่ายแก่การจำ

เสียง g k h เกิดจากฐานโคนลิ้น

เสียง j q x เกิดจากฐานลิ้นหน้า

2. คำศัพท์

mā	má	mǎ	mà	ma	吗	ไหม
hēn	hén	hěn	hèn	hěn	很	มาก
wō	wó	wǒ	wò	wǒ	我	ฉัน/ผม
xiē	xié	xiě	xiè	xièxie	谢谢	ขอบคุณ
shēn	shén	shěn	shèn			
tī	tí	tǐ	tì	shēntǐ	身体	ร่างกาย

3. บทสนทนา

xiǎobǎo nǐhǎo
小宝：你好。
xiǎolì nǐhǎo
小丽：你好。
xiǎobǎo nǐ shēntǐ hǎo ma
小宝：你身体好吗？
Xiǎolì wǒ hěnhǎo xièxie
小丽：我很好，谢谢。

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นเตรียม

1. ครูทักทายนักเรียนเป็นภาษาจีน nihao และทบทวนพินอิน b p m f d t n l
2. ครูคิดบัตรคำพินอินพยัญชนะและสระของบทเรียนใหม่บนกระดาน

ขั้นสอน

1. นักเรียนอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระและอักษรจีนบนกระดานตามคลิปเสียง
2. ครูให้นักเรียนทายพยัญชนะ สระ และอักษรจีนบนกระดานโดยชี้ให้นักเรียนอ่านออกเสียงเริ่มจากช้าแล้วเร็วขึ้นตามลำดับ
3. ครูสอนความหมายของส่วนประกอบตัวอักษรจีน (ในภาษาจีนเรียกว่า piānpáng และ bùshǒu)

4. ครูนำพยัญชนะและสระบนกระดานประสมเสียงกัน และให้นักเรียนอ่านออกเสียง
พินอินที่ประสม
5. ครูแจกแบบทดสอบเรื่อง คุณสบายดีไหมคะ(ครับ) ให้นักเรียนทำ
6. ครูเขียนเนื้อเพลงบนกระดานและให้นักเรียนจดนักเรียน หลังจากนั้นจับคู่ร้องเพลง
你好 พร้อมกัน

เนื้อเพลง

nǐ hǎo nǐ hǎo nǐ shēn tǐ hǎo ma

你好你好，你身体好吗？

wǒ hěn hǎo wǒ hěn hǎo nǐ shēn tǐ hǎo ma

我很好我很好，你身体好吗？

wǒ hěn hǎo wǒ hěn hǎo xiè xiè

我很好我很好谢谢。

ขั้นตอนการทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ

1. ครูจัดการเรียนแบบร่วมมือโดยเลือกใช้รูปแบบการสัมภาษณ์สามขั้นตอน ครูแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน ซึ่งสมาชิกในกลุ่มจะประกอบไปด้วยนักเรียนที่มีความสามารถต่างกันตามระดับสูง กลาง และต่ำ โดยพิจารณาจากใบงานพินอิน 2 และให้นักเรียนในกลุ่มร่วมมือกันช่วยให้สมาชิกในกลุ่มช่วยกันอธิบายให้สมาชิกทุกคนมีความรู้ความเข้าใจเหมือนกับที่ตนเข้าใจช่วยเหลือกัน แลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็นกันและกันรับผิดชอบร่วมกันเพื่อพัฒนาตนเองและกลุ่มตนเองให้บรรลุเป้าหมายเป็นกลุ่ม

2. เมื่อครูจำแนกแบ่งกลุ่มนักเรียนได้แล้ว ครูแจกบัตรคำพินอินและบัตรคำอักษรจีนให้แต่ละกลุ่ม กลุ่มละ 1 ชุด โดยให้หัวหน้ากลุ่มหรือนักเรียนที่มีความสามารถด้านภาษาจีนอยู่ในระดับสูง และกลาง ตามลำดับ เป็นผู้ช่วยครูในการฝึกอ่านให้กับเพื่อน ๆ ในกลุ่มตนเอง คือให้หัวหน้า (ระดับสูง) และรองหัวหน้า (กลาง) ช่วยกันอธิบายถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจของตนให้กับสมาชิกในกลุ่มสองคน โดยในกลุ่มแบ่งหน้าที่กัน ดังนี้

คนที่ 1 หัวหน้า (ระดับสูง) (สอน) คู่กับ คนที่ 2 สมาชิกกลุ่ม (ระดับต่ำ) --- ฝ่าย A

คนที่ 3 รองหัวหน้า (ระดับกลาง) (สอน) คู่กับ คนที่ 4 สมาชิกกลุ่ม (ระดับต่ำ) --- ฝ่าย B

3. ครูแจกใบทดสอบกิจกรรมงานกลุ่มที่ 2 ทำงานกลุ่มแบบร่วมมือรูปแบบการสัมภาษณ์ สามขั้นตอน มีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ฝ่าย A เป็นผู้สัมภาษณ์โดยชูบัตรคำพินอินและบัตรคำตัวอักษรจีน หลังจากนั้นให้ ฝ่าย B เป็นผู้ตอบ ฝ่าย A ให้เขียนคะแนนลงในใบทดสอบ

ขั้นตอนที่ 2 นักเรียนสลับบทบาทกันให้ฝ่าย B เป็นผู้สัมภาษณ์ และฝ่าย A เป็นผู้ตอบ ให้ฝ่าย B เขียนคะแนนลงในใบทดสอบ

ขั้นตอนที่ 3 นักเรียนแต่ละคนเขียนสิ่งที่ตนได้เรียนรู้และเข้าใจหรือวิธีการอ่าน จำในรูปแบบของตนเองลงในกระดาษใบงานสรุปใจความสำคัญ

4. ครูจัดการเรียนแบบร่วมมือโดยเลือกใช้รูปแบบการสืบสอบเป็นกลุ่มเป็นการเรียนการสอน ที่เน้นบรรยากาศการทำงานร่วมกัน ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และการเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิต อยู่ในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างเหมาะสมโดยยึดกลุ่มของกิจกรรมที่ 1

5. กิจกรรมที่ 2 นี้แต่ละกลุ่มจะวางแผนกันเองว่าจะศึกษาหัวเรื่องอะไร ศึกษาอย่างไร สมาชิกแต่ละคนหรือสมาชิกแต่ละคู่ในกลุ่มจะเลือกหัวข้อย่อยและเลือกวิธีแสวงหาคำตอบเรื่องนั้น ๆ ด้วยตนเอง หลังจากนั้นกลุ่มจะอภิปรายให้เพื่อนทั้งชั้นฟังกติกาของกิจกรรมคือ ครูให้นักเรียน แต่ละกลุ่มช่วยกันสร้างสรรค์คิดทำนองเพลง 你好 ใหม่เป็นในแบบฉบับของกลุ่มตนเอง และแต่ละกลุ่มร้องเพลง 你好 ทำนองใหม่ของแต่ละกลุ่มหน้าชั้นเรียน

ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ

1. นักเรียนและครูช่วยกันรวบรวมตรวจเช็ค คะแนนจากกิจกรรมทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ กิจกรรมที่ 1

2. ครูแจกแบบทดสอบเรื่อง คุณสบายดีไหมคะ (ครับ) ให้นักเรียนทำ

ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงาน

1. นักเรียนแต่ละกลุ่ม ออกมาร้องเพลง 你好 เวอร์ชันใหม่ในรูปแบบของกลุ่มตนเอง
2. ครูสุ่มเลือกตัวแทนกลุ่ม มาพูดสนทนา คุณสบายดีไหมคะ (ครับ) จำในรูปแบบของตนเองที่เขียนใบงานสรุปใจความสำคัญให้เพื่อนฟังหน้าชั้นเรียนของตัวอักษร pian pang และ bushou โดยครูจะเป็นผู้เลือกถามนักเรียนและให้คะแนน

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำคำศัพท์
2. คลิปเสียงพินอิน

3. แบบฝึกหัดเรื่อง คุณสบายดีไหมค่ะ (ครับ)
4. ใบทดสอบกิจกรรมงานกลุ่ม 2 เรื่องคุณสบายดีไหมค่ะ(ครับ)

บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้

1. ผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

2. ปัญหาอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ความคิดเห็นของผู้บริหาร

.....

.....

.....

.....

แบบฝึกหัด เรื่อง คุณสบายดีไหมคะ (ครับ)

ฟังและเลือกเสียงพินอินที่ถูกต้อง

1.	A. a	B. i	C. o	D. e
2.	A. j	B. g	C. k	D. x
3.	A. g	B. k	C. h	D. l
4.	A. d	B. t	C. l	D. n
5.	A. ma	B. pa	C. na	D. fa
6.	A. ji	B. xu	C. qi	D. pu
7.	A. ke	B. te	C. de	D. g

จงเติมพินอินที่หายไปให้ถูกต้องเรียงตามลำดับพยัญชนะ และสระ

_____	p	m	_____
d	_____	_____	_____
_____	k	_____	
_____	_____	x	
_____	o	_____	i u _____

จงโยงเส้นจับคู่ส่วนประกอบของตัวอักษรจีนต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1.	亻	★	★良
2.	女	★	★马
3.	亻	★	★子
4.	口	★	★尔
5.	彳	★	★本

จงเขียนบทสนทนาต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

小宝 : nǐhǎo。

小丽 : _____。

小宝 : _____ ?

小丽 : wǒ hěnhǎo, xièxie。

เฉลย

แบบฝึกหัด เรื่อง คุณสบายดีไหมคะ (ครับ)

ฟังและเลือกเสียงพินอินที่ถูกต้อง

1. B. i
2. D. x
3. A. g
4. A. d
5. B. pa
6. C. qi
7. B. te

จงเติมพินอินที่หายไปให้ถูกต้องเรียงตามลำดับพยัญชนะ และสระ

___b___		p		m		___f___
d		___t___		___n___		___l___
___g___		k		___h___		
___j___		___q___		x		
___a___	o	___e___	i	u	___ü___	

จงโยงเส้นจับคู่ส่วนประกอบของตัวอักษรจีนต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1.	亻	★	★艮
2.	女	★	★马
3.	亻	★	★子
4.	口	★	★尔
5.	彳	★	★本

จงเขียนบทสนทนาต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

小宝 : nǐhǎo。

小丽 : __ nǐhǎo __。

小宝 : __ nǐhǎoma __ ?

小丽 : wǒ hěnhǎo, xièxie。

แบบทดสอบกิจกรรม 2 เรื่อง คุณสบายดีไหมคะ (ครับ)

กลุ่มที่.....

ฝ่าย A			ฝ่าย B		
พินอิน	คนที่ 1	คนที่ 2	พินอิน	คนที่ 3	คนที่ 4
b			b		
p			p		
m			m		
f			f		
d			d		
t			t		
n			n		
l			l		
g			g		
k			k		
h			h		
j			j		
q			q		
x			x		
a			a		
o			o		
e			e		
i			i		
u			u		
ü			ü		
你			你		
好			好		
身体			身体		
很			很		
吗			吗		
我			我		
谢谢			谢谢		

ประเด็นการ ประเมิน ชื่อ-สกุล	เนื้อหา				รูปแบบ				ความเป็น ระเบียบ เรียบร้อย				ประโยชน์ ในการ นำไปใช้				รวม 20	หมายเหตุ
	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1		

เกณฑ์การตัดสิน

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(SUN LIYUN)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบสังเกตทักษะการฟังและการพูด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

เรื่อง สบายดีไหมคะ (ครับ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการ

เลขที่	ประเด็น/คะแนน ข้อ-สกุล	ความ ถูกต้อง	ความ คล่องแคล่ว ในการพูด	ความเข้าใจ	การรู้ ความหมาย คำศัพท์	การปฏิบัติ ตามคำสั่ง	รวม คะแนน
		4	4	4	4	4	20
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							
9							
10							
11							
12							
13							
14							
15							
16							
17							
18							
19							
20							
21							

เลขที่	ประเด็น/ คะแนน ข้อ-สกุล	ความ ถูกต้อง	ความ คล่องแคล่ว ในการพูด	ความเข้าใจ	การรู้ ความหมาย คำศัพท์	การปฏิบัติ ตามคำสั่ง	รวม คะแนน
		4	4	4	4	4	20
22							
23							
24							
25							
26							
27							
28							
29							
30							

เกณฑ์การตัดสิน

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบบันทึกการประเมินการเขียน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

เรื่อง สบายดีไหมคะ (ครับ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนนที่ต้องการ

เลขที่	ประเด็น/ คะแนน ชื่อ-สกุล	การใช้ภาษา	วิธีการเขียน ตัวอักษรจีน	รวม คะแนน
		12	8	20
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				
13				
14				
15				
16				
17				
18				
19				
20				
21				

เลขที่	ประเด็น/ คะแนน ชื่อ-สกุล	การใช้ภาษา	วิธีการเขียน ตัวอักษรจีน	รวม คะแนน
		12	8	20
22				
23				
24				
25				
26				
27				
28				
29				
30				

เกณฑ์การตัดสิน

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2
เรื่อง สบายดีไหมคะ (ครับ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
กลุ่มที่

เลขที่	ประเด็น/ คะแนน	ความ ร่วมมือ	ขั้นตอน	แสดงความ คิดเห็น	ความ รับผิดชอบ	รวม คะแนน
		4	8	4	4	20
1	ชื่อ-สกุล					
2						
3						
4						
5						

เกณฑ์การตัดสิน

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เกณฑ์การประเมิน

1. เกณฑ์การประเมินผลงานนักเรียน

ประเด็นการประเมิน	ระดับคะแนน				น้ำหนัก	คะแนนรวม
	4	3	2	1		
1. เนื้อหา	เนื้อหาถูกต้องตรงประเด็นชัดเจน	เนื้อหาถูกต้องตรงประเด็น	เนื้อหาถูกต้องตรงประเด็นบางส่วน	เนื้อหาไม่ถูกต้อง	2	8
2. รูปแบบ	มีรายละเอียดลำดับขั้นตอนครบถ้วนถูกต้อง	มีรายละเอียดขั้นตอนอย่างครบถ้วน	มีรายละเอียดขั้นตอนเป็นบางส่วน	รายละเอียดไม่เป็นไปตามลำดับขั้นตอน	1	4
3. ความเป็นระเบียบเรียบร้อย	การจัดทำมีความเป็นระเบียบสะอาดเรียบร้อย	การจัดทำมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย	การจัดทำสะอาดเรียบร้อยเป็นบางส่วน	การจัดทำไม่สะอาดเรียบร้อย	1	4
4. ประโยชน์ในการนำไปใช้	มีประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวม	มีประโยชน์ต่อส่วนรวม	มีประโยชน์ต่อตนเอง	ประโยชน์ที่ได้รับไม่ชัดเจน	1	4
คะแนนรวม						20

เกณฑ์การตัดสิน/ ระดับคุณภาพ

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

2. เกณฑ์การให้คะแนนการพูด

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ความถูกต้อง	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลัก การออกเสียง ออกเสียงเน้น หนักในคำ/ ประโยคอย่าง สมบูรณ์	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียงมีเสียง เน้นหนัก ในคำ/ ประโยคเป็น ส่วนใหญ่	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่ ขาดการออก เสียงเน้นหนัก	ออกเสียงคำ/ ประโยคผิด หลักการออก เสียงทำให้ สื่อสารไม่ได้	1	4
ความคล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้สื่อสารได้	พูดตะกุก ตะกักบ้าง แต่ยังพอ สื่อสารได้	พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ เพื่อทำให้ สื่อสารได้ ไม่ชัดเจน	พูดได้บางคำ ทำให้สื่อ ความหมาย ไม่ได้	1	4
ความเข้าใจ	สามารถตอบ คำถาม หลังจากที่ฟัง ได้ทั้งหมด	สามารถตอบ คำถามหลังจาก ที่ฟังได้เป็น ส่วนใหญ่	สามารถตอบ คำถาม หลังจากที่ฟัง ได้เล็กน้อย	ตอบคำถาม หลังจากที่ฟัง ได้น้อยมาก	1	4
การรู้ความหมาย คำศัพท์	รู้ความหมาย คำศัพท์ ทั้งหมด	รู้ความหมาย คำศัพท์ โดยส่วนใหญ่ และชัดเจน	รู้ความหมาย คำศัพท์ ทั้งหมด	รู้ความหมาย คำศัพท์ เล็กน้อย และไม่ชัดเจน	1	4
การปฏิบัติตาม คำสั่ง	ปฏิบัติตาม คำสั่ง ได้ถูกต้องและ คล่องแคล่ว	ปฏิบัติตาม คำสั่ง ได้ถูกต้องแต่ ค่อนข้างช้า	ปฏิบัติตาม คำสั่งไม่ค่อย ถูกต้องและ ค่อนข้างช้า	ปฏิบัติตาม คำสั่ง ได้ถูกต้อง น้อยมาก	1	4
รวม					5	20

เกณฑ์การตัดสิน/ ระดับคุณภาพ

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

3. เกณฑ์การให้คะแนนการเขียน

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
การใช้ภาษา	เขียนพินอิน ของคำศัพท์ ถูกต้องเนื้อหา ประโยค ถูกต้อง เครื่องหมาย วรรณยุกต์ ตำแหน่ง ถูกต้อง	เขียนพินอิน ของคำศัพท์ผิด เล็กน้อย พอเดา ความหมายได้ เขียนรูป ประโยคผิด หลักไวยากรณ์ เล็กน้อย เครื่องหมาย วรรณยุกต์ ตำแหน่ง ผิดเล็กน้อย	เขียนพินอิน ของคำศัพท์ ผิดมาก แต่พอ เดาความหมาย ได้รูปประโยค ผิดพลาดมาก เครื่องหมาย วรรณยุกต์ ตำแหน่ง ไม่ครบหรือ ไม่ถูกต้อง	สะกดคำผิด มาก เขียนรูป ประโยคไม่ ถูกต้อง ไม่มี เครื่องหมาย วรรณยุกต์	3	12
วิธีการเขียน ตัวอักษรจีน	เขียนลำดับขีด ถูกต้องตาม หลักการเขียน	เขียนลำดับขีด ได้เป็น ส่วนใหญ่	เขียนลำดับขีด ได้เล็กน้อย	เขียนลำดับขีด ไม่ได้	2	8
รวม					5	20

เกณฑ์การตัดสิน/ ระดับคุณภาพ

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

4. เกณฑ์การให้คะแนนแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ความร่วมมือ	สมาชิกในกลุ่มทุกคนร่วมมือกันทำงาน มีการประสานงานที่ดีเปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มอื่นมีส่วนร่วมในกิจกรรมตลอดเวลาการนำเสนอ	สมาชิกในกลุ่มทุกคนร่วมมือกันทำงาน ส่วนใหญ่มีการประสานงานที่ดี เปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มอื่นมีส่วนร่วมในกิจกรรม บางช่วงของการนำเสนอ	สมาชิกในกลุ่มทุกคนทำงานที่ได้รับมอบหมาย แต่ยังไม่ชัดเจน ประสานงานในกลุ่ม เปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มอื่นมีส่วนร่วม น้อยมาก ในช่วงของการนำเสนอ	สมาชิกในกลุ่มบางคนไม่ทำงานกลุ่มขาดการประสานงาน สมาชิกกลุ่มอื่นไม่มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรม ในช่วงของการนำเสนอ	1	4
ขั้นตอนการทำงาน	มีการกำหนดขั้นตอนการทำงานที่ชัดเจนตั้งแต่เริ่มทำงาน จนกระทั่งเห็นผลงาน สมบูรณ์	มีการกำหนดขั้นตอนการทำงานค่อนข้างชัดเจนตั้งแต่เริ่มการทำงาน จนกระทั่งเห็นผลงาน สมบูรณ์	มีการกำหนดขั้นตอนการทำงาน แต่ยังไม่มีความสำเร็จของงาน ไม่ค่อยสมบูรณ์	มีการกำหนดขั้นตอนการทำงาน ไม่ชัดเจน ทำให้ผลงานไม่สมบูรณ์	2	8
การแสดงความคิดเห็น	สมาชิกทุกคนร่วมแสดงความคิดเห็น	สมาชิกส่วนใหญ่ร่วมแสดงความคิดเห็น	สมาชิกมากกว่าครึ่งร่วมแสดงความคิดเห็น	สมาชิกไม่ให้ความร่วมมือในการแสดงความคิดเห็น	1	4

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ความ รับผิชอบ	สมาชิกทุกคน ทำงานที่ได้รับ มอบหมาย จนงานเสร็จ สมบูรณ์ ทันเวลา	สมาชิก ส่วนใหญ่ ทำงานที่ได้รับ มอบหมาย จนเสร็จสิ้น สมบูรณ์	สมาชิกบางคน เลียงงาน ไม่ทำหน้าที่ ตามที่ได้รับ มอบหมายงาน เสร็จ แต่ไม่ค่อย สมบูรณ์ ทันเวลา	สมาชิกไม่มี ความ รับผิชอบ ทำให้งาน ไม่บรรลุ เป้าหมาย	1	4
รวม					5	20

เกณฑ์การตัดสิน/ ระดับคุณภาพ

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

เรื่อง คุณพ่อคุณแม่ของคุณสบายดีไหมคะ (ครับ)

รายวิชา ภาษาจีน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การกล่าวทักทายเป็นสิ่งหนึ่งที่ต้องพบเจอในชีวิตประจำวันนอกจากการกล่าวทักทายด้วยคำว่า สวัสดีแล้ว นักเรียนควรรู้จักกล่าวคำถามที่แสดงถึงความห่วงใย ใส่ใจในผู้อื่นเป็นภาษาจีน เพื่อที่จะใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. อ่านออกเสียงพินอินของคำศัพท์ และบอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับการถามสุขภาพคุณพ่อคุณแม่ของเพื่อนได้
2. ฟังและพูดสนทนาเกี่ยวกับการถามสุขภาพคุณพ่อคุณแม่ของเพื่อนได้
3. เขียนคำศัพท์เกี่ยวกับการถามสุขภาพคุณพ่อคุณแม่ของเพื่อนได้
4. นักเรียนทำงานร่วมกับเพื่อนๆ ให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่มได้

สาระการเรียนรู้

1. พินอิน
2. คำศัพท์
3. บทสนทนา

1. พินอิน

รูปพยัญชนะ	อักขระไทย	รูปสระ	อักขระไทย
Z	จ	a	อา/อะ
C	ช/ฉ	o	อัว
S	ซ/ส	e	เออ
zh	จ	i	อี
ch	ช/ฉ	u	อู
sh	ซ/ส	ü	อวี
r	ร		

2. คำศัพท์

yē	yé	yě	yè	yě	也	ก็/เช่นกัน	
nī	ní	nǐ	nì	nǐ	你	คุณ	
mēn	mén	měn	mèn	men	们	พวก	nǐmen พวกคุณ
tā	tá	tǎ	tà	tā	她	เขา (ผู้หญิง)	他 เขา (ผู้ชาย)
dōu	dóu	dǒu	dòu	dōu	都	ก็/ทั้งหมด	
bā	bá	bǎ	bà	bàba	爸爸	คุณพ่อ	
mā	má	mǎ	mà	māma	妈妈	คุณแม่	

3. บทสนทนา

xiǎo bǎo nǐhǎo
 小宝: 你好。
 Xiǎo lì nǐhǎo
 小丽: 你好。
 xiǎo bǎo nǐ bàba shēntǐ hǎo ma
 小宝: 你爸爸身体好吗?
 xiǎo lì tā hěnhǎo xièxie
 小丽: 他很好, 谢谢。

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นเตรียม

1. ครูทักทายนักเรียนเป็นภาษาจีน
2. นักเรียนทบทวนพินอินโดยจับกลุ่มกลุ่มละ 3 คนร่วมกันฟังและหยิบบัตรคำเรียงตาม

พินอินที่ครูบอก

ขั้นสอน

1. ครูนำบัตรคำพยัญชนะ z c s zh ch sh r และสระ ตีกลงบนกระดาน a o e i

u ü ตีกลงบนกระดาน

2. นักเรียนอ่านออกเสียงพยัญชนะและสระบนกระดานตามคลิปเสียง

3. ครูทนายพยานุเคราะห์และสละบนกระดาน โดยชี้ให้นักเรียนอ่านออกเสียงเริ่มจากซ้ายแล้วค่อย ๆ เร็วขึ้น
4. นักเรียนอ่านออกเสียงพินอินที่ประสมตามบัตรคำที่ครูติดลงบนกระดาน
5. นักเรียนแบ่งทีมออกเป็นสองทีมเขียนพินอินลงบนกระดานไวท์บอร์ดแล้วชูให้อีกฝั่งนี้ตอบคำถามกลุ่มที่แพ้ต้องทำตามคำสั่งของกลุ่มที่ชนะ

6. ครูแจกแบบทดสอบการฟัง โดยให้นักเรียนวงกลมล้อมรอบเสียงพินอินที่ได้ยิน
ขั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ

1. ครูจัดการเรียนแบบร่วมมือโดยเลือกใช้รูปแบบการผลัดกันพูด เป็นการจัดการกรรมการเรียนการสอนแบบจับคู่กันในการตอบคำถามบทสนทนาและคำศัพท์ อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการออกเสียง ความแตกต่างของตัวอักษรจีน ทำความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนทั้งหมดตั้งแต่แผนการเรียนที่ 1 การสลับเปลี่ยนหรือเพิ่มคำศัพท์เพื่อให้เนื้อหาของบทสนทนาสมบูรณ์และเหมาะสมมากขึ้น

2. ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบเรื่อง คุณพ่อคุณแม่ของคุณสบายดีไหมคะ (ครับ) เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจนักเรียนจากกิจกรรมกลุ่มแบบร่วมมือมีประสิทธิผลเพียงใดและรวมไปถึงความพัฒนาความรู้ความเข้าใจนักเรียนเป็นรายคนอีกด้วย

ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ

1. นักเรียนและครูช่วยกันตรวจเช็ค คะแนนจากกิจกรรมทำงานกลุ่มแบบร่วมมือและคู่มักเรียนอภิปรายหน้าชั้นเรียน
2. ครูให้นักเรียนเขียนใบงานสรุปใจความสำคัญ 2

ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงาน

1. ครูสุ่มเลือกนักเรียนระดับอ่อน กลาง สูง ตัวอย่างละ 2 คู่ มาพูดแสดงบทบาทสนทนา คุณพ่อคุณแม่ของคุณสบายดีไหมคะ (ครับ) ให้เพื่อนฟังหน้าชั้นเรียน

สื่อการเรียนการสอน

1. คลิปเสียงการทักทาย
2. บัตรคำศัพท์บทเรียน
3. แบบฝึกหัดการฟัง
4. ใบงานสรุปใจความสำคัญ 2
5. แบบฝึกหัดเรื่อง คุณพ่อคุณแม่ของคุณสบายดีไหมคะ (ครับ)

บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้

1. ผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

2. ปัญหาอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ความคิดเห็นของผู้บริหาร

.....

.....

.....

.....

แบบฝึกหัดการฟัง

จงวงกลมล้อมรอบเสียงที่ได้ยิน

1.	za	ca	sa
2.	ze	ce	se
3.	zi	ci	si
4.	zhi	chi	shi
5.	ru	chu	shu
6.	ze	zhe	ce
7.	si	shi	chi
8.	cha	sha	sa
9.	su	shu	zu
10.	cha	zha	ca
11.	xi	ji	qi
12.	me	mi	ma
13.	xu	zu	ju
14.	bu	pu	lu
15.	mo	fo	bo

เฉลย
แบบฝึกหัดการฟัง

จงวงกลมล้อมรอบเสียงที่ได้ยิน

1. ca
2. ze
3. si
4. chi
5. ru
6. ce
7. shi
8. cha
9. zu
10. zha
11. xi
12. me
13. ju
14. bu
15. fo

แบบฝึกหัดเรื่อง คุณพ่อคุณแม่ของคุณสบายดีไหมคะ (ครับ)

จงเขียนประโยคให้ถูกต้อง

1. 身体 吗? 爸爸 你

2. 谢谢 好 很 他

3. 好 很 也 她

4. 爸爸 都 吗? 好你 妈妈 身体
5. _____
6. 他们 好 很 都

เขียนตัวจีนที่มีส่วนประกอบของตัวที่กำหนดให้ (อย่างน้อย 1 ตัว)

1. 亻 : 你 _____ _____
2. 女 : 好 _____ _____
3. 口 : 呢 _____ _____
4. 彳 : 行 _____ _____
5. _____

จงเขียนบทสนทนาต่อไปนี้อย่างถูกต้อง

小宝: nǐ hǎo。

小丽: _____。

小宝: nǐ shēntǐ hǎo ma ?

小丽: _____。

小宝: _____ ?

小丽: tā hěnhǎo, xièxie。

小宝: nǐ bābà , mama shēntǐ hǎo ma ?

小丽: _____。

เฉลย

แบบฝึกหัดเรื่อง คุณพ่อคุณแม่ของคุณสบายดีไหมคะ (ครับ)

จงเขียนประโยคให้ถูกต้อง

1. 你爸爸身体好吗?
2. 他很好,谢谢.
3. 她也很好.
4. 你爸爸,妈妈都身体好吗?
5. 他们都很好.

เขียนตัวจีนที่มีส่วนประกอบของตัวที่กำหนดให้ (อย่างน้อย 1 ตัว)

1. 亻 : 你 ___他___ ___们___
2. 女 : 好 ___妈___ ___她___
3. 口 : 呢 ___吗___ _____
4. 彳 : 行 ___很___ _____

จงเขียนบทสนทนาต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

小宝: nǐhǎo。

小丽: nǐhǎo。

小宝: nǐ shēntǐ hǎo ma ?

小丽: ___wǒ hěnhǎo, xièxie ___。

小宝: ___nǐ bābà shēntǐ hǎo ma ___ ?

小丽: tā hěnhǎo, xièxie。

小宝: nǐ bābà , mama shēntǐ hǎo ma ?

小丽: ___tā men dōuhěnhǎo, xièxie ___。

ใบงานสรุปใจความสำคัญ 2

เรื่องที่เรียน								
ชื่อ - นามสกุล								
ชั้นกลุ่มที่								
<p><u>สรุปสิ่งที่ได้เรียน</u></p> <p>เขียนความหมายของตัวอักษรจีนต่อไปนี้</p> <table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 5%; text-align: center; vertical-align: middle;">亻</td> <td style="border-bottom: 1px solid black; width: 95%;"></td> </tr> <tr> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">女</td> <td style="border-bottom: 1px solid black;"></td> </tr> <tr> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">口</td> <td style="border-bottom: 1px solid black;"></td> </tr> <tr> <td style="text-align: center; vertical-align: middle;">彳</td> <td style="border-bottom: 1px solid black;"></td> </tr> </table>	亻		女		口		彳	
亻								
女								
口								
彳								

ประเด็นการ ประเมิน ชื่อ-สกุล	เนื้อหา				รูปแบบ				ความเป็น ระเบียบ เรียบร้อย				ประโยชน์ ในการ นำไปใช้				รวม 20	หมายเหตุ
	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1		

เกณฑ์การตัดสิน

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(SUN LIYUN)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบสังเกตทักษะการฟังและการพูด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

เรื่อง คุณพ่อคุณแม่ของคุณสบายดีไหมคะ (ครับ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการ

เลขที่	ประเด็น/คะแนน ชื่อ-สกุล	ความ ถูกต้อง	ความ คล่องแคล่ว ในการพูด	ความเข้าใจ	การรู้ ความหมาย คำศัพท์	การปฏิบัติ ตามคำสั่ง	รวม คะแนน
		4	4	4	4	4	20
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							
9							
10							
11							
12							
13							
14							
15							
16							
17							
18							
19							
20							
21							

เลขที่	ประเด็น/ คะแนน ข้อ-สกุล	ความ ถูกต้อง	ความ คล่องแคล่ว ในการพูด	ความเข้าใจ	การรู้ ความหมาย คำศัพท์	การปฏิบัติ ตามคำสั่ง	รวม คะแนน
		4	4	4	4	4	20
22							
23							
24							
25							
26							
27							
28							
29							
30							

เกณฑ์การตัดสิน

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบบันทึกการประเมินการเขียน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

เรื่อง คุณพ่อคุณแม่ของคุณสบายดีไหมคะ (ครับ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนนที่ต้องการ

เลขที่	ประเด็น/ คะแนน	การใช้ภาษา	วิธีการเขียน ตัวอักษรจีน	รวม คะแนน
	ชื่อ-สกุล	12	8	20
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				
13				
14				
15				
16				
17				
18				
19				
20				
21				

เลขที่	ประเด็น/ คะแนน ชื่อ-สกุล	การใช้ภาษา	วิธีการเขียน ตัวอักษรจีน	รวม คะแนน
		12	8	20
22				
23				
24				
25				
26				
27				
28				
29				
30				

เกณฑ์การตัดสิน

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

เรื่อง คุณพ่อคุณแม่ของคุณสบายดีไหมคะ (ครับ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มที่

เลขที่	ประเด็น/ คะแนน ชื่อ-สกุล	ความ ร่วมมือ	ขั้นตอน	แสดงความ คิดเห็น	ความ รับผิดชอบ	รวม คะแนน
		4	8	4	4	20
1						
2						
3						
4						
5						

เกณฑ์การตัดสิน

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เกณฑ์การประเมิน

1. เกณฑ์การประเมินผลงานนักเรียน

ประเด็นการประเมิน	ระดับคะแนน				น้ำหนัก	คะแนนรวม
	4	3	2	1		
1. เนื้อหา	เนื้อหาถูกต้องตรงประเด็นชัดเจน	เนื้อหาถูกต้องตรงประเด็น	เนื้อหาถูกต้องตรงประเด็นบางส่วน	เนื้อหาไม่ถูกต้อง	2	8
2. รูปแบบ	มีรายละเอียดลำดับขั้นตอนครบถ้วนถูกต้อง	มีรายละเอียดขั้นตอนอย่างครบถ้วน	มีรายละเอียดขั้นตอนเป็นบางส่วน	รายละเอียดไม่เป็นไปตามลำดับขั้นตอน	1	4
3. ความเป็นระเบียบเรียบร้อย	การจัดทำมีความเป็นระเบียบสะอาดเรียบร้อย	การจัดทำมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย	การจัดทำสะอาดเรียบร้อยเป็นบางส่วน	การจัดทำไม่สะอาดเรียบร้อย	1	4
4. ประโยชน์ในการนำไปใช้	มีประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวม	มีประโยชน์ต่อส่วนรวม	มีประโยชน์ต่อตนเอง	ประโยชน์ที่ได้รับไม่ชัดเจน	1	4
คะแนนรวม						20

เกณฑ์การตัดสิน/ ระดับคุณภาพ

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

2. เกณฑ์การให้คะแนนการพูด

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ความถูกต้อง	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลัก การออกเสียง ออกเสียงเน้น หนักในคำ/ ประโยคอย่าง สมบูรณ์	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียงมีเสียง เน้นหนัก ในคำ/ ประโยคเป็น ส่วนใหญ่	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่ ขาดการออก เสียงเน้นหนัก	ออกเสียงคำ/ ประโยคผิด หลักการออก เสียงทำให้ สื่อสารไม่ได้	1	4
ความคล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้สื่อสารได้	พูดตะกุก ตะกักบ้าง แต่ยังพอ สื่อสารได้	พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ เพื่อทำให้ สื่อสารได้ ไม่ชัดเจน	พูดได้บางคำ ทำให้สื่อ ความหมาย ไม่ได้	1	4
ความเข้าใจ	สามารถตอบ คำถาม หลังจากที่ฟัง ได้ทั้งหมด	สามารถตอบ คำถามหลังจาก ที่ฟังได้เป็น ส่วนใหญ่	สามารถตอบ คำถาม หลังจากที่ฟัง ได้เล็กน้อย	ตอบคำถาม หลังจากที่ฟัง ได้น้อยมาก	1	4
การรู้ความหมาย คำศัพท์	รู้ความหมาย คำศัพท์ ทั้งหมด	รู้ความหมาย คำศัพท์ โดยส่วนใหญ่ และชัดเจน	รู้ความหมาย คำศัพท์ ทั้งหมด	รู้ความหมาย คำศัพท์ เล็กน้อย และไม่ชัดเจน	1	4
การปฏิบัติตาม คำสั่ง	ปฏิบัติตาม คำสั่ง ได้ถูกต้องและ คล่องแคล่ว	ปฏิบัติตาม คำสั่ง ได้ถูกต้องแต่ ค่อนข้างช้า	ปฏิบัติตาม คำสั่งไม่ค่อย ถูกต้องและ ค่อนข้างช้า	ปฏิบัติตาม คำสั่ง ได้ถูกต้อง น้อยมาก	1	4
รวม					5	20

เกณฑ์การตัดสิน/ ระดับคุณภาพ

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

3. เกณฑ์การให้คะแนนการเขียน

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
การใช้ภาษา	เขียนพินอิน ของคำศัพท์ ถูกต้องเนื้อหา ประโยค ถูกต้อง เครื่องหมาย วรรณยุกต์ ตำแหน่ง ถูกต้อง	เขียนพินอิน ของคำศัพท์ผิด เล็กน้อย พอเดา ความหมายได้ เขียนรูป ประโยคผิด หลักไวยากรณ์ เล็กน้อย เครื่องหมาย วรรณยุกต์ ตำแหน่ง ผิดเล็กน้อย	เขียนพินอิน ของคำศัพท์ ผิดมาก แต่พอ เดาความหมาย ได้รูปประโยค ผิดพลาดมาก เครื่องหมาย วรรณยุกต์ ตำแหน่ง ไม่ครบหรือ ไม่ถูกต้อง	สะกดคำผิด มาก เขียนรูป ประโยคไม่ ถูกต้อง ไม่มี เครื่องหมาย วรรณยุกต์	3	12
วิธีการเขียน ตัวอักษรจีน	เขียนลำดับขีด ถูกต้องตาม หลักการเขียน	เขียนลำดับขีด ได้เป็น ส่วนใหญ่	เขียนลำดับขีด ได้เล็กน้อย	เขียนลำดับขีด ไม่ได้	2	8
รวม					5	20

เกณฑ์การตัดสิน/ ระดับคุณภาพ

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

4. เกณฑ์การให้คะแนนแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ความร่วมมือ	สมาชิกในกลุ่มทุกคนร่วมมือกันทำงาน มีการประสานงานที่ดีเปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มอื่นมีส่วนร่วมในกิจกรรมตลอดเวลาการนำเสนอ	สมาชิกในกลุ่มทุกคนร่วมมือกันทำงาน ส่วนใหญ่มีการประสานงานที่ดี เปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มอื่นมีส่วนร่วมในกิจกรรม	สมาชิกในกลุ่มทุกคนทำงานที่ได้รับมอบหมาย แต่ยังไม่ชัดเจนในการประสานงานในกลุ่ม เปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มอื่นมีส่วนร่วมในกิจกรรม	สมาชิกในกลุ่มบางคนไม่ทำงานกลุ่มขาดการประสานงาน สมาชิกกลุ่มอื่นไม่มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมในช่วงของการนำเสนอ	1	4
ขั้นตอนการทำงาน	มีการกำหนดขั้นตอนการทำงานที่ชัดเจนตั้งแต่เริ่มทำงาน จนกระทั่งเห็นผลงานสมบูรณ์	มีการกำหนดขั้นตอนการทำงานค่อนข้างชัดเจนตั้งแต่เริ่มการทำงาน จนกระทั่งเห็นผลงานสมบูรณ์	มีการกำหนดขั้นตอนการทำงาน แต่ยังไม่มีความสำเร็จของงาน ไม่ค่อยสมบูรณ์	มีการกำหนดขั้นตอนการทำงาน ไม่ชัดเจน ทำให้ผลงานไม่สมบูรณ์	2	8
การแสดงความคิดเห็น	สมาชิกทุกคนร่วมแสดงความคิดเห็น	สมาชิกส่วนใหญ่ร่วมแสดงความคิดเห็น	สมาชิกมากกว่าครึ่งร่วมแสดงความคิดเห็น	สมาชิกไม่ให้ความร่วมมือในการแสดงความคิดเห็น	1	4

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ความ รับผิชอบ	สมาชิกทุกคน ทำงานที่ได้รับ มอบหมาย จนงานเสร็จ สมบูรณ์ ทันเวลา	สมาชิก ส่วนใหญ่ ทำงานที่ได้รับ มอบหมาย จนเสร็จสิ้น สมบูรณ์	สมาชิกบางคน เลียงงาน ไม่ทำหน้าที่ ตามที่ได้รับ มอบหมายงาน เสร็จ แต่ไม่ค่อย สมบูรณ์ ทันเวลา	สมาชิกไม่มี ความ รับผิชอบ ทำให้งาน ไม่บรรลุ เป้าหมาย	1	4
รวม					5	20

เกณฑ์การตัดสิน/ ระดับคุณภาพ

- 16-20 คะแนน หมายถึง ระดับดีมาก
- 11-15 คะแนน หมายถึง ระดับดี
- 6-10 คะแนน หมายถึง ระดับพอใช้
- 0-5 คะแนน หมายถึง ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

班级：M2/1-4 考试日期：9月24号 时长：60分钟 总分：40分

人数：30人 姓名：_____学号：_____得分：_____

คำสั่ง, จงเลือกคำตอบที่ถูกต้อง
ตอนที่ 1 ฟังครูอ่านออกเสียงพินอินข้างหน้า แล้วเลือกอักษรจีนที่ออกเสียงตรงกับพินอิน

1.	mā	A 吗	B 妈	C 马	D 骂
2.	hěn	A 良	B 都	C 们	D 很
3.	wǒ	A 也	B 他	C 我	D 好
4.	nǐ	A 你	B 尔	C 妈	D 她
5.	bà	A 爸	B 吧	C 好	D 们
6.	wèn	A 们	B 很	C 问	D 人
7.	jiào	A 交	B 叫	C 家	D 几
8.	shì	A 是	B 十	C 师	D 四
9.	gè	A 们	B 个	C 和	D 很
10.	kě	A 可	B 课	C 客	D 看
11.	kuài	A 看	B 外	C 怪	D 块
12.	yào	A 好	B 老	C 要	D 到

ตอนที่ 2 จงเลือกคำศัพท์ภาษาจีนให้ตรงกับคำแปลภาษาไทย

13.	มาก	A 多	B 少	C 小	D 很
14.	คุณพ่อ	A 爸爸	B 爷爷	C 哥哥	D 妈妈
15.	พวก	A 都	B 们	C 也	D 他
16.	ขอ กรุณา	A 请	B 问	C 要	D 是
17.	อะไร	A 什么	B 是吗	C 谁	D 哪儿

18. ดีใจ A 朋友 B 认识 C 高兴 D 喜欢
19. นี่ A 那 B 这 C 哪 D 在
20. มาจาก A 来自 B 泰国 C 中国 D 认识
21. เดือน A 月 B 日 C 年 D 星期
22. หลง A 高兴 B 庆祝 C 喜欢 D 现在
23. มี A 是 B 有 C 在 D 要
24. ตอนนี่ A 昨天 B 今天 C 明天 D 现在
25. เลิกเรียน A 下课 B 上课 C 放学 D 上学
26. ได้ A 看见 B 可以 C 请问 D 怎么
27. ย่องไร A 走在 B 怎么 C 什么 D 是谁
28. ขางหน้า A 星期 B 月份 C 前边 D 哪儿
29. ซื้อ A 买 B 卖 C 来 D 块
30. แอปเปิ้ล A 点 B 几 C 苹果 D 需要

ตอนที่ 3 อ่านบทสนทนาต่อไปนี้แล้วเติมคำตอบที่ถูกต้อง

31.	Nǐhǎo qǐngwèn nǐ jiào ... míngzi
甲:	你好, 请问 你 叫.....名字?
	Wǒjiào xiǎolán
乙:	我 叫 小兰。

zěnmē	zhènmē	shénmē	nànmē
A 怎么	B 这么	C 什么	D 那么

32. Nǐhǎo, wǒ jiào xiǎolóng
 甲：你好，我叫 小龙。
 Wǒjiào xiǎolán ... nǐ hěn gāoxìng
 乙：我叫 小兰，.....你 很 高
 兴。

zhīdào	gāoxìng	rènshí	xǐhuān
A 知道	B 高兴	C 认识	D 喜欢

33. Tā shì ...
 甲：他是.....?
 Tā shì wǒ bàba
 乙：他是我爸爸。

shéi	nǎr	zěn me	shénme
A 谁	B 哪儿	C 怎么	D 什么

34. Zhè shì shéi
 甲：这是谁？
 Zhè shì wǒ ...
 乙：这是我.....。

píngguǒ	nǐ	péngyou	xiǎolán
A 苹果	B 你	C 朋友	D 小兰

35. Nǐjiā yǒu ... rén
 甲： 你 家 有 人？
 Yǒu sān gè rén
 乙： 有 三 个 人。

- jiè shào jǐ gè nǎ xiē zěn me
 A 介绍 B 几个 C 哪些 D 怎么

36. Wǒ ... qù xǐshǒujiān ma
 甲： 我.....去 洗手 间 吗？
 Kěyǐ
 乙： 可以。

- zěn me jǐ diǎn kě yǐ shénme
 A 怎么 B 几点 C 可以 D 什么

37. Qǐng wèn, xǐshǒujiān ... zǒu
 甲： 请问， 洗手 间 走？
 Zài qiánbiān
 乙： 在 前 边。

- zěn me shénme shéi jǐ
 A 怎么 B 什么 C 谁 D 几

38. Qǐngwèn, qiánbiān shì shénme

甲： 请问， 前边 是 什么？

Shì xǐshǒujiān

乙： 是 洗手间。

甲： 。

	nǐ hǎo	xiè xiè	shì	hǎo
A	你好	B 谢谢	C 是	D 好

39. Mǎidān

甲： 买单。

Qǐng shāoděng

乙： 请 稍等。

乙： 。

	yángzhōu chǎo fàn	yún tūn miàn
A	扬州炒饭	B 云吞面
	lái diǎnr shén me	èr shí wǔkuài qián
C	来点儿什么	D 二十五块钱

40. Píngguǒ ... mài

甲： 苹果 卖？

Shíkuàiqián yí gè

乙： 十块钱 一个。

	zěnmē	shénme	duō	shǎo
A	怎么	B 什么	C 多	D 少

**แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน
สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2**

ความคิดเห็นของนักเรียน	เห็นด้วย อย่างยิ่ง 5	เห็นด้วย 4	ไม่แน่ใจ 3	ไม่เห็น ด้วย 2	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง 1
1. วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่น่าสนใจ นักเรียนชอบวิชาภาษาจีน					
2. การพูดภาษาจีนเป็นเรื่องง่าย					
3. การเรียนภาษาจีนจะมีผลต่อการประกอบอาชีพ					
4. การฟังภาษาจีนเป็นเรื่องง่าย					
5. เนื้อหาการเรียนเหมาะสมกับความรู้และความสามารถของนักเรียน					
6. มีการอธิบายและสาธิตการทำกิจกรรมชัดเจน					
7. จำนวนชั่วโมงในการเรียนแต่ละครั้งมีความเหมาะสม					
8. กิจกรรมช่วยพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดของนักเรียน					
9. กิจกรรมกลุ่มแบบร่วมมือวิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่ต้องใช้การคิด					
10. นักเรียนรู้สึกสนุกสนานทุกครั้งที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม					
11. นักเรียนมีโอกาใช้ภาษาท่าทางเพื่อสื่อความหมาย					
12. กิจกรรมกลุ่มแบบร่วมมือทำให้นักเรียนมีทักษะในการถ่ายทอดความรู้ของตนให้กับเพื่อนนักเรียนด้วยกัน					
13. วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้					

ความคิดเห็นของนักเรียน	เห็นด้วย อย่างยิ่ง 5	เห็นด้วย 4	ไม่แน่ใจ 3	ไม่เห็น ด้วย 2	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง 1
14. นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรม และเรียนรู้การทำงานร่วมกัน					
15. นักเรียนกล้าพูดโต้ตอบโดยใช้ภาษาจีน					
16. กิจกรรมช่วยให้นักเรียน เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาจีน					
17. นักเรียนมีความตั้งใจเมื่อเรียนกิจกรรม กลุ่มแบบร่วมวิชาภาษาจีน					
18. นักเรียนชอบเมื่อครูให้ทำกิจกรรมกลุ่ม					
19. การจัดกลุ่มนักเรียนเหมาะสมกับลักษณะ กิจกรรม					
20. การเรียนแบบกิจกรรมกลุ่มทำให้ ภาษาจีนของนักเรียนมีการพัฒนา และเรียนรู้ได้ง่าย					
รวม					

แบบประเมิน

การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ
 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต
 “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

คำชี้แจง

1. แบบประเมินฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบคุณภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

2. โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน พร้อมกับข้อเสนอแนะเพื่อประโยชน์ต่อการวิจัยต่อไป โดยเกณฑ์ในการพิจารณาความเหมาะสมของชุดกิจกรรมฯ มีดังนี้

การให้ค่าคะแนนความเห็นเป็น 3 ระดับ ดังนี้

- +1 หมายถึง เห็นด้วย หรือยอมรับในคุณภาพของงาน
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจ หรือกำกวมในคุณภาพของงาน
- 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วย หรือยังไม่ยอมรับในคุณภาพของงาน

แบบประเมินชุดกิจกรรม
การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต
“พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

รายการ	ความคิดเห็น			ความคิดเห็น เพิ่มเติม
	เห็นด้วย 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
1. ด้านคำชี้แจง				
1.1 คำชี้แจงประกอบการใช้ชุดกิจกรรม ชัดเจน เข้าใจ				
2. ด้านคู่มือครู				
2.1 บทบาทของครูผู้สอน สามารถกระตุ้นให้ นักเรียนเกิดความสนใจ อยากเรียนรู้				
2.2 ระบบหน้าที่ของครูผู้สอนได้ละเอียด ครบถ้วนเพียงพอสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาจีน โดยใช้รูปแบบร่วมมือ				
2.3 สามารถชี้แนะแนวทางให้นักเรียน แต่ละกลุ่มอภิปรายและสรุปผล ได้บรรลุตาม จุดประสงค์การเรียนรู้				
2.4 ระบุสิ่งที่ครูผู้สอนต้องเตรียมในการใช้ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ละเอียดครบถ้วน				
3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1				
3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา การเรียนรู้				
3.2 สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้				
3.3 กิจกรรมการเรียนการสอน				
ขั้นเตรียม				
ขั้นสอน				

รายการ	ความคิดเห็น			ความคิดเห็นเพิ่มเติม
	เห็นด้วย 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
ชั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ				
ชั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ				
ชั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงาน				
3.4 ด้านสื่อการเรียนรู้				
คำแนะนำในการใช้สื่อมีความชัดเจน เข้าใจง่าย				
สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้				
สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้				
ขนาดตัวอักษรของสื่อเหมาะสมกับผู้เรียน				
ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาด้านความรู้ ทักษะทางการเรียนภาษาจีน				
3.5 ด้านแบบฝึกหัดสอดคล้องกับเนื้อหา และ ระดับวัยของผู้เรียน				
3.6 ด้านการประเมิน				
วัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้				
เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม จุดประสงค์การเรียนรู้				
เกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม จุดประสงค์การเรียนรู้				
3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2				
3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา การเรียนรู้				
3.2 สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้				
3.3 กิจกรรมการเรียนการสอน				
ขั้นเตรียม				
ขั้นสอน				

รายการ	ความคิดเห็น			ความคิดเห็นเพิ่มเติม
	เห็นด้วย 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
ชั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ				
ชั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ				
ชั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงาน				
3.4 ด้านสื่อการเรียนรู้				
คำแนะนำในการใช้สื่อมีความชัดเจน เข้าใจง่าย				
สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้				
สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้				
ขนาดตัวอักษรของสื่อเหมาะสมกับผู้เรียน				
ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาด้านความรู้ ทักษะทางการเรียนภาษาจีน				
3.5 ด้านแบบฝึกหัดสอดคล้องกับเนื้อหา และระดับวัยของผู้เรียน				
3.6 ด้านการประเมิน				
วัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้				
เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม จุดประสงค์การเรียนรู้				
เกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม จุดประสงค์การเรียนรู้				
3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3				
3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา การเรียนรู้				
3.2 สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้				
3.3 กิจกรรมการเรียนการสอน				
ขั้นเตรียม				
ขั้นสอน				

รายการ	ความคิดเห็น			ความคิดเห็นเพิ่มเติม
	เห็นด้วย 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
ชั้นทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ				
ชั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ				
ชั้นสรุปทบทวนและประเมินผลการทำงาน				
3.4 ด้านสื่อการเรียนรู้				
คำแนะนำในการใช้สื่อมีความชัดเจน เข้าใจง่าย				
สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้				
สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้				
ขนาดตัวอักษรของสื่อเหมาะสมกับผู้เรียน				
ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาด้านความรู้ ทักษะทางการเรียนภาษาจีน				
3.5 ด้านแบบฝึกหัดสอดคล้องกับเนื้อหา และ ระดับวัยของผู้เรียน				
3.6 ด้านการประเมิน				
วัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้				
เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม จุดประสงค์การเรียนรู้				
เกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผลครอบคลุม จุดประสงค์การเรียนรู้				
4. ด้านชุดกิจกรรมโดยภาพรวม				
4.1 มาตรฐานการเรียนรู้ และสาระการเรียนรู้ ตรงตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551				
4.2 กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับ จุดประสงค์และสาระการเรียนรู้				
4.3 เนื้อหาเหมาะสมกับวัยและความสนใจของ ผู้เรียน				

รายการ	ความคิดเห็น			ความคิดเห็นเพิ่มเติม
	เห็นด้วย 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
4.4 กิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องตามขั้นตอนของกระบวนการจัดกิจกรรมการสอนภาษาจีนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วนมือ				
4.5 กิจกรรมมีความหลากหลาย				
4.6 กิจกรรมครอบคลุมสาระการเรียนรู้				
4.7 ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมเหมาะสมต่อการเรียนในเนื้อหาแต่ละชุดกิจกรรม				
5. ด้านภาษา				
5.1 ระดับของภาษา (คำศัพท์) เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน				
5.2 กลยุทธ์ด้านการสอนภาษาเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน				

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2558

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงที่ท่านกรุณาเสียสละเวลาในการประเมินครั้งนี้

SUN LIYUN

Tel. 08-0105-7520

แบบประเมิน

แบบทดสอบก่อน และหลังการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

คำชี้แจง

1. แบบประเมินฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบคุณภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

2. โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน พร้อมกับข้อเสนอแนะเพื่อประโยชน์ต่อการวิจัยต่อไป โดยเกณฑ์ในการพิจารณาความเหมาะสมของชุดกิจกรรมฯ มีดังนี้

การให้ค่าคะแนนความเห็นเป็น 3 ระดับ ดังนี้

- +1 หมายถึง เห็นด้วย หรือยอมรับในคุณภาพของงาน
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจ หรือกำกวมในคุณภาพของงาน
- 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วย หรือยังไม่ยอมรับในคุณภาพของงาน

หมายเหตุ

ในแบบทดสอบฉบับจริงนี้ใช้กับนักเรียน ในตอนที่ 3 จะมีเพียงภาษาจีนเท่านั้น

รายการ	ความคิดเห็น			ความคิดเห็น เพิ่มเติม
	เห็นด้วย 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
ข้อที่ 1				
ข้อที่ 2				
ข้อที่ 3				
ข้อที่ 4				
ข้อที่ 5				
ข้อที่ 6				
ข้อที่ 7				
ข้อที่ 8				
ข้อที่ 9				
ข้อที่ 10				
ข้อที่ 11				
ข้อที่ 12				
ข้อที่ 13				
ข้อที่ 14				
ข้อที่ 15				
ข้อที่ 16				
ข้อที่ 17				
ข้อที่ 18				
ข้อที่ 19				
ข้อที่ 20				
ข้อที่ 21				
ข้อที่ 22				
ข้อที่ 23				
ข้อที่ 24				
ข้อที่ 25				
ข้อที่ 26				

รายการ	ความคิดเห็น			ความคิดเห็น เพิ่มเติม
	เห็นด้วย 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
ข้อที่ 27				
ข้อที่ 28				
ข้อที่ 29				
ข้อที่ 30				
ข้อที่ 31				
ข้อที่ 32				
ข้อที่ 33				
ข้อที่ 34				
ข้อที่ 35				
ข้อที่ 36				
ข้อที่ 37				
ข้อที่ 38				
ข้อที่ 39				
ข้อที่ 40				
ข้อที่ 41				
ข้อที่ 42				
ข้อที่ 43				
ข้อที่ 44				
ข้อที่ 45				
ข้อที่ 46				
ข้อที่ 47				
ข้อที่ 48				
ข้อที่ 49				
ข้อที่ 50				
ข้อที่ 51				
ข้อที่ 52				

รายการ	ความคิดเห็น			ความคิดเห็น เพิ่มเติม
	เห็นด้วย 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
ข้อที่ 53				
ข้อที่ 54				
ข้อที่ 55				
ข้อที่ 56				
ข้อที่ 57				
ข้อที่ 58				
ข้อที่ 59				
ข้อที่ 60				

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2558

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงที่ท่านกรุณาเสียสละเวลาในการประเมินครั้งนี้

SUN LIYUN

Tel. 08-0105-7520

แบบประเมิน

แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน
โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

คำชี้แจง

1. แบบประเมินฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบคุณภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

2. โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน พร้อมกับข้อเสนอแนะเพื่อประโยชน์ต่อการวิจัยต่อไป โดยเกณฑ์ในการพิจารณาความเหมาะสมของชุดกิจกรรมฯ มีดังนี้

การให้ค่าคะแนนความเห็นเป็น 3 ระดับ ดังนี้

- +1 หมายถึง เห็นด้วย หรือยอมรับในคุณภาพของงาน
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจ หรือกำกวมในคุณภาพของงาน
- 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วย หรือยังไม่ยอมรับในคุณภาพของงาน

รายการ	ความคิดเห็น			ความคิดเห็นเพิ่มเติม
	เห็นด้วย 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
1. วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่น่าสนใจ นักเรียนชอบวิชาภาษาจีน				
2. การพูดภาษาจีนเป็นเรื่องง่าย				
3. การเรียนภาษาจีนจะมีผลต่อการประกอบอาชีพ				
4. การฟังภาษาจีนเป็นเรื่องง่าย				
5. เนื้อหาการเรียนเหมาะสมกับความรู้และความสามารถของนักเรียน				
6. มีการอธิบายและสาธิตการทำกิจกรรมชัดเจน				
7. จำนวนชั่วโมงในการเรียนแต่ละครั้งมีความเหมาะสม				
8. กิจกรรมช่วยพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดของนักเรียน				
9. กิจกรรมกลุ่มแบบร่วมมือวิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่ต้องใช้การคิด				
10. นักเรียนรู้สึกสนุกสนานทุกครั้งที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม				
11. นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาทำทางเพื่อสื่อความหมาย				
12. กิจกรรมกลุ่มแบบร่วมมือทำให้นักเรียนมีทักษะในการถ่ายทอดความรู้ของตนให้กับเพื่อนนักเรียนด้วยกัน				
13. วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้				
14. นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมและเรียนรู้การทำงานร่วมกัน				
15. นักเรียนกล้าพูดโต้ตอบโดยใช้ภาษาจีน				
16. กิจกรรมช่วยให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาจีน				

รายการ	ความคิดเห็น			ความคิดเห็น เพิ่มเติม
	เห็นด้วย 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
17. นักเรียนมีความตั้งใจเมื่อเรียนกิจกรรมกลุ่ม แบบร่วมวิชาภาษาจีน				
18. นักเรียนชอบเมื่อครูให้ทำกิจกรรมกลุ่ม				
19. การจัดกลุ่มนักเรียนเหมาะสมกับลักษณะ กิจกรรม				
20. การเรียนแบบกิจกรรมกลุ่มทำให้ภาษาจีน ของนักเรียนมีการพัฒนาและเรียนรู้ได้ง่าย				

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2558

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงที่ท่านกรุณาเสียสละเวลาในการประเมินครั้งนี้

SUN LIYUN

Tel. 08-0105-7520